

EN KONTROLLERET SKRÆMMEKLOVN

Michelle Malou Jørgensen og Else Kathrine Schultz-Hansen

Gruppe 7

Kandidat i kommunikation

Aalborg Universitet i København

TITELBLAD

Aalborg Universitet København

Kommunikation

10. semester

Gruppe 7

24.05.2017

Vejleder: Bolette Blaagaard

Anslag: 326.533

Normalsider: 136.055

Antal sider i alt: 188

Michelle Malou Jørgensen og Else Kathrine Schultz-Hansen

INDHOLDSFORTEGNELSE

Abstract	8
Forord	11
Indledning	13
Læsevejledning	16
Metode	19
Videnskabsteoretisk tilgang	21
Socialkonstruktivismen	21
Den kritiske diskursteoretiske position	22
Diskussion af videnskabsteoretiske tilgange	25
Diskursanalytiske tilgange	25
Teorier og de videnskabsteoretiske tilgange	26
Forskningsdesign	28
Nyhedsartiklerne	29
Sampling	30
Trykte og online nyhedsartikler	32
Forskellige typer aviser	32
Medieudvikling	35
Medierne som den redigerende magt	35
Nyhedskriterierne	36
Interviewundersøgelsen	38
Interviewmetode	38
Fokusgruppeinterview	38
Interviewstruktur	39
Lokation	41
Udvælgelse af respondenter	43
De udvalgte respondenter	44
Interviewguide	45
Transskribering	45
Analysemetoder af empirien	47
Indholdsanalyse	47
Meningskondensering	48
Kritisk diskursanalyse som metode	50
Kritisk diskursteori	50

Magt	51
Tretrinsmodellen.....	53
Tekst.....	54
Diskursiv praksis	55
Diskurs som social praksis	57
Diskursiv forandring	58
Mediernes diskursorden	60
En kritisk diskursanalytisk gennemgang af nyhedsartiklerne	62
Uhyggelige klovne spreder skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovne for deres levebrød og helbred	63
Jesper skræmt af 'økseklovn': Pludselig stod han midt på vejen	66
Skræmmeklovne huserer nu også i Norden.....	68
Artikel nummer fire	70
Derfor er klovne så skræmmende	70
Klovn med økse fik bilist til at køre galt.....	72
Klovn overfaldt Jakob. Det sku' den aldrig have gjort	74
Trenden spreder sig: Hold nu op	76
Teoretisk diskussion	79
Risiko- og frygtdiskurs	81
Risiko og frygt - positivt eller negativt?	81
Frygt, angst og ondskab	82
Hvad er frygt og hvad er angst?	82
Hvad er ondskab?	84
Frygt- og angstkultur	85
Frygt som en følelse	86
Samfund og frygt.....	87
Vurdering af risici	88
At vælge på trods af risici.....	88
Mediernes rolle.....	90
Nyhedsjournalistik.....	90
Mediernes magt	91
Følelser og nyhedsjournalistik.....	92
Læsernes versus mediernes rolle	94
Nyhedsmedierne som fremmed viden.....	95

Risikosamfund og frygtkultur	99
“I saw it on the news”	100
Klovnecasen.....	103
Klovnecasen som et billede på risikosamfundet.....	103
Klovnecasen i et medie billede.....	105
Analysen.....	109
Analyse af nyhedsartiklerne.....	111
Nyhedsartiklerne og frygt.....	112
Økseklavn	112
En kritisk tilgang til nyhedsartiklerne	114
“Killerclowns” og “Pludselig stod han midt på vejen”	114
Respondenternes diskurser	117
Skræmmende diskurs	118
Analyse af klovnecasen.....	121
Analysens første del.....	123
Klovnen.....	123
Analysens anden del	131
Frygten afbilledet i Donald Trump	131
Frygten afbilledet i form af stenkast fra motorvejsbroer	133
Frygten afbilledet i form af terror	135
Frygten afbilledet i form af Louise og Henrik	137
Analysens tredje del	144
Den sociale dimension	144
Konklusion	156
Litteraturliste	159
Bilag.....	166
Bilag 1 - Nyhedsartiklerne	167
Bilag 2 – Nyhedsartiklerne i billeder.....	169
Bilag 3 - Respondenterne	184
Bilag 4 - Interviewguiden	185
Bilag 5 - Fokusgruppe 1: Transskribering inkl. Kodning	188
Bilag 6 - Fokusgruppe 2: Transskribering inkl. Kodning	188
Bilag 7 - Fokusgruppe 3: Transskribering inkl. Kodning	188

ABSTRACT

In this master thesis we examine how the Danish news media can evoke the feeling of fear in their readers when they read about the scary clowns.

The first time we heard about the scary clowns in Denmark was in October 2016. It was a phenomena where people dressed up in scary clown costumes and went out in the night with the intention to scare other people.

Through thorough research of how the Danish news media covered the scary clown phenomena in the period from august 2016 to February 2017 we selected seven news articles, which we represented to our four focus groups. Based on the articles we asked the focus group participants to discuss the scary clown phenomena.

The first part of this master thesis contains a discussion of our selected theories. The purpose of this part is to get a theoretical understanding of how the news media can evoke the feeling of fear. The discussion involves theorists as Norman Fairclough, Zygmunt Bauman, Ulrich Beck, Michael Hviid Jacobsen, Klaus Bruhn Jensen, Mervi Pantti, Barry Glassner, Søren Kierkegaard, Anker Brink Lund, Jens Toeboe and Lars Fr. H. Svendsen.

The second part of this master thesis are made of two analyzes. The first part will analyze how the focus group participants understand the seven articles. We will use this understanding in the second part when we analyze how the focus group participants understand the scary clown phenomena in a broader perspective.

In the first part of the analyze we found that focus group participants experienced a feeling of fear for the scary clowns but at the same time they expressed that they feel that the news media create dramatization. Therefore they do not know whether to trust the news media or keep a distance from them.

In the second part we found the focus group participants uses the news media to get an understanding of the dangers that exists in the society. They feel that the news media can help them to avoid future dangers or help them to live though the current ones.

Furthermore we found that even though the focus group participants should discuss the scary clown phenomena they also discussed many other topics. In our analyze we found the topics was pictures on different types of fear. We found that the news media can evoke the feeling of fear but the scary clown phenomena was not only about the clowns, it was more about what the clowns represents, which is the things the focus group participants feel they cannot control or predict.

Therefore we concluded that the different types of fear could be a symbol of something else, something deeper like an anxiety for everything in the society that they cannot control or predict.

FORD

Vi vil gerne takke de 13 respondenterne: Sara Nørrevang, Janni Slotthøj, Nana Josias, Martin Jensen, Amalie Christensen, Nanna Jensen, Joy Hesselholdt, Thomas Olesen, Lea Jørgensen, Merete Schultz-Hansen, Charlotte Schmidt, Stine Guillamore Hvolby og Isabella Plung Henriksen som tog sig tid til at deltage i et fokusgruppeinterview. I har været med til at gøre dette speciale muligt.

Der skal også lyde en tak til vores familier, som har støttet os under hele processen.

Derudover vil vi også gerne takke vores vejleder, Bolette Blaagaard, for at vi kunne påbegynde specialets allerede i begyndelsen af december 2016, så vi kunne være færdige med specialet i begyndelsen af maj 2017. Det har betydet meget for os, og vi er meget taknemmelige. Der skal også lyde en tak for feedback, mailkorrespondancer samt god vejledning gennem hele specialeforløbet.

INDLEDNING

I maj 2016 fremlagde Beredskabsstyrelsen en undersøgelse over danskernes opfattelse af risici (Beredskabsstyrelsen, n.d.).

Empirien i undersøgelsen stammede fra et spørgeskema, der var tilgængeligt på internettet, og hvor Beredskabsstyrelsen havde udvalgt 1100 danskere over 15 år til at deltage. Formålet med undersøgelse var at få viden om danskernes opfattelse af uforudsete hændelser, og hvorvidt danskerne føler, at myndighederne har evnen til at håndtere diverse uforudsete hændelser. Vi vil bruge denne undersøgelse til at få et indblik i, hvad det er danskerne frygter.

Undersøgelsen viste, at det danskerne frygtede mest er "terror", hvor 45 procent af danskerne gav udtryk for, at de var "meget bekymret" og "bekymret" for at blive udsatte for et terrorangreb. På andenpladsen med 35 procent, svarede danskerne, at de frygtede for "ekstremt vejr" som "orkaner, snestorm og oversvømmelser" (Beredskabsstyrelsen, n.d., s. 10). Og på tredjepladsen fandtes frygten for "cyberangreb", med 34 procent. Efter at Beredskabsstyrelsen havde spurgt ind til danskernes bekymringer, blev de spurgt ind til, hvor sandsynligt de mente, det var, at disse hændelser ville forekomme. Her skiftede danskerne rundt på første- og andenpladsen, da det ekstreme vejr indtog førstepladsen, hvor 78 procent svarede, at de fandt det "meget sandsynligt" og "sandsynligt" og på andenpladsen kom terror med 55 procent. Tredjepladsen bestod stadig af "cyberangreb" med 51 procent (Beredskabsstyrelsen, n.d., s. 12).

Men hvorfor frygter så stor en del af danskerne for terror, når sandsynligheden for at blive udsat for et terrorangreb er så forholdsvis lille (Christensen, 2016)? Ifølge Barry Glassner (1999) spiller medierne og de dertilhørende journalister en rolle, da de som den redigerende magt (Lund, 2002) har mulighed for at fokusere på nogle nyheder, der i realiteten udgør en teoretisk fare men som medierne kan få til at fremstå som om de udgør en reel (Beck, 1997). Ifølge Lund (2002) er journalisterne de personer, som hver dag bliver præsenteret for utroligt mange forskellige historier, hvor fra de skal vælge, hvilke læserne skal præsenteres for. Men når medierne skal udvælge historier til nyheder, så handler det ifølge Mogens Meilby (2004), om at gøre nyhederne særligt spændende og interessante for læserne (jf. Nyhedskriterier). I oktober 2016 konstruerede de danske nyhedsmedier nyheder om mennesker, der havde klædt sig ud i skræmmende klovnekostumer, hvorefter de udklædte mennesker havde bevæget sig ud i lokalområdet for at skræmme andre medmennesker. Selve fænomenet begyndte i USA og bredte sig efterfølgende til store dele af verden - heriblandt Danmark. Men hvilke tanker gør læseren sig, når de læser om de skræmmende klovne i de danske nyhedsmedier? Denne undren leder os frem til specialets problemformulering, der lyder:

Hvilke diskurser fremkommer fra nyhedsartiklerne og hvordan bliver de modtaget og udviklet af respondenterne når de stifter bekendtskab med skræmmende nyheder, herunder specifikt de skræmmende klovne?

I specialet ønsker vi at foretage en kritisk diskursanalyse af respondenternes italesættelser af syv udvalgte nyhedsartikler, der alle omhandler de skræmmende klovne. Dette gøres for at undersøge, hvilke diskurser, der fremkommer på baggrund af de syv nyhedsartikler og ligeledes, hvordan respondenterne modtager disse diskurser. Vi finder dette interessant, da vi dermed kan få et indblik i, hvordan de danske nyhedsmedier kan indgå i nogle på forhånd konstruerede diskurser, som kan være medvirkende til at fremme følelsen af frygt hos læserne.

LÆSEVEJLEDNING

Klovnecasen

Når vi omtaler casen om de skræmmende klovne, betegner vi den som "klovnecasen".

De danske nyhedsmedier

I specialet bruger vi ordene "de danske nyhedsmedier" som en samlet betegnelse over alle danske landsdækkende dagblade og nyhedsinstitutioner: Jyllands-Posten, Berlingske Tidende, Ekstra Bladet, Politiken, BT, MetroXpress og Kristeligt Dagblad.

Betegnelsen dækker over vores forståelse for de former for medievirksomheder, der findes i Danmark, og som alle arbejder med skriftligt journalistik. Med skriftligt mener vi, lige meget hvad enten handler om journalistik i trykt form, aviser eller online digitale platforme, som for eksempel hjemmesider.

Læserne

Når vi bruger begrebet "læserne" er det en betegnelse for alle læsere af de danske nyhedsmedier i Danmark og dermed ikke kun vores udvalgte respondenter. Når vi bruger begrebet, læserne, søger vi derfor at tegne et mere generelt billede. Vi er opmærksomme på, at vi ikke kan sige noget generelt ud fra dette specialet, men vi kan pege på en tendens, hvorfor vi mener, at begrebet "læserne" kan tegne et mere generelt billede.

Nyhedsartiklerne

Specialets syv udvalgte artikler vil blive omtalt som "nyhedsartiklerne", når de nævnes som fælles.

Artikel

Når specialets syv artikler nævnes enkeltvist vil de blive omtalt som en "artikel".

Henvisning til en artikel

Når vi omtaler de enkelte artikler vil de blive omtalt ved at henvise til artiklens rubrik. Fx. "pludselig stod han midt på vejen" og ikke fra hvilket nyhedsmedie artiklen stammer fra.

Empiri

Når der inddrages eksempler fra empirien er disse skrevet ind uden brugen af fyldord med mere. Derudover er der også brugt komma og punktummer, for at gøre citaterne mere læsevenlige. I transskriptionerne er der ikke brugt komma og punktummer, og den oprindelige udtalelse kan derfor læses der.

Begreber

Første gang et begreb nævnes, da vil de stå skrevet med *kursiv*.

Citater eller udtalelser

Når vi inddrager citater eller respondenternes udtalelser, og vi ikke inddrager hele citatet eller udtalelsen vil vi benytte [...] hvis der er over 40 ord inden eller efter og ... når der er under 40 ord.

METODE

Følgende afsnit vil forekomme i metoden

Videnskabsteoretisk tilgang

- Socialkonstruktivismen

- Den kritiske diskursteoretiske position

Diskussion af videnskabsteoretisk tilgang

- Diskursanalytiske tilgange

- Teorier og de videnskabsteoretiske tilgange

Forskningsdesign

Nyhedsartiklerne

- Sampling

- Trykte og online nyhedsartikler

- Forskellige typer aviser

Medieudvikling

- Medierne som den redigerende magt

- Nyhedskriterierne

Interviewundersøgelsen

Interviewmetode

- Fokusgruppeinterview

- Interviewstruktur

- Andre metoder

- Lokation

Udvælgelse af respondenter

Gruppetynamikken

De udvalgte respondenter

Interviewguide

Transskribering

Analysemetoder af empirien

Indholdsanalyse

Meningskondensering

Kritisk diskursanalyse som metode

Kritisk diskursteori

Magt

Tretrinsmodellen

Tekst

Diskursiv praksis

Intertekstualitet

Diskurs som social praksis

Ideologi

Hegemoni

Diskursiv forandring

Mediernes diskursorden

VIDENSKABSTEORETISK TILGANG

I udarbejdelsen af dette speciale har vi hovedsageligt arbejdet socialkonstruktivistisk, hvorfor en kort gennemgang af denne tilgang vil finde sted. Det vil belyses, hvilken betydning den socialkonstruktivistiske tilgang har haft for vores undersøgelse, samt hvordan denne tilgang kan ses i forhold til specialets inddragede teoretikers videnskabsteoretiske positioner.

Socialkonstruktivismen

Vi vil først og fremmest tage afsæt i Asger Sørensens (2010) tekst, som inddrager Max Webers (1995), som var en af ophavsmændene til den socialkonstruktivistiske tilgang. En beskrivelse af den socialkonstruktivistiske tilgang vil finde sted, da denne er selve grundfundamentet for vores videnskabsteoretiske position (Sørensen, 2010).

Socialkonstruktivismen kan føres tilbage til at al erkendelse er sket i en speciel social og kulturel kontekst og tankemønstre, som giver sig ud for at være naturlige, rummer ikke-reflekterende forudsætninger, der afspejler de betingelser som de er opstået under. Ifølge Weber tages det sociale for givet, man er altså realister med hensyn til det sociale, da man går ud fra at erkendelse er en del af menneskers bevidste sociale væren. Det er derfor muligt at forandre ved en bevidst bestræbelse (Weber, 1995, i Sørensen, 2010). I forhold til det mener vi også, at respondenterne i denne undersøgelse gennem skabelsen af diskurser kan forandre strukturer og egne forståelser, samt opretholde dem. På denne måde kan de forandre deres sociale praksis ved en bevidst handling, som Weber skildrer.

Weber anser vores forståelse af den sociale virkelighed for at være konstrueret gennem et kompliceret samspil af konstruerede begreber, som samlet får mening og værdi af den aktuelle sociale virkelighed de indgår i (Sørensen, 2010). På denne måde antager vi, at respondenterne gennem fokusgruppeinterviewene i samspil tillægger mening og værdi til de begreber de italesætter, ud fra den sociale virkelighed, som de er en del af (jf. kritisk diskursanalyse som metode).

Det er ikke muligt at komme uden om denne forståelse ifølge Weber, altså at tale om den sociale virkelighed i sig selv og samfundets betydning. Samfund, familie, venskab og mange andre fænomener, der er kollektive, er ubevidste konstruktioner, som kan og skal klargøres via socialvidenskabens bevidste konstruktioner altså i termer af socialhandlen og orden. Vores viden om den sociale virkelighed kan være anderledes konstrueret end andres, og derfor kan den

principielt dekonstrueres og vises som det, den er, nemlig en konstrueret fortælling blandt flere mulige om den sociale virkelighed (Sørensen, 2010).

I forlængelse af Webers teori om socialkonstruktivismen og vores brug af denne, vil vi også præsentere Norman Faircloughs (2008) videnskabsteoretiske position. Dette skyldes, at vi konsekvent vælger at bruge Faircloughs kritiske diskursteori, som analytisk tilgang, så indtager vi automatisk også hans videnskabsteoretiske position, der befinder sig inden for socialkonstruktionismen (Fairclough, 2008). De diskursanalytiske tilgange er oftest placeret inden for socialkonstruktionismen, som er en nyere fælles betegnelse for en række nyere teorier om kultur og samfund, men som har en del fællestræk og elementer med Webers udlægning af den socialkonstruktivistiske tilgang (Fairclough, 2008). Socialkonstruktionismen er defineret ved at have en kritisk holdning til viden samt selvfølgeligheder. Derudover er betydning og viden historisk og kulturelt betinget, ligesom Weber også beskriver det. Endvidere bliver betydning opretholdt og skabt i sociale processer og sprogbrug (Fairclough, 2008). Der er derfor også en sammenhæng mellem betydning og social handling (Sørensen, 2010). En nærmere beskrivelse af den kritiske diskursteoretiske position, som er vores specifikke forskningstilgang vil fremgå i næste afsnit.

Den kritiske diskursteoretiske position

Ifølge Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips (1999) forholder diskursteorien sig til socialkonstruktionismen således at diskursanalysen ligesom socialkonstruktionismen anskuer det sociale, som samfundet, institutioner og ideologier, som en reproduktion og produktion af mening. Selve meningsfastlæggelsen sker i diskurser, som kan forstås som meningssammenhænge, hvilket vil sige som forskellige betydningsbærere, der er mere eller mindre faste i forhold til hinanden. På denne måde er det sociale altså en social konstruktion, og der er ikke en bagvedliggende virkelighed. Derudover søger diskursteorien også at anskue den måde mennesket italesætter diskurser på, og hvordan de gennem disse søger at skabe og forandre denne, ligesom ved socialkonstruktionismen (Jørgensen & Phillips, 1999).

Faircloughs kritiske diskursanalyse forstår semiosis, som en ikke-reducérbar del af materielle sociale processer (Fairclough, 2008). Semiosis inkluderer alle former for menings- og betydningsskabelse. Det sociale liv opfattes som forbundne netværk af sociale praksisser af forskellig slags. Formålet med at fokusere på de sociale praksisser i den kritiske diskursanalytiske tilgang er, at det giver mulighed for at kombinere det strukturelle perspektiv med et handlingsperspektiv. En praksis skalanskues som en relativ permanent måde at handle på socialt, og som defineres ved ens position inden for et struktureret netværk af praksisser. Det er derudover

et domæne for social handlen og interaktion, som både kan reproducere strukturer og transformere disse. Alle praksisser er således produktive praksisser, som det sociale liv produceres i (Fairclough, 2008). Vores praksis må derfor også anskues, som en permanent måde at handle på socialt og gennem vores næranalyse af respondenterne inden for vores sociale praksis, så reproducerer vi strukturer og transformerer disse til nye strukturer. På samme måde antager vi, at respondenterne indgår i deres egen sociale praksis, hvorfor de handler på en bestemt social måde og de gennem social handlen og interaktion med hinanden skaber nye diskurser og strukturer.

Den kritiske diskursteori fokuserer især på de radikale forandringer, som finder sted i det moderne samfundsliv, altså hvordan semiosis figurerer inden for forandringsprocesser, og hvordan relationer mellem semiosis og andre sociale elementer inden for netværk af praksisser skifter (Fairclough, 2008).

Vi må aldrig ifølge Fairclough tage semiosisens rolle i sociale praksisser for givet, den må først anslås gennem en nærmere analyse. Fairclough inddeler forskellige måder, som semiosis kan optræde på (Fairclough, 2008).

For det første er den en del af den sociale aktivitet inden for en praksis. Det kan være den måde man udfører et job på, eller hvordan man bruger sproget på en særlig måde. Derudover indgår semiosis i repræsentationer. Aktører i enhver praksis producerer repræsentationer af andre praksisser, som refleksive repræsentationer af deres egen praksis (Fairclough, 2008). Et eksempel hertil er vores respondenter i vores fokusgruppeinterviews, da de løbende inddrager repræsentationer fra andre fænomener og hændelser i forhold til klovnecasen undervejs i interviewene. De tillægger således klovnecasen en særlig betydning ud fra repræsentationer og refleksioner over andre fænomener fra de danske nyhedsmedier.

Den kritiske diskursanalyse bevæger sig således mellem et fokus på struktur og et fokus på handling, mellem et fokus på forandringer i den sociale strukturering af semiotisk diversitet [læs: diskursordener] og et fokus på det produktive semiotiske arbejde, som foregår i de enkelte tekster og interaktioner (Fairclough, 2008).

Efter en gennemgang af den kritiske diskursteoretiske position, samt hvordan denne tydes i vores forskningstilgang, så vil vi belyse specialets teoretikers videnskabelige positioner i henhold til hinanden. Da vi hovedsageligt benytter os af Faircloughs tilgang til en besvarelse af specialets problemformulering vil en nærmere begrundelse af, hvorfor Michel Foucaults diskursanalytiske tilgang (1979) og Ernesto Laclau og Chantal Mouffes (1985) diskursanalytiske tilgang fravælges

finde sted. Næste afsnit vil derfor give et omfattende litteraturreview over specialets inddragede teoretikeres videnskabsteoretiske positioner og forskningstilgange.

DISKUSSION AF VIDENSKABSTEORETISKE TILGANGE

I dette afsnit vil specialets udvalgte teoretikeres videnskabsteoretiske positioner skildres, da vi ønsker at vise, at vi er opmærksomme på, hvordan nogle af dem adskiller sig fra hinanden og hvor de kan supplere hinanden. Derudover vil vi også redegøre for hvilken betydning deres forskningstilgang har i forhold til vores valgte tilgang. Vi ønsker også at begrunde, at selvom vi har valgt at inddrage teorier fra teoretikerne, som ikke bruger samme forskningstilgang, som os, så har dele af deres teorier stadig relevans i forhold til at kunne besvare specialets problemformulering.

Til at begynde med ønsker vi kort at belyse den kritisk diskursanalytiske tilgang i forhold til Laclau og Mouffes og Foucaults diskursanalytiske tilgange. Dette skyldes, at der findes en del forskellige diskursanalytiske tilgange, og vi ser det som en nødvendighed at beskrive, hvorfor vi netop primært har valgt at gøre brug af Faircloughs kritiske diskursteoretiske tilgang.

Diskursanalytiske tilgange

Vi har valgt Faircloughs kritiske diskursanalyse frem for Foucaults, samt Laclau og Mouffes diskursteori da den kritiske diskursanalyse er en mere sproglig orienteret og tekstnær analyse. På baggrund af specialets problemformulering ønsker vi konkret at undersøge det tekstuelle indhold som nyhedsartiklerne indebærer, og det respondenterne italesætter. Endvidere er Faircloughs kritiske diskursanalyse en mere metodisk tilgang, da teorien tilbyder en masse værktøjer og redskaber inden for hver dimension vi ønsker at analysere. En nærmere beskrivelse af teorien vil fremgå i metoden. Da vi ønsker at bruge den kritiske diskursteori gennemgående i specialets både metodiske og analytiske proces er det væsentligt at denne læner sig op af en mere metodisk tilgang (Jørgensen & Phillips, 1999).

I forhold til Faircloughs beskrivelse af Foucaults diskursanalytiske tilgang adskiller den kritiske diskursteori sig en smule fra Foucaults tilgang, da magt bliver belyst forskelligt. Fairclough har en del fokus på de hegemoniske kampe, som består af diskurser, som bidrager til at opretholde dominansrelationer og kun kan bekæmpes med modmagt altså moddiskurser (Fairclough, 2008). Hertil har Foucault mere fokus på, at magt er noget produktivt og skabende og indbygget i alt, hvad mennesket foretager sig (Fairclough, 2008). Da vi gennem problemformuleringen ønsker at analysere om diskurser kan fremme læserens følelse af frygt, ser vi de hegemoniske kampe mest interessante. Dette skyldes, at vi ønsker at analysere om læseren får fremmet følelsen frygt, hvilket kan ses gennem denne hegemoniske kamp blandt forskellige diskursordener. Dog skal det nævnes, at Fairclough bygger videre på mange af Foucaults begreber og teorier, som vi også vil

redegøre for senere i specialet. Derfor afgrænser vi os ikke udelukkende fra Foucaults tilgang, men har dog stadig elementer med fra hans diskursanalytiske tilgang.

Teorier og de videnskabsteoretiske tilgange

I dette afsnit vil vi inddrage de væsentlige teoretikere fra den teoretiske diskussion og deres forskellige positioner, samt perspektiver i forhold til hinanden.

Vi inddrager i den teoretiske diskussion Søren Kierkegaard, der er en kristen eksistentia­list. Det betyder, at han arbejder ud fra teorien om, at Gud har skabt meningen med livet, og at der findes en mening med livet inden man begynder at leve det (Sørensen, 2010). Det der er fælles for eksistentia­lismen og den socialkonstruktivistiske tankegang er, at man som menneske skaber sin tilværelse gennem valg og handlinger. Eksistentia­lismen argumenterer derfor for, at meningen med livet bliver skabt på baggrund af de valg mennesket træffer, hvor den socialkonstruktivistiske tilgang argumenterer for at meningen med livet ikke stammer fra Gud, men fra den kultur, hvori man indgår (Sørensen, 2010). Derfor er kulturen og de sociale relationer, der indgår med til at forme mennesket og dennes handlinger. Derfor er sproget og menneskets handlinger også med til at konstruere virkeligheden (Sørensen, 2010). Kierkegaards definition af begreberne frygt og angst bunder i en tro på, at det er Gud, der har skabt meningen med livet, og at det er Gud, der også har skabt mennesket til at forstå forskellen på godt og ondt, hvortil mennesket har fået viden om frygt og angst. Vi benytter Kierkegaard og Ulrich Beck (1997) i specialet, da de begge arbejder ud fra en forståelse om, at individet selv har ansvaret for at skabe sit eget liv, da livet bliver formet ud fra de valg, man som menneske foretager.

Vi inddrager også Frank Furedi (2007), Barry Glassner (1999) sammen med Beck, da de alle argumenterer for hvordan frygten og usikkerheden eksisterer i forlængelse af hinanden. Furedi har fokus på tilliden mellem mennesker, og at den formindskes og frygten forstørres. Man ved ikke hvem, man kan stole på, hvortil både Furedi og Glassner argumenterer for, at mennesket har mulighed for at bryde med denne usikkerhed og bryde med frygtkulturen, hvis mennesket forholder sig kritisk over for de informationer, de får fra blandt andet medierne og politikerne. Glassner uddyber også, at mennesket ikke har mulighed for at bryde med frygtkulturen, fordi mennesket ikke forholder sig til informationer for det de er, nemlig informationer som mennesket kan vælge eller fravælge, men derimod lader sig styre af deres frygt og angst for alt det, der kan gå galt. Derimod argumenterer Beck for, at det måske kan have noget at gøre med, at mennesket ikke føler, at de har et valg, da selve valget kan blive for uoverskueligt, og derfor lytter mennesket til eksperter, i specialet, de danske nyhedsmedier, når de søger efter svar.

Fælles for teoretikerne er, at mennesket har muligheden for at vælge, men at mennesket har en opfattelse af samfundet og omverdenen, hvor de ikke er kritiske over for de informationer, de får

præsenteret. I forhold til vores forskningstilgang og den diskursanalytiske teori, er det også væsentligt for os som forskere at forholde os kritiske til respondenternes italesættelser og dermed de informationer, de herigennem bringer. Dette skyldes, at Fairclough udtrykker, at vi først gennem en grundig kritisk diskursanalyse af sproget kan tillægge begreberne og dermed informationer betydning.

Selvom Beck og Zygmunt Bauman (2006) er modsætninger af hinanden, da Bauman anser frygten for at være kendetegnet med samfundet, hvorimod Beck anser risici for at være kendetegnet, mener vi, at de kan supplere hinanden. Dette skyldes, at frygten, ifølge Lars Fr. H. Svendsen (2008), er udsprunget af risici. Derudover har Bauman fokus på, at individet løbende bliver konstrueret i samfundet, da den flydende modernitet gør, at mennesket hele tiden skal forholde sig til nye informationer, som de skal vælge, hvorvidt de skal inddrage i deres identitet og derfor er Bauman hermeneutisk, da han fokuserer på at skabe meningsdannelse i samfundet. Dette er også noget vi ser hos Beck, da han mener, at mennesket konstant er udfordret ved de mange valg, de skal foretage for at kunne leve deres liv. Mennesket bliver dermed konstant udfordret i deres opfattelse og forståelse af verden.

Efter en gennemgang af teoretikernes perspektiver og positioner i forhold til hinanden vil vi vende blikket mod klovnecasen. En nærmere præsentation af metoden i forhold til vores forskningsdesign vil fremgå i næste afsnit.

FORSKNINGSDESIGN

I specialet benytter vi klovnecasen til at opnå viden om, hvorvidt de danske nyhedsmedier kan fremme en følelse af frygt hos læserne (Bent Flyvbjerg citeret i Brinkmann & Tanggaard, 2010). Fordelen ved at benytte et casestudie er, at vi som forskere kan finde en nærhed med virkeligheden, og dermed har vi mulighed for at udvikle en mere nuanceret virkelighedsopfattelse (Flyvbjerg citeret i Brinkmann & Tanggaard, 2010). Det gør vi ved at analysere syv udvalgte nyheder fra de danske nyhedsmedier, der omhandler klovnecasen, og derudfra udtrække en lære om hvilke diskurser, der fremkommer i disse og hvordan disse bliver modtaget af respondenterne for at lære, hvorvidt de danske nyhedsmedier kan indgå i allerede konstruerede diskurser og dermed fremme følelsen af frygt hos læserne.

Vi ønsker at arbejde med en kritisk case, fordi den har en strategisk betydning i forhold til begrebet frygt (Flyvbjerg citeret i Brinkmann & Tanggaard, 2010). Vi definerer specialets case, som kritisk ud fra Flyvbjergs optik, hvor der ikke findes nogle en bestemt måde på hvordan man kan identificere en kritisk case. Men vi arbejder ud fra hans argumentation om, at man kan finde kritiske cases ved at lede efter det mest eller mindst sandsynlige. Klovnecasen er en kritisk case, da vi mener, at en case som denne, der er blevet intensivt dækket af de danske nyhedsmedier i en afgrænset periode i år 2016 betyder at store dele af den danske befolkning har haft mulighed for at læse om casen. Vi tager udgangspunkt i Mogens Meilbys (1999) nyhedskriterier om, hvordan de danske nyhedsmedier kan opbygge deres nyheder, og ved at følge disse kriterier kan de danske nyhedsmedier gøre brug af særlige fremstillingsmetoder, der gør det muligt at fremme følelse af frygt hos læserne.

Vores problemformulering omhandler, hvilke diskurser, der fremkommer fra nyhedsartiklerne og hvordan disse diskurser bliver modtaget og udvalgt af respondenterne, når de stifter bekendtskab med skræmmende nyheder, herunder mere specifikt de skræmmende klovne. Derfor kan en kritisk case hjælpe os med at belyse elementer, som vi kan antage også gør sig gældende i andre medieprodukter, hvor frygten er omdrejningspunktet. Med disse ord vil en metodisk redegørelse af hvordan og hvilke nyhedsartikler, vi har udvalgt til respondenternes fokusgruppeinterviews blive beskrevet.

NYHEDSARTIKLERNE

Vi har i specialet udvalgt syv nyhedsartikler, som bliver inddraget i vores fokusgruppeinterviews, således at respondenterne i samarbejde kan debatterer emnet om de skræmmende klovne (bilag 1). På den måde danner de syv udvalgte nyhedsartikler grobund for den måde som respondenterne vælger at italesætte klovnecasen.

Vi vil i dette afsnit redegøre for metoden for, hvordan vi har udvalgt de syv nyhedsartikler. Inden en beskrivelse af vores metodiske tilgang vil hver nyhedsartikel kort blive præsenteret ved afsender, navn og dato. Artiklerne er fra fire af de landsdækkende nyhedsmedier: Ekstra Bladet, Politiken, BT og Jyllands-Posten. Grunden til udvælgelsen af disse nyhedsmedier vil fremgå senere i vores metodeafsnit. I bilag 1 findes en uddybende oversigt over nyhedsartiklerne, der præsenterer, hvilket nyhedsmedie hver enkelt artikel stammer fra, dennes rubrik, dato for udgivelse samt et link til artiklen.

De syv nyhedsartikler:

- Ekstra Bladet: "Lige pludselig stod den midt på vejen" (13.10.2016)
- Politiken: "Skræmmeklovne huserer nu også i Norden" (17.10.2016)
- Ekstra Bladet: "Klovn overfaldt Jacob. Det sku' den aldrig have gjort" (18.10.2016)
- Ekstra Bladet: "Trenden spreder sig: Hold nu på" (18.10.2016)
- Jyllands-Posten: "Derfor er klovne så skræmmende" (18.10.2016)
- Ekstra Bladet: "Klovn med økse fik bilist til at køre galt" (19.10.2016)
- BT: "Klovne frygter for deres helbred og erhverv" (21.10.2016)

Vi har valgt at arbejde med nyhedsartikler bragt fra de danske nyhedsmedier både fra trykte landsdækkende aviser og online på hjemmesider tilhørende de respektive danske nyhedsmedier. Det skyldes, at vi ønskede at fokusere på, hvordan de danske nyhedsmedier er med til at skabe bestemte diskurser og diskursordener. Det er også muligt at undersøge dette ved at undersøge udsendelser sendt på enten fjernsyn eller i radio. Men vi har valgt at afgrænse os fra disse former

for medier, da vi vil have fokus på den skrevne tekst. Den skrevne tekst tolker vi som værende mere interessant i forhold til at undersøge følelsen frygt, da vi har valgt vores metodiske tilgang skal være den kritiske diskursanalyse, som vil blive præsenteret senere. Vores forskningstilgang til at undersøge frygt gennem Tv-medier ville være anderledes og mere omfattende, da vi her også skulle inddrage den visuelle del samt kropssproget i analysen. Det tekstuelle fra nyhedsartiklerne og det tekstuelle materiale fra respondenternes italesættelser er derfor mest væsentlig i forhold til vores kritiske diskursanalyse og undersøgelsen af frygt.

Sampling

Vi har gennem udarbejdelsen af vores interviewguide og kodning skabt nogle forskningsspørgsmål.

Disse forskningsspørgsmål vil behandles mere konkret i forbindelse med indholdsanalysen, som præsenteres senere. Men forskningsspørgsmålene har også været medvirkende til at give os en indikation på, hvilke nyhedsartikler, der har haft relevans for vores problemformulering, hvorfor en præsentation af disse også vil gøre sig gældende her:

Hvordan forholder nyhedsartiklerne sig til klovnene og dennes handling?

Hvordan forstår læserne frygt i forhold til det at blive forskrækket?

Gennem hvilke ord og virkemidler kan medierne skabe frygt og angst hos læserne?

Hvilke konsekvenser udgør frygten i medie billedet hos læserne?

Hvilken rolle spiller medierne i et større samfundsperspektiv?

Forskningsspørgsmålene har fungeret som retningslinjer for hvilke kategorier og emner nyhedsartiklerne skulle indeholde, når vi skulle udvælge dem. Denne metode kan vi også kalde for formålssampling (Bryman, 2012).

Det er ifølge Alan Bryman væsentligt, at vi som kvalitative forskere med denne indsamlingsmetode er i stand til at bruge vores udvalgte nyhedsartikler, som overbevisende empiri for at kunne generalisere til et bredere omfang (Bryman, 2012). Da vi har valgt at afgrænse os til mediet nyhedsartikler er det væsentligt, at vores sampling er grundigt og relevant, da det er ud fra denne sampling, at vi ønsker at sige noget mere generelt (jf. Forskningsdesign).

Det konkrete mål med formålssampling er at indsamle empiri på en strategisk måde, så dét, der er indsamlet har relevans for vores forskningsspørgsmål og problemformulering. Gennem denne indsamlingsmetode forsøger forskeren at sikre sig et bredt udvalg af empiri således, at empirien også adskiller sig fra hinanden og er relevant for de forskellige forskningsspørgsmål (Bryman,

2012). Svagheden ved denne metode er, at vi som forskere gennem vores sampling har kunnet overse relevante perspektiver af emnet i forhold til en besvarelse af vores problemformulering. Der har også været et stort empirigrundlag, vi har skullet igennem for at opnå en valid formålssampling, og dermed kan svagheden være, at vi gennem dette empirigrundlag har overset væsentlige elementer.

Gennem vores formålssampling har vi valgt at bruge mediearkivet, infomedia samt søgt på nyhedsindlæg ved at indtaste de udvalgte søgeord på den online browser google.dk. Derudover benyttede vi os af infomedias mediearkiv til at undersøge, hvor lang en periode klovnecasen stræk sig over. Vi fandt frem til, at casen stræk sig over en periode fra august 2016 til februar 2017. Dog var størstedelen af nyhedsindlæggene udgivet i perioden, 01. oktober 2016 til 31. oktober 2016, hvorfor vi antager, at det skyldes, at det var i denne periode, at casen blev dækket af flest danske nyhedsmedier. På baggrund af, at det var i denne periode der blev skrevet flest nyhedsindlæg har vi udvalgt syv nyhedsartikler fra denne periode.

Til at finde frem til de udvalgte nyhedsartikler brugte vi konkret søgeord, som "klovn", "klovne" og "skræmmende klovne". I forhold til vores formålssamlingsmetode valgte vi at finde syv nyhedsartikler, som behandlede forskellige problematikker om klovnecasen således, at vi som Bryman nævner, fik en variation af empiri til at kunne skabe en bredere forståelse og debat om emnet i fokusgruppeinterviewene. En analytisk og redegørende gennemgang af hver artikel vil gøre sig gældende senere.

Det skal nævnes, at vi undervejs i vores sampling stødte på en del relevante og interessante indlæg omhandlende emnet "klovne" og "skræmmende klovne", som vi læste grundigt igennem. Efter denne gennemlæsning var vi strategiske i vores udvælgelse, da vi kun udvalgte syv specifikke nyhedsartikler, som vi synes var mest sigende i henhold til en besvarelse af vores problemformulering. I gennemlæsningen af de mange nyhedsartikler havde vi vores forskningsspørgsmål i baghovedet som retningslinjer, der beskrives senere i vores indholdsanalyse. Disse spørgsmål var medvirkende til, at vi kunne udvælge vores syv nyhedsartikler frem for andre nyhedsindlæg. Vi har i alt læst 16 indlæg fra den pågældende periode, og ud fra disse valgt syv. Det er væsentligt at nævne, at vi er opmærksomme på, at de enkelte nyhedsartikler vi har valgt er et udtryk for en skræmme- og frygtdiskurs, som vi også så i de andre skrevne tekster. Dermed er vores udvalgte nyhedsartikler eksempler på en generel frygt- og skræmmediskursorden, som vi har identificeret i flere af nyhedsindlæggene ud over de refererede her.

Trykte og online nyhedsartikler

Da vi udvalgte nyhedsartiklerne var det formålet at udvælge nyhedsartikler, der kunne belyse, hvordan de danske nyhedsmedier kan fremme følelsen frygt hos læserne med udgangspunkt i de syv nyhedsartikler om klovnecasen. Derfor har vi inddraget nyhedsartikler, der både er udgivet online og i trykte medier. Det skyldes, at der er forskel på, hvordan nyhederne bliver udarbejdet til disse to platforme. Når journalister skal udarbejde nyheder til trykte medier, argumenterer Gitte Gravengaard (2015) for, at denne type nyheder er mere dybdegående og ofte bedre researchet. Hvorimod nyhedsartikler, der bliver publiceret online ofte er mere rutinepræget og nyheder, der ikke kræver et større researcharbejde. Det skyldes, at de trykte platforme ofte kun udgives en gang om dagen, hvorimod aviserne på de online platforme giver nyhedsmedierne mulighed for hurtigere at opdatere og videreudvikle nyheder. Dermed kan nyheder, der pludseligt opstår, som for eksempel breaking news, hurtigere komme ud til befolkning via de online platforme. Sidstnævnte kan minde om Stig Andersen og Anker Brink Lunds (2011) definition af rutinejournalistik, der handler om, at medierne fungerer som hinandens vigtigste kilder, hvilket vil sige noget dagsættende fællesstof som rutinemæssigt kan bearbejdes af øvrige medier. Rutinejournalistikken er til forskel fra fokusjournalistikken mindre krævende af journalisten, da fokusjournalistik kræver højere aktivitet og mere udfarenhed.

Forskellige typer aviser

Vi har udvalgt nyhedsartikler fra forskellige danske nyhedsmedier, da nyhedsjournalistikken kan have indflydelse på, hvordan læserne opfatter samfundet (Gravengaard, 2015). Vi antager derfor, at der dermed kan være forskel på, hvordan en person, der får sine informationer fra enten

Danske nyhedsmedier	Antal respondenter
Ekstra Bladet	13
BT	13
<u>MetroXpress</u>	2
DR Nyhederne	13
TV2 Nyhederne	13
Jyllands-Posten	5
Berlingske	1
Facebook	13
<u>Youtube</u>	10
TV2 News	5

nyhedsmedierne Ekstra Bladet, BT, Politiken, Jyllands-Posten og/eller Politiken opfatter verden og samfundet på.

Vi vil derfor give et overblik over, hvor respondenterne får deres nyheder fra, og derefter give en oversigt over, hvordan de forskellige nyhedsmedier adskiller sig fra hinanden. Oversigten til venstre viser, hvilke medier respondenterne benytter, når de skal læse

nyheder, samt hvor mange af respondenterne, der benytter samme medie.

Ovenstående figur viser, at respondenterne får de fleste af deres nyheder fra Ekstra Bladet, BT, DR nyhederne og TV2 nyhederne samt det sociale medie Facebook.

Vi er opmærksomme på, at den samme nyhed fra eksempelvis Ekstra Bladet kan forstås forskelligt hos de enkelte respondenter. Det skyldes, at når hver enkelt respondent tilgår nyheden, så tolker de og forstår nyheden på baggrund af den viden, de har. Derfor kan den samme nyhed opfattes forskelligt. Men da vi benytter os af fokusgruppeinterviewet mener vi, at disse individuelle tolkninger kan komme til udtryk og derved få en mere generel forståelse for, hvordan læserne forholder sig til nyhedsartiklerne. Der findes forskellige former for nyhedsmedier i Danmark, og vi vil i nedenstående redegøre for, hvad der kendetegner de forskellige former. Til dette vil vi tage udgangspunkt i Anker Brink Lunds bog "Den redigerende magt – Nyhedsinstitutionens politiske indflydelse" fra 2002 samt afsnittet "avisformater" i mediehandbogen (Avisformater, n.d.).

Begrebet **omnibusavis** dækker over alle landsdækkende dagblade. Det vil sige Berlingske Tidende, Politiken og Jyllands-Posten. Ekstra Bladet og BT er også landsdækkende, men hører ikke til under denne kategori. I omnibusaviser spiller det politiske stof en vigtig rolle, og er derfor også ofte med til at sætte den politiske dagsorden (Lund, 2002). Det skyldes, at disse dagblade ofte er tætte på det politiske miljø, da disse aviser alle har selvstændige redaktioner på Christiansborg og derfor ofte inddrager politiske kilder i forbindelse med fokusjournalistik (Lund, 2002). Ofte er det her at fokusjournalistikken findes, da den har til formål at offentliggøre og afsløre nyheder, som er et opråb til relevante beslutningstagere. Medierne aktualiserer og vinkler et givent emne ud fra nyhedskriterierne og derfra bliver nyhederne bragt i fokus. Nyhedskriterierne vil blive gennemgået i afsnittet "nyhedskriterier". Udover nyheder prioriterer disse aviser også nyheder om forbrug, rejser, boligmarkedet og erhverv (Avisformater, n.d.).

Begrebet **tabloidavis** dækker over de traditionelle formiddagsaviser som eksempelvis Ekstra Bladet og BT. Det der kendetegner denne type avis er, at det skal være nemt at gå til, både med formen på avisen men også selve indholdet. Det skal være nemt at forstå og let at læse. I disse formiddagsaviser kan man ofte læse nyheder om sundhed, kendte personer, sociale historier samt historier om mennesker. Derudover fokuserer denne type avis også på et bestemt tema i en periode, hvor formålet er at skabe en debat, der kan være med til at skabe ændring i læsernes holdning (Avisformater, n.d.).

Begrebet **nicheavis** dækker over aviser, der har en skarpere profil end omnibusaviserne. Med skarpere profil menes der, at nicheavisen fokuserer på et bestemt emne. Det kan være aviser som Kristeligt Dagblad, Børsen og Informationen (Avisformater, n.d.).

Begrebet **regionale aviser** dækker over dagblade, der udgives i udvalgte regionale områder. De fungerer på samme måde som omnibusaviserne. Det kan være aviser som Fyens Stiftstidende, Nordjyske Stiftstidende, Århus Stiftstidende og JydskeVestkysten. Forskellen på disse aviser og omnibusaviserne er de regionale nyheder, der har mulighed for at komme til udtryk i større grad i disse aviser (Avisformater, n.d.).

Begrebet **lokale dagblade** minder om de regionale aviser, men forskellen ligger i at det lokale dagblad dækker over mindre geografiske områder (Avisformater, n.d.).

Begrebet **gratisavis**, dækker over aviser, der er gratis for læserne at læse. Aviserne dækker over nyhederne både fra ind- og udlandet, livsstil og andre lignende nyheder (Avisformater, n.d.).

Begrebet **webaviser** dækker over alle aviser, der udgives i trykt form, der også udgives online. Dog findes der medier, der kun udkommer online, som eksempelvis Altinget.dk (Avisformater, n.d.).

MEDIEUDVIKLING

Andersen og Lund (2011) beskriver en medierevolution, som fandt sted tiåret før og tiåret efter årtusindskiftet. Denne mediekrise, der i disse år gjorde sig gældende var medvirkende til, at der opstod øget konkurrence, og en øget købekraft ændrede journalistikken fra at være en slags vellønnet samfundstjeneste til at være en vare. Det var selve nyheden, og historien, som skulle sælge mediet. Læser-, seer- og lyttortal blev genstand for minutiøse analyser, som effektivt blev brugt til at forme selve journalistikken. Solonyheder var pludselig de væsentligste og konkurrencen medførte, at verden kom til at se meget forskellig ud, alt efter hvilken avis eller tv-avis man anskuede den igennem (Gravengaard, 2015). I 2010 nåede journalistikken toppen, da det var blevet så markedsorienteret, at der var tale om en fundamental krise, hvor avisoplaget i Danmark fortsatte med at falde, hvilket svækkede redaktionerne og journalisterne skulle ikke blot skabe journalistik, de skulle også beherske mange nye teknologier. Samfundet blev mere kompliceret, og indtoget med politikernes personlige rådgivere gjorde det mere besværligt og ikke mindst kostbart at drive de journalistiske virksomheder (Andersen & Lund, 2011).

Medierne som den redigerende magt

Lunds anskuelse af medierne beror på, at han beskriver medierne, som den redigerende magt, da han hævder, at det især er ved journalisternes til- og fravalg, at der er tale om en magtudøvelse. Det sker ved, at journalisterne udvælger, hvilke historier, der skal udgøre nyhederne og dermed hvilke historier, læserne skal forholde sig til og informeres om. Grundlæggende indebærer en rolle som den redigerende magt, "at gen-handle, det vil sige at ordne, sætte i sammenhæng, bearbejde" informationer (Lund, 2002, s. 11). På den måde spiller journalisterne også en rolle som gatekeepers, hvor de ud fra "nyhedskriterierne som væsentlighed, sensation, identifikation og aktualitet" og konflikt skal udvælge de historier, som læserne skal informeres om (Lund, 2002, s. 14). På den måde får journalisterne mulighed for at skabe nyhederne, så de får de budskaber, holdninger og synspunkter frem, som de ønsker. Oftest lytter borgerne til mediernes nyhedshistorier og har en grad af tillid til dem, da man som borger ikke selv kan orientere sig omkring omverdenen uden at benytte os af mediernes viden. På denne måde bærer medierne en magtposition, da mennesket er afhængigt af den viden medierne frembringer for at kunne navigere rundt i samfundet. Ifølge Andersen og Lund (2011) er medierne i stand til at påvirke offentligheden og i mange tilfælde medvirkende til at ændre holdninger hos borgerne. Det er også på denne måde, at medierne i rollen som den redigerende magt har mulighed for at udøve deres magt. Dermed er der historier og oplysninger, som læserne ikke får mulighed for at få kendskab til. Et eksempel på dette stammer fra februar 2017. Her kritiserede den amerikanske præsident Donald

Trump de amerikanske medier for ikke at dække alle historier, der relaterede sig til terrorhandlinger. Præsidenten udgav et dokument med eksempler fra hele verden, hvor der havde været terrorhandlinger begået af personer med relation til Islamisk Stat, men som medierne ikke havde dækket. Der var herunder tre eksempler fra Danmark (Elkjær, 2017).

Nyhedskriterierne

Til at afgøre hvornår en historie kan karakteriseres som god og blive til en nyhed, benytter journalisterne sig af en række kriterier, også kendt som nyhedskriterierne (Lund, 2002).

Vi har valgt at inddrage nyhedskriterierne for at få en forståelse for, hvordan journalisterne udvælger de historier, som de konstruerer til nyheder samt hvordan historier om de skræmmende klovne kan trænge igennem gaten og blive til nyheder. Der kan være forskel på, hvor mange af nyhedskriterierne som de forskellige historier indeholder. Jo flere kriterier desto bedre en nyhed. I nedenstående afsnit vil vi benytte os af Meilbys (1999) redegørelse af nyhedskriterierne til at gennemgå hvert enkelt af dem.

Væsentlighed

Det skal være væsentlig for størstedelen af læserne. Det kan gøre ved enten at være væsentligt for selve læseren eller give læseren en fornemmelse af, at nyheden er væsentlig for hele samfundet. Dog har nyhederne ofte ikke en direkte relation til den enkelte læser, hvorfor det er journalisternes opgave at gøre nyheden væsentlig for den enkelte læser (Meilby, 1999).

Identifikation

Denne type nyhed handler om at vække bestemte følelser hos læserne samtidig med at give læseren en følelse af genkendelighed. Dette kriterium har fokus på at få læseren til at føle, at nyheden kan have konsekvenser for læseren (Meilby, 1999).

Sensation

Denne type nyhed handler om at tiltrække læsernes opmærksomhed og interesse. Det handler om at vække en følelse hos læseren, der kan chokere, forarge, glæde, overraske eller andre følelser (Meilby, 1999).

Aktualitet

Denne type nyhed handler om at afdække en historie, der lige er sket. Det skal være aktuelt for læseren, så denne føler, at det er noget, der sker på det pågældende tidspunkt og som fanger læserens interesse (Meilby, 1999).

Konflikt

Denne type af nyheder arbejder med at have fokus på konflikter og stridigheder. Det kan enten være mennesker imellem eller mennesket mod en eller flere institutioner (Meilby, 1999).

INTERVIEWUNDERSØGELSEN

Vi vil i dette afsnit beskrive, hvordan vi har udarbejdet vores interviewundersøgelse. Vi har valgt at gøre brug af Steinar Kvale og Svend Brinkmanns syv faser i forbindelse med vores metodiske tilgang til interviewundersøgelsen (Kvale & Brinkmann, 2009). Denne forberedelse af interviewundersøgelsen har medvirket til en nemmere efterfølgende behandlingsproces af vores fokusgruppeinterviews. De syv faser, som vores interviewundersøgelse består af, er: Tematisering, design, interview, transskription, analyse, verifikation og rapportering (Kvale & Brinkmann, 2009 citeret i Halkier, 2016). De forskellige faser har vi brugt som rettesnor for vores metodiske tilgang, dog har vi løbende valgt at inddrage andre teoretikere i forbindelse med enkelte faser for at give et større metodisk grundlag for vores undersøgelsestilgang. Disse teoretikere og deres teorier vil præsenteres senere. Vi har ikke valgt at strukturere et metodeafsnit efter hver enkelt fase, men har derimod valgt at inddrage elementer fra hver af faserne, som har relevans for besvarelsen af vores problemformulering. Faserne er således blevet blandet sammen en del steder og udgør tilsammen vores metodiske tilgang til specialets interviewundersøgelse, men tager dog afsæt i Kvale og Brinkmanns teori.

INTERVIEWMETODE

I nedenstående afsnit vil vi redegøre for valget af fokusgruppeinterviewet som interviewmetode, antallet af interview, vores rolle som forsker i interviewsituationen, måden, hvorpå vi har struktureret dem, vores overvejelser over, hvor interviewene skulle finde sted, hvordan vi udvalgte respondenterne til fokusgruppeinterviewene, gruppedynamikken, der opstod på baggrund af indsamlingsmetoden og afslutningsvist vil vi præsentere et overblik over de respondenterne, der deltog i de tre fokusgruppeinterviews.

Fokusgruppeinterview

En fokusgruppe er, ifølge Bente Halkier (2016, s.10), "en forskningsmetode, hvor data produceres via gruppeinteraktion omkring et emne, som forskeren har bestemt". Dermed giver fokusgruppeinterviewene os mulighed for at få viden om sociale gruppers fortolkninger, "vurderinger, argumenter og forhandlinger" (Halkier, 2016, s. 10). Dermed er det sammen med andre mennesker, at det enkelte menneske skaber sin egen livsverden og forståelse (Halkier, 2016). Det er vores ønske med fokusgruppeinterviewene at få en forståelse for, hvordan respondenterne ved at inddrage deres egne erfaringer og forståelse sammen med de andre respondenter skaber en forståelse for, hvordan klovnecasen bliver opfattet.

Som forskere har vi gjort os overvejelser om, hvem der skal agere som interviewer i den egentlig interviewsituation. Og hvem, der agerer som hjælper og observatør. Årsagen til at vi ikke begge agerer som interviewer skyldes, at respondenterne kan, ifølge Halkier (2016) føle det som overvældende, hvis ikke respondenterne føler, at de er i overtal (Halkier, 2016). Såfremt de får denne følelse, kan det have betydning for deres deltagelse i interviewet ved, at de føler de ikke kan udtale sig uden at blive bedømt (Halkier, 2016).

Interviewstruktur

Til at strukturere fokusgruppeinterviewene benyttede vi os af det eksplorerende interview, der betyder, at interviewene var åbne og lidt strukturerede (Kvale & Brinkmann, 2009). For at kunne afdække vores problemformulering, præsenterede vi respondenterne for klovnecasen for at få dem til at diskutere mediernes evne til at fremme bestemte følelser. Metoden gav os mulighed for at komme med opfølgende spørgsmål, hvis der opstår behov for det. På den måde kunne vi søge ny information og viden om emnet (Kvale & Brinkmann, 2009).

Vi benyttede os af det eksplorerende interview, som Halkier (2016) også kalder for tragtmodellen. Det vil sige, at vi begyndte interviewene med at stille åbne spørgsmål og afsluttede mere struktureret (Halkier, 2016). På den måde kunne vi i begyndelsen af interviewet stille respondenterne spørgsmål for derefter at give dem mulighed for og plads til at ytre deres perspektiver og følelser i interaktion med hinanden. På den måde kunne vi få respondenterne til at bringe deres egne forståelser, vurderinger, argumenter og fortolkninger i spil og holde disse op imod de andre respondents forståelser, erfaringer og fortolkninger (Halkier, 2016). På den måde kunne vi opnå en viden, vi ikke har kunnet få fra teori og dermed kunne den viden hjælpe os med at belyse de problemer, klovnecasen omhandler og dermed hjælpe os til at besvare vores problemformulering.

Inden interviewene udarbejdede vi en interviewguide, så vi havde mulighed for at styre respondenterne ind på problemformuleringen, såfremt de skulle komme til at bevæge sig for langt væk derfra. Derudover lægger tragtmodellen op til, at vi som forskere skulle benytte interviewguiden (Halkier, 2016) til at begynde interviewet for at få respondenterne til at føle sig mere tilpasse i den konstruerede situation (Halkier, 2016). Derfor gjorde vi os overvejelser om, hvordan vi ønskede at påbegynde interviewene. Vores overvejelse gik ud på, hvordan vi skulle præsentere nyhedsartiklerne, for at få respondenterne til at tale om klovnecasen og samtidig på dem til at føle sig trygge. Vi begyndte interviewene med at spørge respondenterne om deres navn, alder og beskæftigelse (Halkier, 2016) og straks herefter inddrog vi nyhedsartiklerne.

Vi ønskede, at respondenterne skulle have en generel diskussion af klovnecasen, og bad derfor den første fokusgruppe om at diskutere selve casen, inden de fik udleveret nyhedsartiklerne. Ifølge Halkier (2016, s. 48) da er det metoden, hvis man ønsker "generelle forståelse, erfaringer og normer på området". Dette var også vores mål, da vi ønskede at få en generelt forståelse af casen samt hvordan respondenterne forholdt sig til den. Men da vi påbegyndte første fokusgruppeinterview med den ønskede metode opdagede vi, at dette ikke fungerede i praksis. Det skyldes, at respondenterne var meget tilbageholdende med at udtale sig, og der opstod ikke en dialog mellem respondenterne. Derfor foretog interviewer en hurtig beslutning og uddelte nyhedsartiklerne til respondenterne og bad dem om at diskutere casen ud fra disse. Efter interviewet brugt vi tid til at evaluere vores metode. Vi antog, at metoden ikke fungerede fordi respondenterne ikke i forvejen kendte hinanden og derfor var naturligt tilbageholdende med at udtale sig (Halkier, 2016). Løsningen var derfor, at respondenterne enten skulle have mere tid til at føle sig trygge i hinandens selskab, eller også skulle vi ændre på vores metode. Vi valgte sidstnævnte, da vi ønskede at bruge den planlagt tid på at få respondenterne til at diskutere casen i så lang tid, det var muligt.

Ved anden og tredje fokusgruppeinterview valgte vi derfor at benytte os af en ny metode. Vi udleverede nyhedsartiklerne til respondenterne i begyndelsen af interviewet. Bad dem om at læse dem og derefter diskutere casen. Ved hvert fokusgruppeinterview gav vi respondenterne 10 minutter til at læse de syv artikler igennem og derefter havde vi maksimalt 1 time og 10 minutter til diskussion. Vi valgte at afslutte interviewene, når vi følte, at respondenterne gav udtryk for, at de ikke havde mere at tilføje. Til at gøre dette spurgte vi respondenterne ind til, om de havde noget, som de følte, at de ikke havde haft mulighed for at diskutere for at indikere, at interviewet var ved at være slut og give respondenterne mulighed for at tage noget op, hvis de havde tænkt over noget specielt (Kvale & Brinkmann, 2009). På den måde havde vi afsat omkring 10 minutter til en afsluttende diskussion, og selve interviewet kunne derfor maksimalt vare 1 time og 30 minutter. Den eneste forskel på første fokusgruppeinterview og de to efterfølgende var, hvornår vi udleverede nyhedsartiklerne.

Vores nye metode beskriver Halkier, som en metode, der giver forskeren mulighed for at undersøge respondenternes reaktion på konkrete artikler. Denne metode viste sig at være en succes for vores fokusgruppeinterviews. Straks efter respondenterne havde læst artiklerne begyndte diskussionen af artiklerne. Ved at bruge denne metode fik vi mulighed for at undersøge respondenternes reaktioner på artiklerne, specifikt på artiklerne og indholdet og ikke skabe en generelt diskussion om casen. Vi fik dermed mulighed for at undersøge, hvordan de danske

nyhedsmediers konstruerede nyhedsartikler som casen om de skræmmende klovne kan skabe en følelse af frygt hos respondenterne.

Andre metoder

Vi har gjort os overvejelser om, hvilke andre metoder, vi kunne have inddraget. Blandt andet brugen af individuelle interviews. Denne type interview ville have givet os som forskere indblik i den enkelte respondents forståelse af virkeligheden ud fra dennes perspektiv (Kvale & Brinkmann, 2009). Hvorimod et fokusgruppinterview er en konstruktion af flere personers forståelse af virkeligheden. Her konstruerer respondenterne sammen en virkelighed, hvorfra deres verden udgår (Halkier, 2016). Dette er også årsagen til, at vi fravalgt denne form for interviewmetode, da det ikke er specialets formål at undersøge, hvad der skaber frygt hos det enkelte menneske. Men derimod at undersøge, hvordan læserne sammen er med til at konstruere en fælles forståelse af de danske nyhedsmediers evne til at påvirke læserne.

Vi kunne også have brugt en kvantitativ metode som bærende metode i specialet i stedet for den kvalitative. Her tænker vi på brugen af spørgeskema. Denne metode blev fravalgt fordi vi ønsker at få deltagerne til at diskutere sig frem til en fælles forståelse gennem dialog, samtidig giver fokusgruppinterviewet os mulighed for at gå i dybden og spørge ind til gruppens forståelser og holdninger (Halkier, 2016).

Lokation

Vi havde flere overvejelser om, hvor vi skulle foretage fokusgruppinterviewene, men endte med afholde dem i et lokale på Aalborg Universitet på Sydhavnen i København. Ifølge Halkier (2016) kan lokationen have betydning for respondenternes interaktion med hinanden. Ved at foretage interviewene hjemme hos os privat eller hos en af respondenterne, skulle vi både bede respondenterne om at lægge hus til, samt være opmærksomme på, at der i private hjem kan forekomme "naturlig baggrundsstøj" (Halkier, 2016, s. 40). Samtidig var vi opmærksomme på, at det ikke er alle respondenter, der kendte hinanden, hvorfor vi mente, at det var bedre at finde et neutralt sted. Derfor valgte vi Aalborg Universitet. Dog er vi opmærksomme på, at universitetet er et institutionelt sted, hvilket kan medvirke til, at respondenterne kan føle sig mindre afslappede (Halkier, 2016). Til at forhindre dette, forsøgte vi at skabe en mere hyggelig og afslappende stemning, for at respondenterne kunne føle sig trygge i hinandens selskab inden interviewet skulle påbegyndes, så de følte, at de havde lettere ved at tage del i diskussionen, fordi de dermed havde en forestilling om, hvordan de resterende respondenter ville reagere (Halkier, 2016). Respondenterne mødte ind i god tid inden interviewet skulle begynde og fik derfor mulighed for at

tale med hinanden inden interviewet begyndte. Derudover havde vi sørget for småkager, sodavand, vand og flødebolle til respondenterne.

UDVÆLGELSE AF RESPONDENTER

Vi benyttede os af "snowball-sampling" til at indsamle respondenter til fokusgruppeinterviewene (Helle Neergaard, 2007, citeret i Halkier, 2016 s. 34). Der kan opstå problematikker i forbindelse med denne type metode. Disse kan blandt andet være, at de adspurgte kan være tilbageholdende med at udlevere information på personer i deres netværk (Halkier, 2016). Derudover havde vi ingen indflydelse over, hvilke personer, de adspurgte valgte at kontakte. Dermed kunne vi risikere, at disse personer valgte nogle, der minder om dem selv og dermed risikere, at få respondenter, der var for ensartede (Halkier, 2016). Derfor sørgede vi for at kontakte personer i vores netværk, der arbejdede med forskellige erhverv og forskellige aldre, da vi mente, at det kunne bidrage til en øget diversitet. Sidstnævnte problematik oplevede vi også, da nogle personer, der i første omgang havde tilbudt at deltage, trak deres tilbud tilbage. Efterfølgende fandt vi ud af, at det skyldtes, at de følte, at de skulle spørge personer i deres eget netværk.

Denne metode betød, at vi kontaktede personer i vores eget netværk for at høre, om de kunne have interesse i at deltage og derefter bad dem om at kontakte personer i deres netværk. På den måde fik vi mulighed for at få respondenter, vi ikke kendte i forvejen. Vi talte om, hvilke personer vi kunne kontakte for at komme så bredt ud som muligt og dermed så langt væk fra vores eget netværk som muligt. Vi besluttede os for at kontakte personer fra tidligere og nuværende arbejdspladser, venner og familier.

Denne metode gjorde, at vi fik respondenterne, vi ikke kendte, der ikke er i samme aldersgruppe som os, eller havde samme uddannelse og interesser. Dog var vi opmærksomme på, at de personer, der havde sagt ja til at deltage i et fokusgruppeinterview havde en interesse i at hjælpe os med vores speciale. Dermed kunne vi risikere, at respondenterne formede deres svar, på den måde som de mente ville hjælpe os bedst muligt (Halkier, 2016).

Gruppedynamikken

Vi endte med at sammensætte tre grupper, hvor mindst to af respondenterne kendte hinanden i forvejen og to personer, der ikke gjorde. På den måde forsøgte vi at skabe en dynamik, samt sikre at grupperne ikke var for homogene (Halkier, 2016). Grupperne var ydermere blandt på tværs af køn, beskæftigelse og alder. Ved at blande respondenterne på denne måde, fik vi mulighed for at skabe en anderledes for form dynamik. Det skyldes, at grupper, der består af fremmede og grupper, der består af mennesker, der kender hinanden, skaber forskellige former for sociale interaktioner (Halkier, 2016). Vores sammensætning betød også, at vi bevidst pressede respondenterne til at udtrykke sig mere eksplicit, da alle respondenterne ikke kendte hinanden i forvejen, og derfor heller ikke kendte hinandens holdninger og tanker, og ydermere ikke følte, at de

lå under for nogle forudbestemte sociale relationer og holdninger (Halkier, 2016). Sammensætningen var en fordel for vores speciale, da vi ønsker at analysere på respondenternes udtalelser.

Men denne sammensætning af respondenterne betød også, at det var vigtigt, at vi kunne få respondenterne til at føle sig trygge i hinandens selskab og dermed trygge til at turde give udtryk for deres holdninger og følelser inden interviewet skulle påbegyndes.

De udvalgte respondenter

Ifølge Kvale & Brinkmann (2009) kræver en fokusgruppe ikke noget specifikt antal, kun at man udvælger det antal personer, som man mener, er nødvendigt for at kunne få de ønskede svar. Dog anbefaler teorien, at man anvender et sted mellem 10 og 15 respondenter.

Vi har valgt at foretage fire fokusgruppeinterviews med op til fire til fem respondenter i hver gruppe, da vi gerne vil have mulighed for at gå i dybden med de sproglige udtryk samt den sociale betydningsdannelse.

I bilag 3 findes en oversigt over de forskellige grupper, gruppens respondenter, respondenternes beskæftigelse samt deres alder.

INTERVIEWGUIDE

Før selve foretagelsen af vores fokusgruppeinterviews med respondenterne udførte vi en interviewguide med det formål at kunne besvare problemformuleringen bedst mulig. Guiden kan læses i bilag 4.

Interviewguiden tager afsæt i vores teoretiske diskussion og vi har på baggrund heraf fundet frem til emner, som interviewguiden er udarbejdet efter. De tre overordnede emner og perspektiver er: Mediernes rolle, frygt og angst, samt medie og samfund. Det er formålet med denne inddeling af interviewguiden at lade teorien guide vores indgangsvinkel til fokusgruppeinterviewene og hjælpe os med at belyse udviklinger, sammenfaldende eller modstridende elementer i forholdet mellem empiri og teori. Efter en foretagelse af fokusgruppeinterviewene måtte en større bearbejdelse af empirien finde sted, hvorfor en beskrivelse af hvordan vi har valgt at transskribere vil fremgå i næste afsnit.

TRANSSKRIBERING

Transskriptionen af et interview fra mundtlig til skriftlig form strukturerer interviewsamtaler på en måde, som egner sig til nærmere analyse og derfor udgør den første analytiske proces (Brinkmann & Kvale, 2009). Der findes ikke en universel form eller kode for selve transskriptionen af et forskningsinterview, men der er nogle standardvalg, vi har truffet inden da. Dette skyldes, at alle udtalelser er blevet transskriberes ord for ord dog med udeladelse af hyppige gentagelser og registrering af "øh", da disse ingen relevans har for vores videre analyse. Respondenternes navne optræder kun ved deres for bogstav i transskriberingen og det samme gælder interviewpersonen.

Vi ønsker ikke at bruge grammatiske regelsæt i transskriberingen i forhold til at bruge store bogstaver ved subjekter og efter punktum, sætte kommaer og så videre.

Endvidere vælger vi derfor heller ikke at medtage pauser, betoner og følelsesudtryk som latter og suk, da det udelukkende er selve teksten, der for os er interessant i forhold til en detaljeret sproglig analyse gennem en indholds- og kritisk diskursanalyse. Vi er bevidste om at følelsesudtryk og betoner også ville kunne være sigende i henhold til om respondenterne bliver påvirket af følelsen frygt, men da vores forskningstilgang konkret har fokus på det tekstuelle og vi også selv antager, at det kan være risikabelt at tillægge det sproglige mening gennem tolkninger af følelsesudtryk og betoner, har vi valgt kun at fokusere på teksten.

Vi er også bevidste om vores reliabilitet i interviewforskningen gennem transskriptionen, da en fornyet lytning af alle fokusgruppeinterviewene måske ville kunne vise enkelte uoverensstemmelser, hvilket kan skyldes dårlig optagelseskvalitet og fejlhøring.

ANALYSEMETODER AF EMPIRIEN

Efter en transskribering af vores fokusgruppeinterviews foretog vi to analyser af vores empiri. En efter meningen med det respondenternes sprog og en anden analyse, der arbejder med sprogformer, hvorigennem der udtrykkes mening. Til analysen med fokus på mening, foretog vi en indholdsanalyse fra Bryman (2012) suppleret med en meningskondenseringsanalyse (Kvale & Brinkmann, 2009).

Til analysen med fokus på sproget brugte vi den kritiske diskursanalyse af Fairclough (2008). En gennemgang af de tre analysetilgange vil blive præsenteret i nedenstående afsnit.

Indholdsanalyse

For at skabe et overblik over vores indsamlet empiri har vi kodet vores interviews ved hjælp af Brymans (2012) indholdsanalyse. Dette gjorde vi for at danne en oversigt over optrædende emner og mønstre. En indholdsanalyse søger at kvantificere indholdet i form af kategorier på en systematisk måde, som kan skabe et overblik over empirien (Bryman, 2012). Ifølge Bryman (2012) er det vigtigt, at forskerens egen analytiske fordomme ikke trænger igennem analysearbejdet således at analyseresultatet ikke er en forlængelse af forskerens analytiske fordomme. Dette har dog ikke helt været muligt for vores vedkommende, da vi primært gør brug af den kritiske diskursanalyse, som metodisk tilgang til analysen af empirien. Fairclough modsat Bryman mener nemlig omvendt, at tekster er ambivalente og åbne for forskellige fortolkninger og vi gennem analysearbejdet tillægger teksten en bestemt mening eller et mindre sæt af alternativer meninger. På denne måde arbejder de to metodiske tilgange ikke sammen, men selve Brymans tilgang hjalp os til systematisk at kode empirien og dermed give et relevant overblik over empirien. På denne måde vælger vi elementer fra Brymans tilgang, men vi bruger mest den kritiske diskurstheori, som metodisk tilgang til empirien. Det er dog væsentligt for os at have in mente, at det ikke er helt muligt at forholde sig objektivt til analysen og kodningen, hvorfor vi også har været nødsaget til at forholde os kritiske til analysen af empirien undervejs.

En indholdsanalyse indebærer, blandt andet, en kodning og nogle undersøgende spørgsmål (Bryman, 2012). Derudover kan man ved en indholdsanalyse også analysere specifikke ord og deres betydning. Men da vi vælger at inddrage den kritiske diskursanalyse er denne vinkel af indholdsanalysen ikke relevant. Kodningen af indholdet indbefatter, at vi kategoriserer specifikke temaer og emner, hvilket leder os hen til meningskondenseringsen af Kvale og Brinkmann (2009), hvorfor denne tilgang inddrages i kodningsarbejdet. Meningskondenseringsen og hertil kodningen vil blive redegjort for i næste afsnit. Inden da vil vi redegøre for, hvordan vi udvælger de

undersøgende spørgsmål fra indholdsanalysen for at kodningen og kondenseringen er nemmere at tilgå. Undersøgelsesspørgsmålene i en indholdsanalyse er nødsaget til at være specificeret inden en kondensering og kodning, da disse vil være guidelines til kodningsarbejdet. Har man ikke forberedt de undersøgende spørgsmål inden vil man kunne overse væsentlige dimensioner af empirien. Vi har valgt at følgende undersøgelsesspørgsmål skal være guidelines for vores kodning:

Hvordan forholder nyhedsartiklerne sig til de skræmmende klovne?

Hvordan forstår læserne frygt?

Gennem hvilke ord og virkemidler kan medierne skabe frygt og angst hos læserne?

Hvilke konsekvenser udgør frygten i mediebilledet hos læserne?

Hvilken rolle spiller medierne i et større samfundsperspektiv?

Følgende undersøgelsesspørgsmål udspringer på baggrund af specialets problemformulering, og har været reflekterende spørgsmål vi har haft i baghovedet under udarbejdelsen af vores interviewguide. Derfor danner det også grundlaget for vores videre arbejde med det transskriberede materiale. På baggrund af disse undersøgelsesspørgsmål opstår temaer, som der kodes efter, hvilket vil blive beskrevet i næste afsnit.

I vores analysearbejde blev vi opmærksomme på, at respondenterne selv skabte nogle underkategorier til vores temaer. Dermed skabte respondenterne selv nogle diskurser, som de forsøgte at gøre dominerende. Disse var: Den kontrollerede vs. den ukontrollerede frygt, ting vi frygter, respondenternes ambivalente forhold til de danske nyhedsmedier og ond vs. god. Disse underkategorier, viste sig blandt vores egen kodninger, hvorfor de ikke har deres egne farvekode.

Meningskondensering

Meningskondensering indebærer, at de meninger, som respondenterne udtrykker får en kortere formulering. Lange udsagn sammenfattes således til kort udsagn, hvor hovedbetydningen af det, der bliver sagt, formuleres med få ord (Kvale & Brinkmann, 2009). På denne måde ønskede vi at beskæftige os mere systematisk med vores data uden at vores data omdannedes til kvantitative udtryk. Meningskondenseringen ifølge Kvale og Brinkmann tager også afstand fra Brymans objektivitet, da vi som forskere gennem kodningen ikke vil kunne undgå at tildele respondenternes italesættelser mening på bestemte måder. Vi tager altså både afstand fra objektiviteten og dermed Brymans tilgang gennem brugen af både meningskondensering fra Kvale og Brinkmann, samt Faircloughs kritiske diskursanalyse.

En meningskondensering omfatter forskellige trin (Kvale & Brinkmann, 2009). Først valgte vi at læse hele interviewet igennem, så vi fik en fornemmelse af helheden. Herefter bestemte vi de naturlige meningsenheder, som de blev udtrykt af respondenterne. For det tredje formulerede vi temaer, som dominerede de forskellige meningsenheder undervejs således at udsagnene og synspunkterne fra respondenterne blev tematiseres efter disse. Vores overordnede specifikke temaer, som vi har kondenseret ud fra og som tager afsæt fra vores teoretiske grundlag er: Nyhedsartiklerne, mediernes rolle, frygt og angst, medier og samfund. I arbejdet med de overordnede temaer og en konkret kondensering opstod der hertil mindre specifikke temaer, som vi også kondenserede ud fra. Dermed fik vi et mere detaljeret overblik over empirien. Disse temaer blev herefter brugt til mere omfattende fortolkninger og teoretiske analyser, som udgør den kritiske diskursanalyse. Hvert tema har fået tildelt sin egen farve, for at give et overskueligt overblik. Vores udvalgte form for meningskondensering kan bruges til at analysere omfattende og komplekse interviewtekster (Kvale & Brinkmann, 2009). Derfor er denne tilgang væsentlig, da vi har et større empirigrundlag, der skal bearbejdes.

KRITISK DISKURSANALYSE SOM METODE

Konkret vil Faircloughs (2008) kritiske diskursteori fungere som en ramme specialets større analyse, hvortil vores teoretiske diskussion vil inddrages. Vi vil med diskursanalysen analysere, hvordan respondenterne i fokusgruppeinterviewene via deres sprog konstruerer og skaber bestemte diskurser i samspil med hinanden med afsæt i klovnecasen. Gennem en dybdegående diskursanalyse og inddragelse af viden fra vores teoretiske diskussion, vil vi analysere og diskutere os nærmere til hvilken semiotisk forståelse vores respondenter har af følelsen frygt og hertil analysere om de følelsesmæssigt bliver påvirket af de danske nyhedsmediernes konstruerede nyhedsartiklers diskursive indhold.

Den kritiske diskursanalyse er en tværfaglig tilgang og er både en kvalitativ metode og teori. Derfor vil den primært blive præsenteret som en metodisk tilgang i specialet. Diskursteorien er en tekstanalyse, man kan lade sig inspirere af og bruge som en overordnet ramme, hvortil den kan kombineres med andre tilgange, som er vores teoretiske diskussion. Diskursteorien og vores udvalgte teorier vil på denne måde arbejde i samspil i analysen og illustrere en sammenhæng og udvikling, der vil give et overskueligt overblik over specialets analysedel.

Kritisk diskursteori

Fairclough ser overordnet diskurs som både konstituerende, formende og konstitueret af det sociale (Fairclough, 2008). Fairclough opererer derfor med skellet mellem "diskursiv" og "social" praksis i tretrinsmodellen, da diskursen er en del af det sociale, men det sociale har "mere at byde på" (Fairclough, 2008, s. 29). Det er derfor væsentligt for os at have in mente, at de diskurser, som respondenterne i interviewene skaber, er konstitueret af den sociale praksis, som er deres værdier og kulturelle omgangsformer. Den sociale del bliver således også påvirket af samfundets strukturer, normer og værdier og er en omfattende dimension. Vi har ikke mulighed for at kunne analysere respondenternes sociale verden fuldstændig, altså normer og værdier, da det ville kræve et større studie og undersøgelse. Dog er det essentielt at være bevidst om, at den sociale dimension er en større og mere kompleks dimension, som den diskursive praksis udspringer af.

Diskurser repræsenterer fænomener og tilstande i verden, og producerer subjekter og objekter. Et centralt begreb hos Fairclough er *interdiskursivitet*, der defineres som tekstens konstitution af forskellige diskurser og genrer (Fairclough, 2008). I forlængelse af dette begreb bruger Fairclough også begrebet *diskursorden* som han trækker fra Foucaults teori (Fairclough, 2008). En diskursorden, ifølge Fairclough, er åben for konstant forandring og er sprogligt konstitueret, da den

består af genrer, diskurser og stilarter og relationerne herimellem. Eksempelvis kan nyhedsmediernes diskursorden gennemgående være negativ. Deres negative diskursorden består af forskellige diskurser, stilarter og genrer som styrker og indgår i denne negative diskursorden.

I forhold til diskursordener på samfundsniveau opererer Fairclough også med mediernes diskursorden, der konstant udfordres i diskursive kampe om *hegemoni* (Fairclough, 1995). Specifik teori om mediernes diskursorden ifølge Fairclough vil indgå på et senere tidspunkt.

For at vende tilbage, benytter Fairclough sig af begrebet hegemoni fra Antonio Gramsci (Fairclough, 2008). Hegemoni omhandler ikke kun rå undertrykkelse, men om at skabe alliancer og integrere underordnede klasser for at vinde deres samtykke. Analyser man en tekst efter tretrinsmodellen vil der veksles mellem fokus på den diskursive begivenhed, strukturen og diskursordenen. Fairclough søger med sin diskursteori at dokumentere diskursive tendensers eksistens i den empiriske virkelighed. Dog gør han en del ud af at fortælle, at man ikke kan læse ideologien eller diskursen direkte ud af teksten, fordi hver enkelt tekstfortolker altid vil bringe sin egen baggrund og forforståelse med i mødet med teksten (Fairclough, 2008). På denne måde må vi være bevidste om, at den diskurs eller diskursorden vi gennem analyserne tolker ud fra teksten ikke nødvendigvis ville tolkes på samme måde af andre. Vi forstår og tolker diskurser og ideologier ud fra tekster på baggrund af vores egen forforståelse, hvorfor endnu et argument for, at Fairclough adskiller sig fra Brymans objektivitet gør sig gældende.

Magt

Fairclough bruger begrebet *magt* i sin kritiske diskursanalyse og adskiller sig fra Foucault (1975) i forhold til dette begreb (Fairclough, 2008). Hos Foucault er magten noget produktivt og skabende, og ikke mindst uundgåelig, da den er indbygget i alt, hvad mennesket foretager sig (Fairclough, 2008). Hos Fairclough er diskurser ideologiske, hvis de bidrager med at opretholde dominansrelationer, og de skal bekæmpes med modmagt - altså moddiskurser. Faircloughs fokus er derfor meget på de hegemoniske kampe, som moddiskurserne afstedkommer (Fairclough, 2008).

Overordnet set giver Faircloughs version af den kritiske diskursanalyse mulighed for at bruge en sproganalyse til at få historier om samfundets udvikling frem. Og samtidig diskutere den måde vi taler på, som er en del af den måde, vi er sammen og lever på.

Ifølge Fairclough er teorierne og metoderne applicerbare på ethvert socialt problem, der har et diskursivt aspekt (Fairclough, 2008). Det har vores case, både i form af nyhedsartiklerne, men også i et diskursivt aspekt i form af de italesættelser, der vil fremgå af respondenterne i

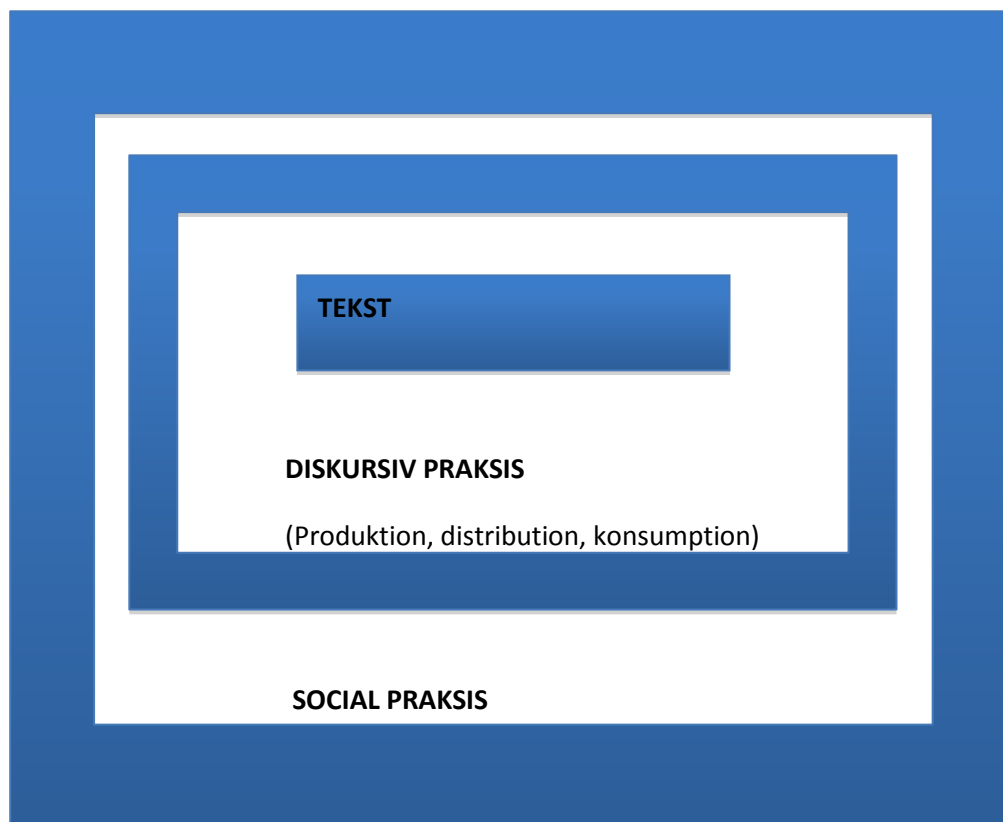
fokusgruppeinterviewene. Det væsentlige er, at der er et socialt problem i klovne-casen, da de skiller sig ud og skaber et problem, som nyhedsmedierne vælger at frembringe. Et andet argument for, at der også er tale om et socialt problem i forhold til klovne-casen er, at klovnene overskrider grænser, som skræmmer læseren. Klovnene bærer våben og bliver omtalt, som "dræberklovne", hvorfor læseren forbinder dem med kriminalitet. Ifølge Bauman (2006) skaber denne form for kriminalitet en frygt og udgør således også et socialt problem, da frygten kan påvirke menneskers daglige adfærd og dermed sociale verden.

TRETRINSMODELLEN

Da vi i analysen ønsker at benytte os af den kritiske diskursanalyse vil den tredimensionelle diskursmodel inddrages og operationaliseres i analysen. Derfor vil en nærmere beskrivelse af modellen og dens funktion finde sted.

Den diskursive praksis manifesteres i sproglig form, i form af tekst og anvender *tekst* i Michael A. K. Hallidays brede betydning, som værende mundtlig såvel som skriftligt sprog (Halliday, 1978, i Fairclough, 2008). De to dimensioner, den skriftlige og den mundtlige, medieres af en tredje, som fokuserer på diskurs som en særlig *diskursiv praksis*. Den diskursive praksis er ikke en modsætning af den *sociale praksis*. Den sociale praksis kan være konstitueret af den diskursive, mens den i andre tilfælde kan involvere et miks af diskursive og ikke-diskursive praksisser. En analyse af en specifik diskurs som et stykke diskursiv praksis fokuserer på processer som distribution, tekstproduktion og konsumtion. Alle disse processer er sociale og kræver en reference til de særlige institutionelle rammer inden for, hvilken diskurs, der genereres (Fairclough, 2008). De særlige institutionelle rammer vi har valgt at analysere diskurser inden for er nyhedsmedierne og hertil specifikt udvalgte nyhedsinstitutioner, som BT, Jyllands-Posten og så videre. Derfor har vi også tidligere uddybet hvert enkelt nyhedsmedie og vil senere også uddybe mediet teori, som også er medvirkende til at give et indblik i vores udvalgte institutionelle ramme, som er medieinstitutionen.

Den tredimensionelle begrebsliggørelse af diskurs er et forsøg på at forene tre analytiske traditioner, som hver især er nødvendige for at udføre en diskursanalyse. Det er en dybdegående sprog- og tekstanalyse kombineret med den makrosociologiske tradition. Man analyserer den sociale praksis i sammenhæng med sociale strukturer og den mikrosociologiske tradition, hvor den sociale praksis anses som noget mennesker aktivt producerer og tilskriver mening på basis af fælles common-sense procedure (Fairclough, 2008). Den del af den diskursanalytiske procedure, som handler om tekstanalysen kaldes den "beskrivende" og den del, som handler om analysen af den diskursive og sociale praksis, som diskurser er en del af, kaldes "fortolkning" (Fairclough, s. 29, 2008).

(Figur 1 – Egen illustration)

Tekst

Ifølge Fairclough taler man ikke om træk ved en tekst uden en reference til tekstproduktion eller fortolkning. Denne overlapning gør at inddelingen af analytiske emner i tekstanalysen og analysen af den diskursive praksis ikke skarpt kan inddeles og afgrænses fra hinanden. Tekstanalysen er en kompleks og teknisk affære, som inkorporerer forskellige typer af analyseteknikker (Fairclough, 2008). I tekstanalysen søger man at analysere tegnene, hvilket vil sige ord eller længere tekstsekvenser. De består af mening kombineret med form. Dette kan være et spørgsmål om ordvalg, som rubrikken på en af nyhedsartiklerne: "Uhyggelige klovne skaber skræk i hele Danmark", sammensætningen af disse tegn er socialt motiveret og skildre en særlig mening ud fra deres sproglige organisering. Tekstanalysen kan konkret organiseres efter fire overskrifter: *Ordvalg/vokabular, grammatik, kohæsion og tekststruktur* (Fairclough, 2008).

Ordvalg omhandler de individuelle ord, grammatik behandler ordenes sammensætninger til ledsætninger og helsætninger. Kohæsion behandler spørgsmålet om, hvordan ledsætninger og helsætninger forbindes. Og til sidst omhandler tekststrukturen, hvordan egenskaber ved teksten er organiseret (Fairclough, 2008).

Respondenterne i fokusgruppeinterviewene træffer valg gennem strukturen af deres sætninger. Heriblandt valg af hensyn til, hvordan de giver betydning til sociale identiteter, relationer og videns- og holdningsspørgsmål. Vokabular kan undersøges på forskellige måder. En væsentlig pointe hertil, ifølge Fairclough er, at det er af begrænset værdi at opfatte et sprog som noget, der har et vokabular, der er dokumenteret i ordbogen. Det skyldes, at der er mange forskellige overlappende vokabularer, som svarer til forskellige domæner, praksisser, værdier, institutioner og perspektiver. Begreberne "ordvalg", "betydningsfastlæggelse" og "leksikalisering" implicerer processer, hvor man leksikaliserer eller giver betydning til verden (Fairclough, 2008, s. 31). Det sker på forskellig vis i forskellige epoker, på forskellige steder og for forskellige grupper (Fairclough, 2008). Dette betyder for vores analytiske tilgang, at vi må være opmærksomme på, at der kan eksistere alternative betydninger, som vi ikke umiddelbart tolker ud fra respondenternes italesættelser. Vi giver betydning til deres italesættelser gennem tolkningen af deres ordvalg.

Et fokus i tekstanalysen er derfor også på alternative ordvalg og deres ideologiske betydning i forhold til emner. Et andet fokuspunkt er metaforer og de ideologiske betydninger af disse metaforer og konflikter mellem alternative metaforer. Går vi nærmere begrebet *kohæsion* analyseres det her, hvordan ledsætninger kædes sammen til sætninger, og hvordan sætninger herfra igen kædes sammen, så de former længere tekstsekvenser. Denne sammenkædning kan opnås på forskellige måder, blandt andet, ved at bruge ord fra samme semantiske felt, gentage ord, bruge nærsynonymer og så videre (Fairclough, 2008). Tekststrukturen berører på samme måde også tekstens arkitektur og særligt forskellige teksttypers makrotræk. En analyse af tekststrukturen kan give os en indsigt i, hvilke videnssystemer og antagelser om sociale relationer, der er bygget ind i teksttypens konventioner (Fairclough, 2008).

Diskursiv praksis

Den diskursive praksis dækker over produktions-, distributions- og konsumptionsprocesser (Fairclough, 2008). Karakteren af disse processer varierer mellem forskellige diskurser alt efter de sociale faktorer, som er involveret. Tekster produceres derfor forskelligt alt afhængigt af konteksten. Tekster konsumeres også forskelligt i forskellige sociale kontekster (Fairclough, 2008). I vores tilfælde bliver vores tekst optaget, transskriberet, opbevaret og genlæst. Tekster medfører forskellige resultater af diskursiv art. Nogle tekster kan føre til krig, andre kan ændre folks holdninger, praksisser og opfattelser (Fairclough, 2008).

Ifølge Fairclough er der nogle særlige dimensioner af tekstproduktion og fortolkning, som er centreret omkring spillet mellem respondenterne ressourcer. Respondenterne har dermed internaliseret diskurser og bringer dem med til tekstprocesseringen og selve teksten som et sæt af produktionsprocessen eller markører for fortolkningsprocessen. Processerne skrider oftest frem på en ikke-bevidst og automatisk måde. Det er her interessant for os at analysere hvilke diskurser, der bliver skabt på en ikke-bevidst men automatisk måde af respondenterne, da disse oftest er med til at skabe hegemoniske kampe, som vil uddybes senere.

Ifølge Fairclough frembringer respondenterne de fortolkninger som er fremkommet af ord, sætninger eller sekvenser, som udelukker ellers mulige fortolkninger ord, sætninger eller sekvenser (Fairclough, 2008). Dette er væsentligt at have in mente i analysearbejdet med vores tekstproduktion fra respondenterne i fokusgruppeinterviewene, da vi må være bevidste om en udelukkelse af mulige tolkninger gennem deres valg af ord, sætninger og sekvenser, som nævnt tidligere.

Kohærens må også anskues endnu engang i forhold til den diskursive praksis. Kohærens behandles nemlig oftest som en egenskab ved fortolkninger. En kohærent tekst er en tekst, som har konstituerende dele (sætninger, sekvenser) der knyttes sammen på en meningsfuld måde, så teksten som helhed giver mening (Fairclough, 2008). Pointen hertil er, ifølge Fairclough, at teksten kun giver mening for den, der får mening ud af den, som er i stand til at inferere de meningsfulde relationer. En kohærent læsning afhænger af de fortolkende principper der trækkes på. Det vil sige, at tekster sætter positioner op for fortolkende subjekter, som er i stand til at fortolke dem og foretage sammenføjninger, der er nødvendige for at generere kohærente læsninger i overensstemmelse med relevante fortolkende principper (Fairclough, 2008). Vores syv udvalgte nyhedsartikler sætter således gennem teksten nogle forskellige positioner op for vores respondenter, som de fortolker gennem en kohærent læsning, så nyhedsartiklens tekstuelle indhold og sammensætning eventuelt giver mening for dem på en særlig måde eller måske ikke gør.

Intertekstualitet

Et begreb, som er essentielt at have med i analysen af den diskursive praksis er *intertekstualiteten*. Fairclough beskriver intertekstualitet, som fragmenter af andre tekster. Det kan være eksplicit markeret i en tekst eller fusioneret ind i teksten og kan i nogle tilfælde forholde sig modsigende, ironisk til andre tekster. I forhold til deltagernes produktion af tekst, vil et intertekstuel perspektiv lægge vægt på tekstens historicitet. Hertil menes, hvorledes tekster altid udgør tillæg til eksisterende kæder af talekommunikation, som består af tidligere tekster. Man kan med

intertekstualiteten undersøge de stabile netværk, som en tekst bevæger sig i, og hvordan de undergår forudsigelige transformationer (Fairclough, 2008). Eksempelvis vil teksten i vores udvalgte nyhedsartikler bevæge sig i et netværk, som har forudsigelige transformationer, da nyhedskriterier og normerne for tekstproduktionen her ikke er tilfældige. Dernæst kan det nævnes, at vi søger at præge vores respondenter med disse tekster, så de kan producere en ny tekst. På denne måde vil respondenterne i fokusgrupperne trække på en viden fra disse tekster og således vil der automatisk opstå intertekstualitet i deres konstruerede tekst. Med disse ord vil en mindre gennemgang af den sociale praksis finde sted i næste afsnit.

Diskurs som social praksis

For at beskrive diskurs som social praksis, vil begreberne *ideologi* og hegemoni inddrages.

Ideologi

Ideologi er betydninger og konstruktioner af virkeligheden, som er bygget ind i forskellige dimensioner af diskursive praksissers form og mening og som bidrager til produktion, reproduktion og transformation af dominansrelationer (Fairclough, 2008). De ideologier, som er mest effektive og indlejret i diskursive praksisser, er dem, som bliver naturaliserede og opnår status af "common sense" (Fairclough, 2008, s. 47). Dog forefinder der oftest en ideologisk kamp, som en dimension af diskursiv kamp, der er en kamp om at omforme diskursive praksisser og de ideologier, som er bygget ind i dem i sammenhæng med transformeringen af dominansrelationer. Ideologi investerer også sprog på forskellige måder, og vi er ikke nødsaget til at vælge mellem forskellige mulige placeringer til ideologien. Ideologi er både en egenskab ved strukturer og en egenskab ved begivenheder. Tekster kan bærer spor af ideologiske processer og strukturer. Således kan vi ikke ud fra en dybdegående tekstanalyse, analysere respondenternes ideologiske konkrete ståsted, men vi kan identificere ideologiske elementer fra respondenternes holdninger og tilkendegivelser, som er en mindre del af deres ideologiske baggrund.

Endvidere forholder ideologiske processer sig til diskurser som hele sociale begivenheder. De er processer mellem folk og ikke kun knyttet til tekster, som er momenter i sociale begivenheder. Subjekter er ideologisk positionerede, men de er også i stand til at kunne handle kreativt for at skabe deres egne forbindelser mellem de forskellige praksisser og ideologier som de eksponeres for og omstrukturere praksisser og strukturer (Fairclough, 2008). Diskursive praksisser er ideologisk investerede, hvis de inkorporerer betydninger, som medvirker til at opretholde eller omstrukturere magtrelationer. Men al diskurs er nødvendigvis ikke ideologisk. Ideologier opstår i

samfundet gennem dominansrelationer på basis af køn, klasse og kulturelle grupper (Fairclough, 2008).

Hegemoni

Begrebet hegemoni, som Fairclough inddrager i den sociale dimension tager afsæt fra Gramscis teori (Fairclough, 2008).

Hegemoni betyder både lederskab og dominans inden for politiske, kulturelle og ideologiske domæner i samfundet. Hegemoni er en kamp om at enten konstruere, opretholde eller destabilisere alliancer og dominansrelationer. De hegemoniske kampe forefindes næsten alle steder som i familien, i institutioner og på uddannelser og så videre. Diskursordener er en del af de hegemoniske kampe. En diskursorden kan tydes som det diskursive aspekt af det modsætningsfyldte, som udgør et hegemoni. Endvidere er den diskursive praksis også en facet af den hegemoniske kamp, som bidrager til reproduktion eller transformation af eksisterende sociale relationer og magtrelationer (Fairclough, 2008).

Hegemonibegrebet hjælper os til at analysere den sociale praksis, som respondenternes diskurser bliver skabt ud fra. De hegemoniske kampe er væsentlige for os at analysere, da vi ønsker at undersøge, hvilken diskursorden, der er den mest herskende både hos respondenterne, men også hos nyhedsmedierne. Ydermere ønsker vi at analysere, om nyhedsmedierne gennem deres diskurser kan fremme følelsen af frygt hos respondenterne. Hegemoni giver tilmed også et fokus på om diskurserne forandres, alt efter hvilken diskursorden, der bliver opretholdt eller dominere, så vil denne kunne skabe en diskursiv forandring. Den diskursive praksis vil derfor kort beskrives i næste afsnit.

Diskursiv forandring

Forandring involverer det at sætte eksisterende konventioner sammen til nye kombinationer eller trække på konventioner i situationer, som udelukker dem. Disse modsætninger og subjektive forståelser af problemer i konkrete situationer får deres sociale betingelser fra strukturelle modsætninger på det institutionelle- og samfundsmæssige niveau. En diskursiv begivenhed kan være et bidrag til at bevare eller reproducere traditionelle hegemonier, og derfor kan den trække på problematiserede konventioner, eller den kan være et bidrag til at transformere relationer gennem hegemonisk kamp. Diskursive begivenheder har i sig selv effekt på sociale modsætninger og kampene omkring dem. Således kan disse processer bidrage til diskursiv forandring afhængigt af arten af den sociale praksis. Den diskursive forandring kan også finde sted i diskursens tekstuelle dimension. Forandringen efterlader nemlig spor i tekster, i form af den samtidige optræden af

modsatrettede elementer, blandinger af formelle og uformelle stilarter, ordforråd, autoritetsmarkører og så videre. Dette fører os videre til forandringen i diskursordener. Når respondenterne kombinerer diskursive koder og elementer i diskursive begivenheder, producerer de strukturelle forandringer i diskursordener. De deartikulerer eksisterende diskursordener og reartikulerer nye diskursordener. Når man analyserer den diskursive forandring bør man skiftevis fokusere på den diskursive begivenhed og strukturelle forandringer, da det ikke er muligt at beskrive, hvordan diskurser bidrager til social forandring uden at tage højde for strukturerne (Fairclough, 2008).

Efter en gennemgang af vores metodiske tilgang, den kritiske diskursteori skildres det hvordan Fairclough integrerer en vifte af teoretiske perspektiver og metoder i denne model, hvilket gør det til et stærkt instrument for os til at kunne analysere de tre diskursive dimensioner i samarbejde med teori fra vores teoretiske diskussion. I forlængelse af denne redegørelse vil en kort beskrivelse fra Faircloughs teori om mediernes diskursorden fremgå i næste afsnit, da vi konkret arbejder inde for den medie-institutionelle ramme, hvorfor en forståelse af mediernes diskursorden med den kritiske diskurs teoris tilgang er væsentlig.

MEDIERNES DISKURSORDEN

Ifølge Fairclough kan massemedierne anskues som et sæt af forbundne diskursordener, da den måde at fjernsynets, radioens og den skrevne presses diskursordener adskiller sig fra hinanden på vigtige områder, der har at gøre med forskelle i teknologi og medium, men også har signifikante ligheder (Fairclough, 1995).

Konkret i forhold til en analyse af mediediskurser, involverer dette et skift mellem kommunikative begivenheder og diskursordenen. Tager vi specifikt udgangspunkt i avisartikler er det interessant at analysere kontinuitet og forandring. Et eksempel på dette kan være, på hvilken måde er den kommunikative begivenhed normativ og trækker på velkendte typer og formativer, og på hvilke måde bruger den gamle ressourcer på nye måder. Hertil er forskeren optaget af diskursordenens generelle, overordnede struktur og den måde, som den udvikler sig på i takt med forandringerne, ifølge Fairclough (1995). Her er der mere fokus på organiseringen af de diskurser, som udgør diskursordenen, de skiftende relationer mellem dem og mellem denne diskursorden og andre ordener (Fairclough, 1995).

Medierne spiller generelt en betydningsfuld rolle ved at reflektere og stimulere mere overordnede forandringsprocesser, og mediepraksisserne er tilsvarende i konstant udvikling (Fairclough, 1995). Relationen mellem institutioner og diskursive praksisser er ikke et simpelt forhold. Mange forskellige institutioner deler fælles diskursive praksisser, og en særlig diskursiv praksis kan have en kompleks distribution og konsumtion på tværs af mange institutioner. Medierne er derfor et eksempel på relationer, der er i konstante udviklinger, hvorfor vi også har valgt at tydeliggøre, hvilke medievirksomheder vi har udvalgt vores nyhedsartikler fra. Dette skyldes, at respondenterne er opmærksomme på, hvordan medievirksomheder er forskellige fra hinanden, og samtidig gør brug af samme metoder og dermed også har de her relationer, der gør, at de konstant er under forandring. Derudover ser vi også en generel frygtdiskursorden i nyhedsartiklerne fra hver medievirksomhed, som vil analyseres nærmere på et senere tidspunkt.

Mediediskurser påvirker endvidere de diskursive praksisser i den private sfære, da den tilbyder modeller for samtaler i privatlivet, som oprindeligt er simuleringer af dem, men som kan ende med at omforme dem. Eksterne relationer mellem diskursordener og interne relationer mellem diskurser og genrer inden for mediernes diskursorden kan oftest være svære at filtrere ud. Eksterne og interne relationer kan være relationer, der vælges eller relationer, der opstår som en kædereaktion. Hertil mener Fairclough, at der er et valg af alternativer, som er socialt betinget. Eksternt omhandler det,

hvordan mediernes diskursorden vælger mellem og tilegner sig det tilgængelige potentiale i tilgrænsende diskursordener. Internt gælder det om at beskrive de paradigmer af alternative diskursive praksisser, der er tilgængelige inden for mediernes diskursorden og de betingelser, som bestemmer udvælgelsen af dem. Der er forskellige diskursive praksisser for nyheder, dokumentarer, programmer på fjernsynet og forskellige diskursive praksisser for hårde og bløde nyheder i aviserne (Fairclough, 1995).

Med dette perspektiv af mediernes diskursorden og selve rollen fra Fairclough vil næste del være en analyserende redegørelse af vores syv udvalgte nyhedsartikler med Faircloughs og vores metodiske tilgang, den kritiske diskursteori. Vi vil analysere hver artikel med det formål at få et indblik i hvilke eller hvilken diskursorden, vi tolker, der gør sig gældende samt en uddybende beskrivelse af det tekstuelle indhold.

EN KRITISK DISKURSANALYTISK GENNEMGANG AF NYHEDSARTIKLERNE

Inden specialets teoretiske diskussion ønsker vi at give en mindre analytisk redegørende gennemgang af de syv udvalgte nyhedsartikler. Dette vil vi gøre som kritiske diskursanalytikere, da det er denne forskningsmetode, vi har valgt at benytte os af gennem udarbejdelsen af specialets analyse. Det vil ikke være en dybdegående kritisk diskursanalyse af artiklerne, da denne analyse ikke er den mest væsentlige empiri i forhold til vores besvarelse af problemformuleringen. Derimod er det empirien fra vores respondenter, der er den mest væsentlige og nyhedsartiklerne er derfor et afsæt for respondenterne til at italesætte interessante perspektiver og aspekter.

Dog er det væsentligt at påvise, hvordan vi, som diskursanalytikere, forstår vores udvalgte empiri inden en større diskursanalyse af respondenternes forståelse af disse vil fremgå. Gennemgående ud fra vores kritiske diskursanalytiske læsning består hver artikel af en dominerende frygtdiskurs. Alle artiklerne skaber tilsammen en frygtdiskursorden, som indbefatter mindre diskurser og fortællingen gennem hver artikel. Denne frygtdiskursorden, som generelt er herskende bliver skabt gennem ordvalg, sætninger, intertekstualitet, personlige beretninger og så videre. Hver artikel forholder sig til klovnecasen med afsæt i forskellige problematikker, der løbende vil analyseres. Hver af artiklernes problematikker omkring klovnecasen søger at fremme læsernes følelse af frygt gennem denne herskende frygtdiskursorden. Detaljeret analyse af hvordan denne frygtdiskursorden bliver skabt og dominere vil fremgå i nedenstående analyser af hver artikel.

Uhyggelige klovne spreder skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovne for deres levebrød og helbred

Denne artikel er skrevet af journalist Andreas Bach Hougaard og blev bragt i BT den 21. oktober, 2016. Artiklen strækker sig over tre spalter (se bilag 1). Med vores kritiske diskursanalytiske briller tolker vi en gennemgående frygtdiskurs i denne artikel, som søger at påvirke en følelse af frygt hos læseren. Denne overordnet og dominerende frygtdiskurs bliver en smule udfordret af en personlig fortælling fra Jane Wigh, som i sit daglige erhverv klæder sig ud som klovne og underholder mennesker i Danmark. Jane Wigh forholder sig til klovnecasen i artiklen og fortæller, hvordan hun oplever denne, og hvilke konsekvenser, hun mener disse skræmmende klovne har for hendes hverdag. Sammenkoblet med hendes personlige beretninger beskriver journalisten klovnecasen, samt inddrager fakta om hvor og hvor ofte disse skræmmende klovne har vist sig.

Der bliver brugt ordvalg i artiklen, som er med til at give et bestemt billede af de danske klovne. Journalisten vælger at bruge ordet "killerclowns" (linje 11), som stammer fra USA og oversat til dansk betyder dræberklovne. Vi tolker at brugen af dette ord giver klovnene en negativ, skræmmende og uhyggelig betydning. Selvom der ikke har været noget tilfælde i Danmark om, at disse klovne egentlig har dræbt nogle mennesker, så vælger journalisten alligevel at stemple de danske klovne, som dræberklovne. Journalisten styrker således den generelle skræmmende og negative diskursorden omkring de danske klovne. Udover dette bruges ord, som "klamme klovne" (linje 18), hvilket også giver læseren et visuelt billede af klovnenes udseende. Dermed kan vi ud fra få ordvalg danne os et indtryk af klovne, som ser ubehagelige ud og som simpelthen "skræmmer" (linje 17) gennem deres udsmykning. Derudover står der i artiklen beskrevet, at disse klovne også er "bevæbnet" (bilag 1, linje 15), hvilket er med til at styrke ordet, "killerclowns" (linje 11) betydning og give læseren en skræmmende identifikation. De negative mindre fortællinger, der bliver konstrueret tekstuel om de danske klovne bliver inddraget parallelt med en mere positiv italesættelse og hertil diskurs om klovne af Jane Wighs. Jane Wighs udtaler, at der er rigtig mange mennesker, som godt kan lide klovne og giver dermed klovnen en mere kærlig og underholdende karakter. Anskuer vi teksten som kohærent, har teksten i artiklen konstituerende dele, altså forskellige sætninger, som når de knyttes sammen, giver teksten som helhed mening. Et konkret eksempel er da Jane Wigh siger "Jeg har elsket klovnen, siden jeg var i cirkus allerførste gang. Det er en kærlig karakter, som gerne skal vække tillid hos børn og voksne." (linje 34-35) i sammenhæng med dette skriver journalisten "... de skræmmende klovne har nu indtaget Danmark." (linje 29).

Her skildres det hvordan forskellige positioner og perspektiver ud fra sætninger bliver fremstillet overfor hinanden, som tilsammen giver teksten mening. Tekststrukturen berører på samme måde forskellige mindre fortællinger, som giver forskellige billeder af, hvordan journalisten ønsker at klovnen skal tolkes og påvirke læseren. Tekststrukturen konkret udgør også en bestemt arkitektur, som må tolkes at give et meningsfuldt forløb i artiklen, da den starter ud med en skræmmende vinkel gennem titlen, som er ordene "uhyggelige klovne spreder skræk" (linje 1), hvorefter artiklen bevæger sig over i et mere positivt syn på, hvordan klovne også kan anskues, gennem Jane Wigh, for derefter afslutningsvist, at den skræmmende diskurs bliver bragt til live igen gennem ordene "uhyggelige" (linje 1) og "... kigger mig over skulderen, når jeg går hjem..." (linje 40).

Da Jane Wigh generelt anskuer klovne som noget positivt, forsøger hun at overbevise læseren om, at det er ærgerligt med denne ændring af diskursen omkring klovne. På denne måde udfordrer hun artiklens generelle skræmmende frygtdiskurs ved at skabe en mere positiv italesættelse af klovnen, som objekt. Hun påpeger dog selv, at hun synes de klovne, som klæder sig ud og skræmmer folk på gaden er uhyggelige, og taler derfor også ind i den mere skræmmende diskurs, journalisten gennemgående har skabt i artiklen. Hun frygter for, at tolkningen af klovnene vil ødelægge hendes levebrød og frygter for, at der konkret er nogle der vil "angribe" (linje 39) hende. På denne måde er hun bange for, at denne dominerende og skræmmende fremstilling af klovnene vil vinde over hendes mere positive fremstilling, som hun repræsenterer gennem hendes erhverv. Overordnet set bliver der gennem artiklen skabt diskurser om den "gode" klovn og den "onde" klovn gennem konkrete ordvalg og sætninger. Teksten trækker på intertekstualitet, da journalisten vælger at bruge begrebet "killerclowns" (linje 11), som vi tolker og associerer med skræmmende elementer fra USA, som ikke har gjort sig gældende i Danmark på samme måde. Således bruges intertekstualiteten til at trække på fænomenet fra USA for hovedsageligt at skabe skræmmende associationer hos læseren, som dog skal nævnes kan være forskellige, da vi alle giver tekst mening og form ud fra vores egen livsverden (Fairclough, 2008). Endvidere kan vi også anskue intertekstualitet i teksten på den måde, at der inddrages et netværk, som giver teksten forudsigelige elementer. Da journalisten vælger at inddrage en klovn fra underholdningsbranchen, er vi som læsere bevidste om, at klovnen her ikke skal anskues som noget farligt, men nærmere som en kærlig og sjov kunstnerkarakter. Journalisten inddrager hermed et socialt netværk, som de fleste har kendskab til i forvejen fra både cirkus og andre underholdningsbrancher. De to diskurser, som er den "onde" klovn og den "gode" klovn indgår således i en hegemonisk kamp. De to dominansrelationer søger at dominere hinanden gennem artiklen. Dog tolker vi, som

præsenteret i begyndelsen af afsnittet, at en frygtdiskurs af de danske klovne vinder over fortællingen om den positive og glade klovn.

Dette skyldes, at artiklen også afslutningsvist skriver, at den "gode" klovn, som Jane Wigh repræsenterer, kigger sig over skulderen, når hun tager hjem fra optræden og frygter for hendes arbejde. Med disse afsluttende ord i artiklen dominerer og hersker den skræmmende frygtdiskurs.

Jesper skræmt af 'økseklovn': Pludselig stod han midt på vejen

Følgende artikel er skrevet af David Attardo og blev bragt i Ekstra Bladet den 14. oktober, 2016. Artiklen er en mindre artikel og strækker sig over to spalter (bilag 1). Denne artikel skaber en gennemgående en frygtdiskurs, som søger at påvirke læserens følelse af frygt. Frygtdiskursen bliver blandt andet skabt gennem Jesper Kjærgaard Pinds personlige oplevelse af et møde med to klovne. Pind forklarer, hvordan han på en tur på vej hjem fra en fodboldkamp møder disse klovne lige efter hinanden. Derudover skaber journalisten en frygtdiskurs gennem en kort beskrivelse af, hvorledes denne klovne-case er udbredt i hele verden, og hvordan det nu er kommet til Danmark, hvilket vil analyseres nærmere. Tekststrukturen er på denne måde ret simpel og enkel i sin arkitektur.

Pind starter med at berette om sit første møde med en klovn, hvortil ord som "voldsomt forskrækket" (linje 13), "økse" (linje 10) og "kniv" (linje 10) bliver brugt. Pind kom kørende i sin bil, hvortil han i vejkanten ser en maskeret klovn, hvilket resulterer i, at han er ved at køre galt. Pind tilkendegiver, at han synes det lignede, at klovnen bar en kniv eller en økse i hånden, hvilket var "skræmmende" (linje 11). Pind skaber en skræmmende og uhyggelig fortælling om denne klovn, som indgår i nyhedsartiklens generelle frygtdiskurs. Det skyldes, at vi forbinder ordene "kniv" (linje 10) og "økse" (linje 10) med våben, som tangerer til en kriminel handling. Samtidig kan våbenets funktion bruges til at slå ihjel. Journalisten vælger ud fra Pinds fortælling at bruge ordet "økseklovn" (linje 1), hvilket viser, at journalisten forsøger at styrke og overdrive Pinds diskurs og skræmmende italesættelse af denne klovn. Journalisten bruger nyhedskriteriet sensation i ordet økseklovn inden Pinds beretning for at fange læserens opmærksomhed og skabe en følelse hos denne, der får læseren til at læse videre. Dernæst fortæller Pind, hvordan han efter denne episode samme dag oplever en klovn, som trækker i hans bildør, som dog er låst. Klovnen kan derfor ikke komme ind i bilen til Pind og gøre ham fortræd. Pind bruger hertil ordene "... jeg ved ikke, hvad jeg kunne have fundet på, hvis han var kommet ind..." (linje 23-24). Denne sætning illustrerer, at i og med Pind føler, han er nødsaget til aktivt at forsvare sig selv, hvis klovnen kunne åbne bildøren illustrerer, at han er bange. Dette sker, da han er nødsaget til at ty til en defensiv handling for at beskytte sig selv mod denne fare, han ikke helt kan placere, da han er usikker på, hvordan han ville reagere. Vi tolker dermed, at Pind frygter for klovnenes adfærd, da han ikke er bevidst om, hvad klovnen er i stand til at gøre og ikke derfor ikke ved, hvordan han skal forsvare sig selv. Der er en frygt og skræmmende diskurs, som påvirkes af journalistens ordvalg, men også af Pinds fortælling.

Dog vælger journalisten afslutningsvis i artiklen at inddrage, at Pind er “ekstra følsom” (linje 27) af person, da han har været udsat for væbnet røveri, hvortil røveren var maskeret. Denne inddragelse af Pinds tidligere oplevelser tolker vi på to måder ud fra journalistens ordvalg. Den ene måde er, at journalisten søger at skabe en medlidenhed med Pind hos læseren og derigennem forsøger journalisten at skabe en større distance mellem os og klovnene. Læseren får på denne måde skabt et had-forhold til klovnene grundet deres ageren og skræmmende udtryk. Dette had-forhold læseren bliver påvirket af indgår i den generelle frygtdiskurs, som artiklen søger at skabe.

En anden måde at tolke inddragelsen af Pinds tidligere oplevelse på er, at journalisten søger at udfordre den skræmmende diskurs om klovnene. Dette skyldes, at man som læser dermed kan blive i tvivl om, hvor skræmmende de klovne måtte befinde sig i virkeligheden, da Pind jo er mere følsom end de fleste grundet hans tidligere erfaringer. Derudover nævnes det afslutningsvist at Pind opdager nogle unge mennesker længere nede af vejen, som står og griner, hvorfor han ikke vælger at melde det til politiet. Vi får som læsere ikke bekræftet om det blot er drengestreger, men journalisten lægger op til at det blot kunne være sjov og ballade og i virkeligheden ikke så skræmmende, som diskursen forsøger at overbevise os om i starten.

Artiklens sammensætning af tekst gennem sætningernes opbygning og position over for hinanden giver altså teksten mening og form på en særlig måde. Vi tolker, at meningen med teksten er at skabe en skræmmende diskurs, som skal udfordres af en anderledes position, som består af en mindre skræmmende diskurs. Dog er frygtdiskursen den mest dominerende gennem artiklen.

Skræmmeklovne huserer nu også i Norden

Denne artikel er skrevet af journalist Per Munch, den er tre spalter og blev bragt i Politiken i afsnittet "nyheder" mandag den 17. oktober, 2016 (bilag 1). Artiklen fortæller, at tidligere var det kun i USA, Canada, Frankrig og New Zealand at de skræmmende klovne fandtes, men at det nu også har bredt sig til Norden. Artiklen inddrager en vagtchef fra Københavns Politi til at forklare antallet af hændelser i Danmark og inddrager derudover eksempler på hændelser, der er forekommet i Danmark.

Diskursordenen, der gør sig gældende i denne artikel er: Det vi kan kontrollere vs. det vi ikke kan kontrollere. Det kan vi se ved at journalisten inddrager en samtale med vagtchefen fra Københavns Politi, Carsten Reenberg. Reenberg fortæller, at der findes langt færre klovne i Danmark end i Sverige. Ydermere fortæller han, at det ikke har været nogen stor tendens, og han heller ikke håber på, at det bliver. Vi tolker, at Reenberg mener, at medierne har været medvirkende til at få klovnecasen til at gå ud af proportioner, da der slet ikke findes sådan mange hændelser som medierne giver udtryk for.

Journalisten inddrager intertekstualitet ved at fortælle læseren, at Reenbergs arbejde er vagtchef for politiet. Vi tolker, at der italesættes en diskurs, som omhandler tryghed, autoritet og stabilitet ved ordene vagtchef og politi. Det kommer af, at disse ord kan associeres med nogen, som skal passe på andre. Men denne diskurs bryder vagtchefen selv, da han benytter sig af ordet "håber" (linje 25). Det skyldes, at havde han i stedet sagt "det regner jeg heller ikke, det bliver", så tolker vi det kan have skabt en større tryghed hos læserne, da ordene "regner med" signalerer, at politiet har kontrol over situationer, hvorimod ordet "håber" lader det være op til tilfældighederne. Journalisten lægger op til at det er tilfældighederne, der afgør, hvor klovnene befinder sig. Det sker ved, at journalisten fortæller, at klovnecasen finder sted i store dele af verden, og at det sker lige nu. Læseren kan dermed ikke vide sig sikker og tryk, ligemeget hvor i verden denne måtte befinde sig. Dog giver journalisten læseren mulighed for at undersøge, hvor klovnene befinder sig, ved at skrive at læserne "lige nu kan se rapporter om klovneobservationer fra store dele af verden" (linje 58-61) og henviser til et link. Vi tolker, at journalisten forsøger at indgå i en diskurs, der handler om at klovnene er skræmmende på grund af deres uforudsigelighed, hvilket medvirker til at læserne hvor klovnene befinder sig.

Men der er også noget, der ikke falder ind under diskursordenen. Dette er blandt andet, da journalisten begynder artiklen med ordene "En ung mand blev i torsdags stukket ned [...] af en såkaldt creepy clown eller killer clown" (linje 1-4). Journalisten benytter dermed ordene til at skabe en forståelse hos læseren om, at det vigtigste de får med fra denne artikel er, at der er tale om nogle uhyggeligt, farligt og dræbende klovne. Ved at benytte sig af ord som "Norden" (rubrikken), "killer clown" (linje 4), "creepy clowns" (linje 4), "i torsdags" (linje 2), tolker vi at journalisten forsøger at gøre fænomenet nutidig samtidig med, at han fortæller, at der er tale om en livstruende situation. På den måde giver journalisten udtryk for, at klovnen bærer menneskets liv i sine hænder.

Tekststrukturen er bygget op på en måde, der først skræmmer læseren ved at benytte ord, vi tolker kan frembringe særlige negative og utrygsskabende følelser, efterfølgende kommer en kort redegørelse for, hvorfor man ikke bør være bange for klovnene, for til sidst i artiklen at redegøre for skræmmende hændelser, der har fundet sted samt afslutningsvist fortæller, at klovnene findes i næsten hele verden.

Der hersker en diskursorden, der har til formål at skræmme læseren til at skabe en alliance, hvor klovnene, der fremstår som farlige og ustyrlige, altså en diskurs, hvor klovne repræsenterer det ukontrollerbare. Dermed er der tale om en diskurs, der handler om det man kan kontrollere vs. det man ikke kan kontrollere. Vi tolker dermed, at det er journalistens mål at skabe en diskurs om, at klovnene er uhyggelige, hvor det ikke er sikkert, at politiet kan beskytte læseren mod de skræmmende klovne.

Derfor er klovne så skræmmende

Artiklen blev bragt i Jyllands-Posten den 18. oktober, 2016 og strækker sig over tre længere spalter (se bilag 1). Artiklen er en videnskabelig artikel og bærer derfor præg af et anderledes indhold end vores andre udvalgte nyhedsartikler. En dominerende frygtdiskurs hersker således også i denne artikel, men grundet artiklens anderledes genre er det andre kilder og beretninger, der inddrages til at skabe og opretholde denne dominerende frygtdiskurs.

Allerførst er det interessant at belyse artiklens rubrik "Derfor er klovne så skræmmende" da der med disse ord antages, at klovne er skræmmende og artiklen gennem sit indhold vil forsøge at informere læseren om dette. Således starter artiklen ud med denne herskende frygtdiskurs, som forstærkes gennem artiklens indhold og forskellige italesættelser. Vi fornemmer dermed allerede, hvilken tekststruktur artiklen lægger an til blot ved valget af ordene i rubrikken.

Jyllands-Posten vælger først og fremmest at beskrive hændelser, der er foregået i USA med klovnene, og fortæller det ikke er noget "nyt" (linje 10), at klovne gør folk "utrygge" (linje 10). Teksten inddrager en amerikansk professor og trækker derfor på intertekstualitet, da vi som læsere associerer en professor med troværdighed, viden og fakta. Professoren fortæller, at gerningsmændene udnytter det had-kærligheds-forhold, han mener mange børn og voksne har til klovne. Artiklen styrker den diskurs, som blev skabt i rubrikken ved at trække en ekspert ind, som bekræfter, at mange børn og voksne i forvejen har en fundamental "skræk og rædsel" (linje 12) for klovne. Videre fra dette kan intertekstualiteten i den grad også tydes i teksten, da en gammel sag om en klovne-seriemorder fra USA bliver fremhævet og beskrevet. Seriemorderen, som klædte sig ud som klovner slog 33 mennesker ihjel og begravede ligene i kælderen i sit eget hjem. Efter denne sag er klovne blevet forbundet med en farlig og psykopatisk adfærd konkluderer en anden ekspert Frank T. McAndrew. Nogle læsere af denne artikel vil således måske kunne nikke genkendende til denne historie fra USA og dermed forbinde den med klovne-casen, hvilket endnu engang vil styrke en negativ holdning og diskurs til klovnene. Afslutningsvist inddrager artiklen undersøgelser, som er foretaget på baggrund af, hvorvidt folk finder klovne skræmmende samt hvilke elementer, det er folk bliver skræmt over, hvilket også giver artiklen karakter af at være en videnskabelig artikel. Med disse undersøgelser konkluderer artiklen, at der er mange, som er bange for mærkværdige fysiske egenskaber, såsom en rød klovnenæse, udstående øjne og masker. Alt sammen noget der forbindes til klovnenes udklædning.

Artiklen søger således gennem hele artiklen med hegemoni at opretholde dominansen ved at give vedvarende magt til den skræmmende frygtdiskurs. På denne måde bliver dominansrelationen opretholdt mellem den skræmmende og ikke skræmmende diskurs.

Klovn med økse fik bilist til at køre galt

Denne artikel er skrevet af Linette K. Jespersen og blev bragt i Ekstra Bladet onsdag den 19. oktober, 2016 (bilag 1).

Artiklen omhandler en række hændelser, hvor personer har kontaktet henholdsvis det Nordsjællandske og Fynske Politi, fordi de har oplevet at blive skræmt af en klovn. Artiklen bringer flere udtalelser fra både Nordsjællands Politis Facebook profil, hvor de har berettet om, at der har været hændelser, men at klovnene er blevet fanget, og fra vagtchef Hans Frederiksen fra Fyns Politi, der beretter om en enkelt hændelse i Odense.

Diskursordenen, der gør sig gældende i denne artikel er kontrollen. Den viser sig ved, at journalisten forklarer, hvordan klovnecasen ikke er farlig. Det kan blandt andet læses ud fra rubrikken, billedet og teksten over billedet, da vi tolker, at journalisten forsøger at skabe en følelse af, at der er tale om en farlig klovn, da den bærer et våben, mere specifikt en økse. Derudover har klovnen medvirket til, at en bilist er kørt galt. Sammen er de tre elementer med til at skabe en diskurs, der omhandler at klovne er skræmmende og farlige. Denne diskurs fastholder journalisten i begyndelsen af artiklen ved at inddrage Nordsjællands Politi som kilde, samt gør færdselsuheldet alvorligt ved at benytte ordet "hårdt" (linje 10) til at beskrive, hvordan bilisten undveg klovnen: "Bilisten måtte trække hårdt i rattet for at undvige" (linje 9-10).

Men efter første underrubrik ændrer tekststrukturen sig og der bliver skabt en ny diskurs. Det sker ved, at journalisten gengiver Nordsjællands Politis udtalelse som "det er ikke det nemmeste at gemme sig i menneskemængden" (linje 35-38). Journalisten giver dermed læseren et indtryk af, at klovnene stadig var udklædte, da de blev fanget, og hvorfor det gjorde det nemt for politiet at finde dem. Derudover er billedteksten med til at styrke denne opfattelse, da journalisten skriver "Heldigvis for politiet har klovnene - i begge betydninger - svært ved at gemme sig mellem andre mennesker" (linje 100-101). Dermed trækker journalisten på læserens intertekstualitet ved at benytte sig af den dobbelte betydning, der ligger i ordet "klovn". Ordet kan både betyde en udklædt person, men det kan også betyde en person, som opfører sig på en måde, der kan betegnes som klodset.

Men der er også noget, der ikke falder ind under diskursordenen. Det er blandt andet, da journalisten fortæller, at de klovne som politiet fangede var henholdsvis 16 og 18 år gamle. Derudover benytter journalisten sig af ord og sætninger som politiet "talte derfor nogle alvorsord med dem" (linje 60-63), "ungerne keder sig åbenbart" (linje 87-88) og bringer derudover en

opfordring fra Nordsjællands Politi til de danske forældre, om "at de skal tage en snak med deres børn" (linje 84-87). Journalisten skaber dermed en diskurs om, at klovne ikke er så skræmmende, men blot unge mennesker, der keder sig og ikke er til fare for nogen. Journalisten gentager sin bemærkning fra billedteksten, da hun afslutter artiklen med sætningen: "Vi kan naturligvis ikke vide, om alle klovnene - i dobbelt forstand - er børn og unge menneske, men gårsdagens hændelser her i Nordsjælland tyder på det" (linje 93-99).

Igennem artiklen kæmper journalisten med to diskurser. Én, der portrætterer klovnene som farlige og én, der portrætterer klovnene som ufarlige og klodsede, da klovnene blot er børn eller unge mennesker, der keder sig. Den farlige diskurs viser sig ved, at journalisten forsøger at gøre klovnene skræmmende og farlige, ved at nævne, at de bærer våben og forårsager færdselsuheld. Journalisten forsøger dog at holde liv i den farlige, ved til sidst at skrive "vi kan naturligvis ikke vide" (linje 93-94), og dermed holder muligheden åbne for, at der kan være tale om skræmmende klovne. Men hun afslutter dog artiklen med at skrive "[...] men gårsdagens hændelser her i Nordsjælland tyder på det [læs: at det er børn og unge mennesker, der klæder sig ud som klovne]" (linje 97-99), og dermed dominerer den ufarlige og klodsede diskurs over den farlige.

Klovn overfaldt Jakob. Det sku' den aldrig have gjort

Artiklen er skrevet af journalist Thea Pedersen, er to spalter og blev bragt i Ekstra Bladet den 18. oktober, 2016 (bilag 1). Artiklen omhandler bokser Jakob Kiel Outzen, der bor i Holbæk. Han har oplevet, at en klovn hoppede ud foran ham på en sti en lørdag aften. Outzen bliver forskrækket og reagerer ved at give klovnen først en lussing, og dernæst slår han klovnen i ansigtet med en knyttet næve.

Diskursordenen, der gør sig gældende i denne artikel er: Det, vi kan kontrollere vs. det, vi ikke kan kontrollere. Det første sted, det bliver klart er i rubrikken: "Klovn overfaldt Jakob. Det sku' den aldrig have gjort". Med ordene "det sku' den aldrig have gjort" lægger journalisten op til at give læseren en forståelse af, at klovnen har gjort noget dumt og ugennem tænkt. Noget klovnen har gjort uden at tænke over eventuelle konsekvenser. I underrubrikken beskriver journalisten artiklens indhold således: "Jakob er en af dem, der har mødt en knivbevæbnet klovn". Dermed lægger journalisten op til, at der findes flere klovne, der bærer knive.

Vi tolker dermed, at journalisten ved at bruge disse ord forsøger at skabe en diskurs, der omhandler, at klovnene er farlige og de findes overalt. Journalisten bygger videre på denne diskurs ved at skrive "Han [læs: klovnen] dukkede op ud af ingenting" (linje 1-2). Dermed forsøger journalisten at skabe en følelse hos læseren om, at læseren ikke kan vide sig sikker på, hvor eller hvornår de vil kunne møde disse farlige klovne. Vi tolker, at denne usikkerhed kan medføre en form for utryghed og frygt, som kan give læseren en følelse af at føle sig uretfærdigt behandlet, da de ikke kan forberede sig på disse klovne, når læseren bevæger sig ud om aftenen.

Journalisten kæder den førnævnte sætning sammen med sætningen "Jakob Kiel Outzen reagerede nemlig med sit instinkt ved prompte at gå til modangreb" (linje 13-15). I denne sætning lægger journalisten op til, at klovnen har foretaget et angreb på Outzen, og retfærdiggør Outzens handling ved at skrive, at han handlede "instinktivt" (linje 13). Derudover fortæller journalisten, at Outzen slog klovnen med "en knytnæve lige på næsen" (linje 20). Her er to ting, som vi finder interessant at tolke på. Den ene er, at læserne forstår ordet "instinktivt", som en handling man ikke har nogen mulighed for at kontrollere. Det er en handling, der sker på baggrund af en følelse, en såkaldt affekthandling. Outzen blev skræmt, tror han er i fare og vælger derfor at forsvare sig. Den anden ting er journalistens valg om at oplyse læserne om, at Outzen slog klovnen på næsen. Her tolker vi, at journalisten trækker på læserens kendskab til, hvordan klovnenes udseende, som ofte har fokus på klovnenes røde næse.

Vi tolker, at journalisten arbejder med en diskurs, der omhandler at klovnene er farlige, fordi de bærer våben og opfører sig på en måde, der ikke er genkendelig og forudsigelig. Men journalisten forsøger også at skabe en forståelse om, at det er i orden at forsvare sig selv, når man bliver angrebet. Sidstnævnte opstår ved, at journalisten gengiver Outzens ord: "Jeg anede ikke, hvad han ville" (linje 35-36) og "jeg kender jo ikke manden bag masken" (linje 77-79). Dermed indgår journalisten i en diskurs, der omhandler, at klovnene er farlige.

Men der er også noget, der ikke falder ind under diskursordenen. Det er blandt andet, at journalisten forsøger at skabe en følelse af sammenhold mellem læseren og Outzen, for at retfærdiggøre hans voldelige handling. Det læser vi, da journalisten vælger at inddrage beskrivelser af, hvor og hvordan det foregik. Vi tolker, at det skyldes, at det giver læseren en følelse af noget genkendeligt.

Journalisten fortæller læseren, hvad Outzens arbejder med til daglig. Han er klargøringsmand hos et bilfirma. Vi tolker, at læseren kan tolke dette job som værende et almindeligt og derfor kan det skabe en følelse hos læseren om, at denne hændelse er noget, der kan ske for almindelige mennesker. Derudover gentager journalisten flere gange sætningen om, at Outzen var på vej i Brugsen for at hente drikke til ham og hans veninde. Vi tolker, at denne handling [læs: at være på vej i Brugsen] er meget almindelig og noget som læserne gør op til flere gange om ugen. Til slut i artiklen forklarer Outzen, at hvis han kommer til at stå i en lignende situation igen en anden gang, så vil han handle på samme måde, nemlig ved at slå. Journalisten afslutter artiklen med at skrive, at fænomenet er anmeldt til politiet.

Vi tolker, at journalisten skaber en diskurs, der omhandler, at klovnene er farlige fordi de kan dukke ud af ingenting, dermed har læseren ikke mulighed for at kontrollere situationen, da de ikke kan forberede sig på den. Dermed støtter journalisten op omkring den overordnede diskursorden, der handler om at klovnene skaber frygt.

Trenden spreder sig: Hold nu op

Artiklen er på fem mindre spalter og blev bragt i Ekstra Bladet tirsdag den 18. oktober, 2016 (bilag 1). Artiklen handler om flere politikredse i Danmark, der har oplevet flere hændelser om klovne, der går rundt i de danske byer og skræmmer. Artiklen benytter sig af en kilde fra Rigspolitiets presseansvarlige, Thomas Kristensen, der benytter artiklen til at tale til klovnene, og beder dem om at stoppe med at gå rundt og skræmme.

Diskursordenen, der gør jeg gældende i denne artikel er, kontrollen. Den viser sig, ved at journalisten forklarer, hvordan klovnene ikke er farlige. Det læser vi, blandet andet, ved at journalisten vælger at beskrive de skræmmende klovne som "cirkusnumre" (linje 1). Dermed trækker journalisten på læserens intertekstualitet om hvordan man definerer et cirkus, hvor klovne ofte indgår som en del af underholdningen. Vi tolker, at læseren definerer et cirkus som et sted, hvor man bliver underholdt på en måde, der er acceptabelt inden for teltets rammer, men ikke ude i den virkelige verden. Dermed lægger journalisten op til, at denne form for underholdning kun er tilladt i et cirkus og det mister sin hyggelige og underholdende form ved at komme ud i virkeligheden, hvor det i stedet bliver dumt og uacceptabelt.

Journalisten forsøger at skabe en diskurs om, at dette klovnefænomen er dumt, ved at skrive "lørdag eftermiddag morede to blot 15 årige knægte sig med at rende rundt i klovnekostume og skræmme borgerne i Hvidovre" (linje 10-14). Ordvalgene "morede", "blot", "15 årige" og "knægte" indikerer, at der er tale om drengestreger, samt at det ikke er noget alvorligt. Journalisten vælger at beskrive de 15 årige som "knægte" og ikke "dreng" eller "unge mænd", og dermed trækker journalisten på læserens forståelse af ordet. Vi tolker, at en knægt er en lettere nedsættende betegnelse om en meget ung dreng. Ordet "blot" tolker vi også kan betyde "kun" og dermed ikke nogen større ting eller noget, der er værd at lade sig bemærket af. Ordet "morede" tolker vi som et positivt ord. Det kan give læseren en opfattelse af, at der foregår noget sjovt, og noget, der ikke har til hensigt at være farlig.

I rubrikken står der "hold nu op". Det er ord, der stammer fra Kristensen. Vi tolker at denne ordstilling indebærer en form for irritation, da denne sætning ofte kan benyttes til at beskrive, at noget ikke er sjovt længere. Havde journalisten skrevet "hold op", så havde sætningen fået en anden betydning. Det skyldes, at sætningen ville være i bydeform og dermed lyde mere formanende. Den sætning er noget, der kan kobles sammen med en sætning længere inde i artiklen, hvor journalisten afslutter en af Kristensens sætninger med "lyder reprimanden fra

Thomas Kristensen” (linje 50). En reprimande kan identificeres som en advarsel eller en irettesættelse. Den bruges til at give udtryk for utilfredshed over en bestemt ageren. Dermed skaber journalisten en diskurs om, at disse klovne er et irritationsmoment og til gene for andre mennesker i modsætning til en trussel.

Men der er også noget, der ikke falder ind under diskursordenen. Der er da journalisten forsøger, at skabe en forståelse hos læserne om, at det kan være farligt at klæde sig ud som klovn. Cirka midt i artiklen ændrer journalisten indholdet og dermed tekststrukturen i artiklen. Nu handler det ikke længere handler om hændelserne, men derimod om, hvor farligt det kan være at klæde sig ud som klovn og hvilke konsekvenser det kan have. I artiklen står der, at det “kan gå grueligt galt” (linje 37-38) og de kan få “en plettet straffeattest” (linje 39). Vi tolker, at der hermed tales til de unge mennesker i samme alder som de 15 årige “knægte” som politiet tidligere har fanget. De taler til deres viden om, at det kan være svært at få en job i fremtiden, hvis man tidligere er blevet straffet. Det er en form for gentagelse, da Kristensen tidligere i artiklen har fortalt, at en af den 15 årige bar et bat, og på den baggrund er blevet sigtet for overtrædelse af våbenloven.

Afslutningsvist citerer journalisten Kristensen, der siger: “Det er virkelig ikke en harmløs gimmick” (linje 62-63). Hermed lægger journalisten vægt på, trenden kan være farlig, hvad enten det er for klovnen selv eller dennes offer.

I artiklen bliver der skabt en diskurs, der omhandler, at det er børn eller unge mennesker, der indgår i denne trend, og dét at klæde sig ud som en klovn er en irritationsfaktor for andre mennesker i samfundet.

Opsamling

Artiklerne indgår i en overordnet diskursorden, der handler om frygt. For journalisterne handler det om at skabe frygt hos læserne, og gøre dem bange for klovnecasen. Flere af artiklerne opererer omkring en diskurs, der handler om at klovnene, som noget man kan kontrollere vs. klovnene som noget, man ikke kan kontrollere. Der er forskel på, hvordan artiklerne vægter indholdet og graden af frygten, men overordnet set efterspørger flere af artiklerne en kontrol. Det kan vi se, ved at journalisterne blandt andet inddrager ordensmagten, den instinktive reaktion og almindelige mennesker. På den anden side står det vi ikke kan kontrollere, der bliver synligt ved at klovne er et irritationsmoment, en trussel, personerne i artiklerne giver udtryk for, at de ikke ved, hvad klovnen er i stand til, at klovnen er til fare for sig selv, klovnen bliver latterliggjorte og skaber frygt. Nyhedsartiklerne viser dermed en diskursorden om frygt og behovet for at få kontrol. Artiklerne viser, at der er noget i samfundet, som kan kontrolleres og noget, der ikke kan. Og det er netop

sidstnævnte, der skaber frygten. Efter en analytisk redegørelse af vores nyhedsartikler med den kritiske diskursteori vil specialets større teoretiske diskussion blive præsenteret i næste afsnit, hvorefter en analyse af respondenternes italesættelser vil forekomme.

TEORETISK DISKUSSION

Den teoretiske diskussion vil inddrage specialets forskellige teoretikere og deres teorier. Disse vil belyses og diskuteres i forhold til hinanden. Den teoretiske diskussion vil berøre større emner, som frygt, angst, risikosamfund og mediernes rolle, med det formål at diskutere teorierne for at få en forståelse for hvordan medierne kan fremme følelsen af frygt. Vi vil i analysen benytte denne teoretiske diskussion til at analysere på respondenternes italesættelser. Inden den teoretiske diskussion ønsker vi at redegøre for, hvordan vi vælger at forstå begreberne frygtdiskurs og risikodiskurs, da det er begreber, der vil optræde undervejs i diskussionen.

Følgende afsnit vil forekomme i den teoretiske diskussion:

Risiko- og frygtdiskurs

Risiko og frygt – positivt eller negativt?

Frygt, angst og ondskab

Hvad er frygt og hvad er angst?

Angst

Forskellige former for angst

Frygt

Hvad er ondskab?

Frygt- og angstkultur

Frygt som en følelse

Samfund og frygt

Vurdering af risici

At vælge på trods af risici

Mediernes rolle

Nyhedsjournalistik

Mediernes magt

Følelser og nyhedsjournalistik

Læsernes versus mediernes rolle

Det kontrafaktiske princip

Nyhedsmedierne som fremmed viden

Risikosamfund og frygtkultur

"I saw it on the news"

"If it bleeds, it leads"

Klovnecasen

Klovnecasen som et billede på risikosamfundet

Klovnecasen i et medie billede

RISIKO- OG FRYGTDISKURS

Ifølge Svendsen (2008) er frygtdiskursen vundet frem som supplement til risikodiskursen. Derfor mener vi, at det er interessant at inddrage begge diskurser, til at få en forståelse for, hvad der gør, at der er opstået en frygtdiskurs, hvordan den er opstået og hvad der har gjort det muligt. Derudover vil vi gerne undersøge, hvilke forskelle og ligheder, der findes mellem de to diskurser og hvordan de arbejder sammen. Formålet med dette afsnit er derfor at få en forståelse for, hvordan frygt og risiko er en del af samfundet.

De to diskurser er modsætninger, på trods af, at de har flere ligheder, da de begge fokuserer på det ukendte og det irrationelt frygtede (Svendsen, 2008). Risikodiskursen handler om risici, og har fokus på det altødelæggende, det fremmede og det ufølte. Det er usikkerheden for det ukendte. Hvor frygtdiskursen fokuserer på frygt og på "det nære, det følte, det ofte irrationelt frygtede" (Jacobsen, 2002, s. 73).

I specialet forstår vi begreberne frygt- og risikodiskurs, som to diskursordener, da vi anser diskurser for at være noget mere specifikt, der støtter op om diskursordenen. En diskursorden udgør en større ramme for de mindre diskurser og er dermed mere overordnet (jf. Fairclough, kritisk diskursteori).

Risiko og frygt - positivt eller negativt?

Ifølge Svendsen (2008, s. 58) har ordet risikoen ændret sin betydning. Det skyldes, at den moderne forståelse af ordet risiko indebærer en forståelse af, at risikoen ikke er "noget man vælger, men snarere noget, man bliver udsat for mod sin vilje". Oprindeligt var risiko et ord, som både kunne bære en positiv og negativ betydning, da det at tage en risiko også indebar en positiv mulighed (Svendsen, 2008). I dag opfattes ordet næsten kun som noget negativt, og er for mange mennesker et synonym for fare (Svendsen, 2008).

Derimod argumenterer professor Michael Hviid Jacobsen (2002) for, at risikodiskursen grundlæggende er positiv. Det forklarer han ved, at man som menneske har mulighed for at løse de problemer, som frembringes af risici, og at frygtdiskursen er den negative. Ifølge Jacobsen (2002) er der i frygtdiskursen fokus på, hvordan mennesket bliver passivt og lammet på grund af frygten, hvilket berøver mennesket for dets frihed, da frygten kan være medvirkende til at mennesket kan være nødsaget til at tænke over sine handlinger i en grad, der påvirker hverdagen (Svendsen, 2008). På den måde er frygtdiskursen med til at gøre mennesket til en genstand for forfølgelse og ansvarsfralæggelse.

FRYGT, ANGST OG ONDSKAB

Dette afsnit har til formål at redegøre for, forskellen på de tre begreber samt deres betydning i forhold til begrebet frygt. Derudover vil der være et afsnit, der redegør for forskellen på *frygt*- og *angstkultur*, samt hvilken af disse to kulturformer som specialet vil tage udgangspunkt i. Vi mener en redegørelse for, hvordan vi forstår disse begreber har relevans, da de ofte vil indgå i både den teoretiske diskussion og analyse. Afslutningsvist vil et afsnit redegøre for frygt som en følelse.

Hvad er frygt og hvad er angst?

Frygt og *angst* er to begreber, der minder meget om hinanden, og derfor også kan være svære at skelne fra hinanden. Derfor vil vi i nedenstående afsnit inddrage Søren Kierkegaard, Bauman og Svendsen til at få en forståelse for de to begreber.

Angst

Det handler om at vide, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Da mennesket i begyndelsen forbrød sig mod Gud og spiste et æble fra paradiset træ, da fik mennesket evnen til at kende forskellen mellem godt og ondt samt rigtigt og forkert. For når man kender forskellen på godt og ondt, rigtigt og forkert, da er man fanget i en evig forbandelse om at skulle foretage et valg. Et valg, der bunder i, at man skal vælge mellem rigtigt og forkert. Dermed er mennesket dømt til evig frihed. Frihed til at vælge og frihed til at fravælge. Det er også her, at angsten indtræder. Det er angsten for at skulle vælge, angsten for at vælge forkert eller håbet om at vælge rigtigt. Som menneske kan man ikke spå om fremtiden, og derfor er mennesket nødt til at vælge ud fra, hvad der tolkes som den rigtige løsning i den pågældende situation. Ifølge Kierkegaard (2004), da er angsten en naturlig del af det at vælge, da angstens ansigt lurer bag ved valget. Dermed forklarer Kierkegaard (2004) angsten som en frygt uden genstand. Han kalder den for en form for svimmelhed, hvilket skal forstås som en form for følelse af ubehag og utryghed, hvor Svendsen argumenterer for, at angsten er "ubestemtheden" (Svendsen, 2008, s. 41).

Vi tolker, at Kierkegaards (2004) definition af begrebet angst derfor kan være karakteriserende for det moderne menneske, og for det risikosamfund, som det moderne menneske lever i. Mennesket lever i et samfund, hvor det hele tiden rammes af forandringer og konstant skal tage stilling til, hvordan det skal forholde sig til disse forandringer.

Forskellige former for angst

Der er forskellige former for angst. Når vi derfor taler om angst i specialet taler vi derfor om en mere generaliseret form for angst. I specialet forstår vi generaliseret angst som en angst, der hele tiden er til stede, men i forskellige grader. Graden af angsten afhænger af situationen. Den angst en person føler er dermed næsten hele tiden en form for anspændthed og en bekymring over ting, der kan ske (Angsttilstande, 2015).

Frygt

Ifølge Svendsen (2008) og Kierkegaard (2004) defineres frygten som en frygt for noget bestemt, da frygten har en genstand. Et eksempel kan være mennesker med araknofobi, fobi for edderkopper, her er frygten forankret i en genstand.

Bauman argumenterer for, at der findes en *flydende frygt*, der betyder, at mennesket frygter, det som det ikke kan se eller ved noget om. Derfor er frygten, ifølge Bauman, mest frygtindgydende, når den er diffus, spredt, uklar, uforankret, frit flydende og ikke er forbundet med uden nogen tydelig årsag. Det frygtsomme ved frygten er derudover dens evne til at hjem søge mennesket uden nogen grund, og er dermed forbundet til en utryghed, når truslen mennesket skal være bange for begynder at dukke op flere steder, men ikke direkte kan se frygten nogle steder (Bauman, 2006). Dermed er det mest frygtsomme ved frygten, at den findes alle steder (Bauman, 2006).

Bauman argumenterer for, at der findes to former for frygt; en *derivativ* og en *flydende* (Bauman, 2006). Den derivative frygt er en form for sindstilstand, der kan beskrives, som en følelse af at være bevidst om de omkringliggende farer, en følelse af usikkerhed og sårbarhed. Den derivative frygt er en form for aflejring eller hukommelse over tidligere tiders møder med en trussel, der kan påvirke menneskets liv og dermed styre menneskets adfærd, selvom disse ikke længere udgør en direkte trussel mod livet (Bauman, 2006). Den flydende frygt er socialt og kulturelt overleveret, og dermed kan den påvirke personer, der ikke har været udsatte for den bestemte form for trussel (Bauman, 1999). Begrebet flydende frygt oprinder fra begrebet flydende modernitet, hvor der ikke findes noget, der kan stoppe frygten, hvilket er medvirkende til at skabe mere frygt i samfundet. Dermed kan frygten påvirke mennesket til at agere som om faren er nær, selvom der ingen fare er, og kan dermed spille en rolle i det enkelte menneskes liv, hvor mennesket ikke har mulighed for at kontrollere frygten.

Bauman betragter den *flydende modernitet*, som en metafor for at forstå de grundlæggende forandringer, som det moderne samfund har gennemgået og gennemgår i disse år. På den måde kan verden, som den ser ud i dag, se anderledes ud i morgen. Dermed er nutidens samfund i

stigende grad kendetegnet ved, at næsten alt - identiteter, parforhold, familieformer, normer, fællesskaber og så videre løsrives fra fortidens fortøjninger og bliver frit flydende uden faste holdepunkter. Konsekvensen af den flydende modernitets fremvækst er, at fortidens forudsigelige, planlagte, varige og sikre strukturer nu afløses af mere foranderlige, uforudsigelige og ukontrollerbare strømninger. Baumans metafor om det flydende moderne er derfor i vid udstrækning en negativ metafor, der betoner en tiltagende grad magtesløshed, en overfladisk følelse af frihed og ikke mindst en tiltagende oplevelse af ensomhed (Bauman, 2015).

Vi ser en tæt sammenligning mellem Baumans definition af flydende frygt samt Svendsen og Kierkegaards definition af angst. Vi tolker, at Baumans begreb om den flydende frygt bærer ligheder med angsten, da vi tolker, at den flydende frygt kan karakteriseres som "en stemning end en følelse" (Svendsen, 2008, s. 53). På den måde er frygten ikke noget, mennesket kan identificere med en genstand, da det kan anses som et "faretruende objekt, men som snarere melder sig som en følelse af usikkerhed, en følelse af, at der findes alle mulige farer, som uden varsel kan slå til, og at verden er et utrygt sted" (Svendsen, 2008, s. 53). Vi bruger Baumans begreb om den flydende frygt i analysen, men når vi i analysen henviser til de to begreber, frygt og angst, tager vi udgangspunkt i den førmtalte redegørelse, hvor frygten bærer en genstand og angsten, ingen.

Hvad er ondskab?

Frygt og *ondskab* er uadskillelige ifølge Bauman (2006). Du kan ikke opleve frygt uden at opleve ondskab eller omvendt. Hvad vi frygter, er ondskab og ondskab er frygt. Ifølge Bauman kan man ikke konkret beskrive, hvad ondskab er, men det skal forstås som det, "der trodser og eksploderer den forståelighed, som gør verden beboelig", dog forsøger Svendsen (2008, s. 32) at nærme sig en forklaring, da han citerer Aristoteles, der beskriver frygten: "Det er indlysende, at det er de frygtindgydende ting, vi frygter, og disse er, for at sige det enkelt, de onde ting". Et eksempel på det onde er kriminaliteten. Vi tolker dette som ondskab fordi vi i Danmark har en kode af love, som kriminaliteten bryder.

Menneskene i den flydende moderne verden har en tendens til at flygte fra problemer og ser dette som en bedre indsats end at bekæmpe dem, hvilket er negativt ifølge Bauman (2006). Ved det første tegn på ondskab, kigger mennesket efter en flugtrute med en stor tung dør, som de kan lukke bag dem. De farer, som vi frygter mest er de mest uforudsete og umiddelbare, hvor vi frygter det vi ikke kan kontrollere. Frygt får mennesket til at udføre defensive handlinger, som giver

håndgribelighed og tryghed til de trusler, hvorfra frygten udspringer fra. Frygt slår rødder i vores motiver og formål, og bosætter sig i vores handlinger, samt daglige rutiner (Bauman, 2006).

Frygt- og angstkultur

I forståelsen af frygtkulturen tager vi udgangspunkt i Baumans (2006) argumentation om den flydende frygt, hvor frygten kan vise sig i forskellige billeder samt Glassners (1999) argumentation, om, at frygtkulturen handler om, at mennesket hele tiden frygter noget men, at der ikke altid er en grund for at frygte. Derudover har vi på baggrund af ovenstående afsnit om "frygt, angst og ondskab" argumenteret for, at frygt bærer en genstand, hvorfor vi antager at frygtkulturen også må bære en genstand. Men vi mener ikke, at frygtkulturen kan beskrives ved en enkelt genstand, men derimod kommer den til syne i mange forskellige genstande. Frygtkulturen gør det derfor muligt at frygte noget, selvom der ikke er noget at frygte. Derudover kræver frygten og frygtkulturen en genstand.

Jacobsen (2002) citerer Bauman, som vi vil benytte os af til at redegøre for, hvordan vi mener, at frygtkulturen består af flere genstande: "Samtidens verden er en kontainer fuld til kanten med fritflydende frygt og frustration, som desperat søger afløb. Livet er gennemtrængt af dystre forestillinger og ildevarslende forudannelser, der alle er mere frygtindgydende grundet deres uspecificerbarhed, tågede konturer og gemte rødder" (Jacobsen, 2002, s. 69). Dermed er frygten noget, der hele tiden finder sted, og bare venter på at blive vist i et nyt billede. For frygtkulturen handler om at finde forskellige billeder på frygten, hvorfor Jacobsen (2002) argumenterer for, at den er kendetegnet ved at ofte at være en *teoretisk fare*, der kan bliver konstrueret til at udgøre en *reel fare*.

Jacobsen argumenterer for, at der med frygtkulturen er opstået en form for usikkerhed, der "kendetegner vores nutidige vestlige verden" (Jacobsen, 2002, s. 68), hvor "[...] negativt ladede udtryk bruges til at beskrive nutiden - udtryk som moralsk panik, krise, opløsning, frygt, risiko, fare, kaos, forfald, utryghed, angst, undergang og usikkerhed..." (Jacobsen, 2002, s. 68). Og det er her, vi tolker, at angstkulturen kommer frem, da det er angstkulturen, der gemmer sig under frygtkulturen. Det er usikkerheden, der kan risikere at blive til en dybere frygt, og dermed en angst. Frygtkulturen sætter dermed billede på en mere grundlæggende angstkultur, og en følelse af utryghed og usikkerhed. Frygtkulturen viser sig i forskellige billeder og fortæller dermed mennesket, hvilke ting de skal frygte, men under hvert billede gemmer angstkulturen sig.

I specialet benytter vi os af begrebet frygtkultur, da vi mener, at det er herigennem at frygten bliver synlig, da frygten får en genstand og får et bestemt billede.

Frygt som en følelse

Vi vil kort redegøre for, hvordan vi forstår en følelse. En følelse er noget, der kan vise sig i mange forskellige former, hvad enten det er glæde, sult, jalousien eller noget helt fjerde. Men en følelse udelukker ikke en anden, da følelser ifølge Jacobsen (2002) godt kan være forbundet med andre følelser. Dermed kan mennesket samtidig med de føler følelsen frygt også føle usikkerhed eller en anden følelse.

Ifølge Svendsen (2008) er en følelse noget, der opstår i menneskets indre, hvorfor de kun findes, når mennesket føler dem. Og på grund af at hvert menneske konstruerer sin tilværelse gennem forskellige valg og handlinger, der udspringer fra sociale relationer, kan de derfor både forstå og tolke verden forskelligt, hvilket betyder, at det enkelte menneske derfor også kan opleve følelser forskelligt. Det er ikke hensigten at argumentere for, at for eksempel, når et menneske deltager i en fødselsdagsfest, at et menneske oplever en følelse af sorg og en anden en følelse af glæde. Vi antager, at følelsen glæde vil være til stede hos begge mennesker, men graden af glæden kan variere på samme måde som, at der kan være ting, der gør nogle mennesker mere bange eller glade end andre mennesker.

I specialet ser vi frygten som en følelse, selvom graden kan varierer fra menneske til menneske, da selve identifikationen af følelsen afhænger af den måde, hvormed det enkelte menneske fortolker den situation, som mennesket befinder sig i (Svendsen, 2008). I forhold til klovnecasen da kan det betyde, at en eller flere af respondenterne føler en følelse af vrede, når de læser om klovnecasen, hvor andre kan føle følelsen af frygt og andre igen begge følelser.

Vi har nu præsenteret begreberne frygt, angst og ondskab og frygt- og angstkulturen da vi mener, at en forståelse af disse begreber er vigtig, da de bærer en særlig rolle i den teoretiske diskussion. I næste afsnit vil vi redegøre for hvilke konsekvenser frygten har for samfundet samt hvilken betydning det har for mennesket at indgå i et samfund, der bærer forskellige former for risici.

SAMFUND OG FRYGT

Beck (1997) argumenterer for, at vi som mennesker indgår i et samfund, som er præget af *risici*. Overalt, hvor vi færdes findes der risici som mennesket skal forholde sig til. Det er risici som mennesket ikke nødvendigvis kender til eller oplever omfanget af. Et eksempel på dette er:

“Det er dejligt at sidde ude i haven og nyde solen på en varm dansk sommerdag samtidig med at drikke et glas koldt vand, der kommer lige fra hanen”. Det er her at spørgsmålet om, hvad er det egentlig, man drikker? Er det rent vand? Kan vandet stamme fra et af de mange vandværker, hvor vandet ved siden af er forurenet? Eller hvad med alle de giftstoffer og pesticider, der er blevet brugt i haven til at bekæmpe ukrudtet? Kan det have påvirket grundvandet og dermed også vandet i glasset?

Der findes risici overalt, og ofte er det ikke muligt hverken at se eller lugte det. Beck (1997, s. 12) skriver, at ”farerne bliver normalforbrugets blinde passager. De transporteres med vinden og vejret, inficerer alt og alle, og via de basale livsfornødenheder – luften vi indånder, fødevarer, tøj, boligens udformning osv. – overskrider de alle modernitetens eller så strengt kontrollerede beskyttelseszoner”. Der er dermed tale om risici som “en truende mulighed, som fra tid til anden viser den forfærdede menneskehed, at det ikke kun er en mulighed, men også en kendsgerning, som kan indtræffe” (Beck, 1997, s. 69-70). Vi tolker, at mennesket altid har skullet være sig bevidst om de omkringliggende risici, for at kunne forholde sig til dem og for at kunne leve sit liv (Beck, 1997), og at mennesket gennem den teknologiske udvikling har fundet løsninger på, hvordan de har kunnet undgå de traditionelle årsager til frygten (Jacobsen, 2002). Men det der karakteriserer vores samfund som et risikosamfund er den høje grad af information og refleksivitet, der har medført en viden om, hvilken konsekvenser samfundets hastige udvikling bringer med sig. Derudover er mennesket også i større grad med til selv at skabe de omkringliggende risici, ligemeget om de er teoretiske eller reelle (Jacobsen, 2002).

Det er også et spørgsmål om ikke at lade sig styre af risici. For når mennesket dagligt indgår i risikosamfundet, er det måden, hvormed de agerer med risikosamfundet, at mennesket har mulighed for at vælge sit liv.

Mennesket er bevidst om de omkringliggende risici, netop fordi livet er uforudsigeligt (Svendsen, 2008). Dermed er mennesket bange og føler sig konstant truet. Mennesket forsøger at organisere sig for at kunne undgå faren. For en bekræftelse af faren vil være ensbetydende med den definitive undergang. Det betyder, at mennesket er nødsaget til at foretage et valg, som dermed kan risikere at forvandle den teoretiske fare til en reel.

Vurdering af risici

Bauman inddrager begreberne risiko og sandsynlighed ligesom Ulrich Beck. Bauman nævner herom, at beregningen af sandsynligheden for forskellige skrækscenarier giver mennesket en idé om, hvor høj risikoen er for disse. Beck (1997) argumenterer også for, at der i de risikoforhold mennesket møder i samfundet ikke noget selvfølgeligt ved dem. Det er ikke noget mennesket kan regne sig frem til, da "de er universelle og uspecifikke. Man hører eller læser om dem" (Beck, 1997, s. 70). Der er altså tale om noget, som umiddelbart er undefinerbart, men som alligevel er utrygsskabende. Denne viden giver mennesker et redskab til at prioritere præventive indsatsområder, så det kan mindske risikoen for at blive udsat for noget forfærdeligt. Bauman fremhæver, der dog er en problematik med sandsynlighed, da den er meget abstrakt og på ingen måde forsikrer det skeptiske og frygtssomme (Bauman, 2006).

At vælge på trods af risici

Beck (1997) kalder vores samfund for et risikosamfund og argumenterer for, at risikosamfundet er opstået på baggrund af en teknologisk udvikling, der har medvirket til, at der er opstået risici, som er socialt konstrueret. Det vil sige, at de mange af de risici, der findes i samfundet er skabt af mennesket, og kan have konsekvenser, som ikke kan være til at forudse. Et eksempel på dette kan være landbrugets brug af pesticider, der kan påvirke drikkevandet i en sådan grad, at det i fremtiden kan være farligt at drikke grundvandet.

I risikosamfundet findes der risici som mennesket skal forholde sig til, eller sagt på en anden måde. Det er samfundet, som skaber risici og dermed er det uundgåeligt for mennesket ikke at forholde sig til dem, dertil vil Bauman argumentere for, at der i samfundet er opstået nye former for frygt på baggrund af samfundets udvikling (Bauman, 2006). Da disse risici og former for frygt er en del af samfundet, da er de også en del af menneskets daglige gøren og laden, og dermed bliver medbestemmende for, hvordan dette menneske forholder sig til sin omverden. Ifølge Beck (1997) kan alle mennesker blive ramt af landbrugs brug af pesticider i vores madvarer eller kemikalier i forskellige produkter. På den måde er risici ikke længere kun forbundet til bestemte grupper, men mennesket har mulighed for at forholde sig kritisk og reflektivt til disse risici, ved få ny viden og indsigt om dem. Derfor er det også vigtigt, at mennesket forstår at adskille de teoretiske og reelle risici fra hinanden, da mennesket kan risikere at blive styret af de risici som samfundet skaber. Vi vil i afsnittet "Risikosamfundet og frygtkulturen" redegøre for forskellen på den teoretiske og reelle form for risiko.

I Danmark lever vi i en tilværelse, der kræver, at vi tager stilling til og vælger i mellem forskellige muligheder. Vi har mulighed for at vælge lige præcis det liv, vi ønsker. I specialet benægter vi ikke,

at der findes forskellige former for grupper i samfundet, hvor nogle kan være placeret i "svage gruppe" som "børn, ældre, indvandrere, kvinder, fattige, syge" (Svendsen, 2008, s. 59), personer, der opvokset med forældre af misbrug eller på anden måde er udfordret, og som dermed også kan udfordre deres mulighed for at bryde med dette liv og dermed vælge det liv, de ønsker. Men vi mener, at det er inden for sit eget livs grænser, at man hver især har rettigheden og muligheden for at vælge - og dét er fælles for alle grupper.

Selve ordet risiko kommer af det italienske ord "risicare", der betyder at vove eller sætte noget på spil (Risiko, 2017). På den måde er risiko forbundet med valget, da man vælger at tage en risiko (Svendsen, 2008). Men netop det at vælge, er også det som Ulrich Beck (1997) taler om. Det er ikke altid lige nemt, for når mennesket foretager et valg, så foretager det også automatisk et fravalg. Ifølge Beck (1997) er risikosamfundet netop kendetegnet ved, at mennesket skal foretage valg og samtidig leve med bevidstheden om, at det valg, der fremstår som det rigtige på det tidspunkt, på længere sigt kan indebære en risiko for ens liv. Disse konsekvenser er ikke noget mennesket på forhånd har mulighed for at vide, men denne er alligevel nødsaget til at foretage et valg.

Der findes forskellige former for risici i samfundet, men det er ikke alle former som mennesket kender til. Men alligevel skal de forholde sig til dem. Det kan virke underligt, men mennesket har altid haft en viden om, at der findes risici, men samfundets udvikling har medført et højt niveau af information og refleksivitet, hvilket betyder, at mennesket er blevet mere opmærksomt på, at de findes. Derfor handler det om at forstå, hvorvidt den pågældende risiko er teoretisk eller en reel. For dermed kan mennesket foretage et valg, der kan have betydning for, hvorvidt risikoen får lov til at styre menneskets liv og dermed bestemme, hvorvidt den kan fremme følelsen af frygt eller ej. Efter denne redegørelse for konsekvenserne for frygten i samfundet og for det enkelte menneske vil vi i næste afsnit gå et skridt dybere ind i samfundet og undersøge, hvordan medierne kan fremme følelsen af frygt hos læserne.

MEDIERNES ROLLE

Følgende afsnit vil inddrage teori fra både Mervi Pantti, Glassner, Meilby, Jacobsen, Beck og Svendsen. Teorierne vil blive præsenteret i lyset af hinanden for at skildre deres forskellige og sammenfaldende perspektiver på både nyhedsmediernes og journalisternes rolle. Det er væsentligt at belyse, hvordan nyhedsmedierne og journalisterne kan have en indflydelse på at fremme følelsen frygt. Mere konkret vil dette afsnit omhandle journalisternes rolle i forhold til brugen af følelseselementer i nyhedsmedier samt læserne versus mediernes rolle til hinanden. Hvilken sammenhæng er der mellem nyhedsmediernes indhold og læsernes eget ønske om at opsøge information? Er det udelukkende nyhedsmediernes ansvar eller har vi som læsere også en rolle i forhold til at blive påvirket af følelsen skyld?

Med disse ord vil følgende afsnit begynde med at sætte lys på nyhedsmediernes rolle, men især journalistens position med teori hovedsageligt fra Pantti.

Nyhedsjournalistik

Pantti er medieforsker og professor med hovedområde i medier og kommunikation. Vi har primært valgt at tage afsæt i en specifik artikel fra Pantti, da denne har til formål at udvide de teoretiske og analytiske muligheder for emotionel forskning i medier og journalistiske undersøgelser (Pantti, 2010). Pantti (2010) forsker i nyhedsmediernes psykologiske virkninger og på følelses-fremkaldende elementer i indholdet af nyheder, ved at se på journalisternes meta-diskurser om følelser. Dette ser vi væsentligt i forhold til vores problemformulering, da vi gennem en nærmere analyse af respondenternes og nyhedsartiklernes diskurser ønsker at undersøge, hvordan nyhedsmedierne kan fremme en følelse af frygt hos læseren. I lyset af Panttis teorier vil Svendsens medieteorie, Lunds teori og Meilbys nyhedskriterier også inddrages, dog er vi bevidste om, at Svendsen, Lund og Meilby ikke direkte taler om journalisternes påvirkning af nyhedsmedierne, men mere taler om nyhedsmedierne som en større institution, dog er der mange interessante sammenfaldende pointer, som kan belyses i lyset af journalistens rolle og dermed Panttis teori.

Pantti hævder først og fremmest, at nyheder er et centralt sted for følelsesproduktion, og er en vigtig kilde til politiske og moralske følelser såvel som en lokalitet af følelser. Pantti beskriver, at journalister er enige om, at der i de seneste årtier har været en ændring med hensyn til brugen af følelser i nyhedsmedier: "Følelser synes at være, mere end før, et klart nyhedselement." (Pantti, 2010, s. 172).

I det journalistiske forskningsfelt er nyhedsmediernes rolle observeret som værende mere komplekst end bare det at være formidler af ikke-medierede ritualer, ifølge Pantti (2010). Medierne er derimod blevet observeret, som mere fortolkende og dertil haft indflydelse på forskellige ritualer og de folkelige følelser, der knytter sig til disse. På denne måde rapporterer nyhedsmediernes ikke kun om ritualer, men er også medvirkende til at udøve dem gennem formidlingen, da journalisterne har magten til at tilskrive en bestemt betydning til de begivenheder, de dækker. De har dertil også magten til at dramatisere en hændelse.

Mediernes magt

Ifølge Lund (2002) har nyhedsmediernes også evnen til at omtale et bestemt emne for at gøre læserne mere opmærksomme på dem, og dermed har de indflydelse på læsernes opmærksomhed på et givent emne. På samme måde argumenterer Beck (1997) for, at det er medierne, der som en *fremmed viden*, er dem, der fremstår som eksperter og dem, der informerer læserne om eventuelle fare og risici samtidig med, at de skaber en opmærksomhed om det.

Ekspertene, som konkret også kan anskues som værende journalisterne, er med deres viden med til at informere læserne om de ting, der sker i samfundet. Det gør de via nyhedsmediernes, som er et af de steder læserne tilgår for at få informationer om samfundet. Dermed har nyhedsmediernes ifølge Lund (2002), som den redigerende magt, mulighed for at redigere og bearbejde informationer som har til formål at repræsentere den offentlige mening. Pantti og Lund deler således samme opfattelse af, at journalisten og eksperterne og dermed nyhedsmediernes har en overskyggende magt over læseren i forhold til hvad de vælger og frembringe og derudover har muligheden for at dramatisere hændelser.

Inddrager vi Svendsen (2008) i forhold til den overdramatiserende opmærksomhed forskellige hændelser kan få i nyhedsmedier, så argumenterer han for, at der ikke findes nogen klar forbindelse er mellem mængden af den opmærksomhed et fænomen får i nyhedsmediernes samt den reelle fare, som fænomenet egentlig udgør. Hvem kan ikke huske tilbage til år 2003, hvor SARS-virussen, var det helt store taleemne ("Når dyr smitter mennesker", 2003). Frygten for at blive smittet var enorm. Men undersøgelser viser, at kun 774 personer ud af hele verdens befolkning omkom som følge af virussen, hvilket må antages at være en ganske lille del. Vi finder det interessant, at nyhedsmediernes har kunnet konstruere en frygt hos læserne om, at der fandtes en forhøjet risiko for at blive smittet selvom faren reelt var meget lille (Svendsen, 2008). Dermed kan en fare, der kan antages for at være ubetydelig få meget opmærksom. Med Svendsens og Panttis teori i hovedet er det interessant i forhold til klovneecasen. Det er som udgangspunkt er en

case, der ikke har nogen reel fare, men som alligevel har tiltrukket en utrolig stor mængde opmærksomhed. Vi tolker klovnecasen ikke udgør en reel fare, da artiklerne ikke fortæller om nogen, der er kommet til skade fysisk, men at det er den skræmmende effekt klovnen, som objekt har, der udgør faren.

Er der derfor tale om en dramatisering af hændelsen fra journalistens side med Panttis teori eller er det, som Svendsens teori påpeger, at hændelsen har fået den forkerte opmærksomhed i forhold til dets reelle fare?

Et svar på dette spørgsmål kan vi finde gennem Meilbys nyhedskriterier (jf. Nyhedskriterierne), da det kunne forklares ved, at klovnecasen indebærer sensationskriteriet, da det skaber en eller flere følelser hos læserne, der er en konflikt, hvor klovnecasen står på den ene side og læserne på den anden, derudover benyttes også aktualitetskriteriet, da klovnecasen i oktober 2016 fik stor mediedækning og dermed blev aktuelt for læserne og øgede deres interesse. Svendsen argumenterer (2008) også for, at opmærksomheden skyldes, at nyhedsværdien ikke bliver bestemt ud fra, hvor alvorlig en fare opfattes, men derimod, hvor spændende den er. Ifølge Beck (1997) vil dette også kunne begrundes med, at mennesket er hurtigt til at acceptere de danske nyhedsmediers konstruktion af virkeligheden, da det konstant er opmærksom på eventuelle fare.

Følelser og nyhedsjournalistik

Vender vi tilbage til Pantti (2010), så er følelser typisk forbundet med underholdningsgenrer, såsom talkshows og reality-tv. Men følelser har i dag også vundet mere indpas i nyhedsformidling i det omfang, at det bliver en form for en nyhedsværdi. Denne nyhedsværdi har en sammenhæng med kriteriet sensation (jf. Nyhedskriterierne), da det også her har formålet at påvirke læseren følelsesmæssigt, således kan Panttis nyhedsværdi også belyses gennem sensationskriteriet.

Men forholdet mellem følelser og kvalitetsjournalistik er historisk problematisk ifølge Pantti (2010). Idealerne for moderne journalistik er knyttet til den klassiske offentlige sfære model, hvor journalistik giver et instrument til objektiv, lidenskabsløs undersøgelse og et forum for rationel diskussion.

I journalistiske undersøgelser foretaget af Pantti er følelser, blevet diskuteret i forbindelse med kommerialisering eller tabloidisering af journalistik og tilsvarende er "følelser" blevet forbundet med en øget "underholdningsværdi" og "sensationslyst" (Pantti, s.169, 2010).

Ifølge Jacobsen (2002, s. 74) er der tale om, at nyhedsmediernes konstruerer specifikt følelsen frygt, for "det gælder om at kapre vælgere eller seere" hvilket hænger sammen med Panttis forskning, at følelser er forbundet med øget underholdningsværdi til at få flere seere og læsere.

På samme måde argumenterer Svendsen (2008) også for, at det er gennem medierne, at mennesket får sit kendskab til forskellige fare, og at journalisterne dyrker "dramatiske fremtidsscenarier" (Svendsen, 2008 s. 62). En anden forklaring på, hvorfor nyhedsmedier dyrker dramatikken, begrundes Svendsen med, at mennesket har en tendens til at være mere opmærksom på negative end positive hændelser. Det er også noget vi kan genkende fra nyhedskriterierne. Her er sensation et kriterium, hvor der er fokus på at vække bestemte følelser hos læserne, hvad enten der er at chokere eller glæde. Derudover spiller kriteriet konflikt også en rolle, da dette kriterium har fokus på uenigheder og derfor arbejder med at stille to modstridende hændelser op mod hinanden for at skabe en interessant og spændende nyhed.

Ifølge Pantti (2010) er følelser ikke et nyt emne i journalistisk forskning, men fokus for forskning har været meget selektivt. Broderparten af følelsesforskning har fokuseret på følelsesmæssige virkninger, især på følelsesmæssige reaktioner på eksempelvis vold i nyhedsdækningen. Med hensyn til form og indhold af nyhedshistorier, har undersøgelser af "sensationslyst" kigget på, om der i stigende grad blev brugt "følelsesmæssigt vækkende" funktioner i nyhedsmedierne (Pantti, s. 169, 2010).

Emotionalisering af nyheder er først og fremmest en afspejling af omdannelsen af den følelsesmæssige kultur i det globaliserede samfund, snarere end at være en udvikling, som journalisterne selv aktivt har bidraget til. Hertil kan både Baumans samfundsteori inddrages i henhold til denne flydende modernitet og globalisering, som har medvirket til den flydende frygt, som vi alle konstant er påvirket af (Bauman, 2006).

I Panttis (2010) undersøgelse viste det sig, at journalister er tilbageholdende med at forbinde den nyfundne accept af følelsesmæssige udtryk i nyhedsmedier med øget konkurrence og faldende publikum. Journalisterne afbildede derimod en anden type af forandring i retning af mere forsigtighed og følsomhed, når de beskæftiger sig med følelser i nyhedsmedier. Journalisterne understregede, at følelser altid bør have en specifik funktion i en nyhedshistorie. De skal enten lette forståelsen af en historie eller tilføje en ekstra besked til en historie, snarere end at være selve historien (Pantti, 2010). Igen finder vi også dette gør sig gældende for sensationskriteriet. Følelsen er forbundet til selve nyhedsemnet. Dernæst er der de ikke-sensationelle emner som er politiske eller økonomiske nyheder, der ikke er bundet af et emne, men er relateret til bestemte narrative og visuelle funktioner, der går på tværs af forskellige nyhedskategorier. Følelser er engageret af storytelling og kan påvirke nyhedskategorier til at være mere interessante og forståelige for publikum (Pantti, 2010).

Ideen om følelser, som letter forståeligheden er ofte blev diskuteret i form af identifikationen i nyhedshistorier; nemlig når seerne kan tyde en meningsfuld sammenhæng mellem nyheden og deres eget liv ved at identificere med de ting, der deler deres synspunkter, følelser eller oplevelser af en sag eller begivenhed. Pantti (2010) hævder, at journalister skal producere følelsesmæssige nyhedshistorier for at kunne tiltrække opmærksomhed og fastholde interessen, men ikke for bevidst at søge kommerciel gevinst. Denne undersøgelse, der tager stilling til følelsesmæssige udtryk i nyheder, illustrerer, at journalisternes diskurs om følelser er engageret i at bevare journalisternes faglige omdømme (Pantti, 2010). Selvom følelser er blevet mere acceptable elementer i nyheder, har denne udvikling ikke ændret de traditionelle værdier eller roller for journalistik, ifølge Pantti. For respondenterne i hendes undersøgelse, er følelser ikke en udfordring til de rationaler for saglighed og objektivitet. På den ene side, præsenterer og fortolker individuelle og kollektive følelser journalismens mål om at afsløre virkeligheden, som faktiske omstændigheder, uden hvilken hele sandheden ikke er fortalt. På den anden side er det vigtigste mål for storytelling at forbedre den politiske og sociale viden hos læserne for at lette forståelsen af nyheder (Pantti, 2010).

Med en uddybning og sammenholdning af Panttis teorier om journalisternes rolle, Svendsens (1998) medieteorier og Meilbys (2004) nyhedskriterier, vil næste afsnit beskrive, hvilken rolle læserne selv har i forhold til nyhedsmediernes skabelse af følelsen frygt.

Læsernes versus mediernes rolle

Ifølge Becks (1997) teori stifter mennesket bekendtskab med risikoforhold ved selv at opsøge dem. Mennesket stiller spørgsmål ved forhold, for eksempel, er mit grundvand rent? For at finde svar, da opsøger mennesket nogen, der kan bidrage med viden, der enten kan af- eller bekræfte spørgsmålet. Det kan derfor argumenteres, at mange af nyhedsmediernes læsere selv opsøger de risikoforhold gennem nyhedsmedier, som kan skabe en frygt hos dem grundet et ønske om svar på et givet problem.

Beck argumenterer for (1997, s. 71), at der er større sandsynlighed for, at menneskets bevidsthed om de eventuelle risici udvikler sig der, "hvor eksistenssikringens umiddelbare tvang er brudt eller løst". Det vil sige, at mennesket er mere tilbøjeligt til at udvikle disse overvejelser om eventuelle risici i grupper eller lande, som er mere velstående og hvor viden og vidensdelingen er en vigtig del af samfundet (Beck, 1997). På den måde er viden medbetydende for erkendelsen af, at der findes risici. Jo mere mennesket ved, desto mere frygter det også. På samme måde taler Lund (2002) også om, at læserne selv opsøger mange af disse nyhedsmediernes indhold. Lund argumenterer

for, at det er læsernes vigtigste rolle at forholde sig orienteret om de ting, der sker i samfundet. Men samtidig er det også mediernes vigtigste rolle at formidle viden om almene problemer til samfundet. På den måde argumenterer Lund (2002) for, at nyhedsmedierne er et af de steder, hvor læserne tilgår informationer og oplysninger om hverdagen, da en hændelse først bliver fortolket gennem medierne. Dermed bliver "presse, radio og tv [...] ideelt set en fjerde (stats)magt, der repræsenterer den offentlige mening" (Lund, 2002, s. 14). Dog skal læsernes være opmærksomme på den måde, hvormed nyhederne bliver konstrueret, da medierne kan bruge *det kontrafaktisk princip*, til at præsentere bestemte billeder af virkeligheden for at øge frygten hos læserne (Tonboe, 1997).

Det kontrafaktiske princip

Det kontrafaktiske princip går ud på at virkeligheden fortolkes og udlægges på en måde, hvor fakta omfortolkes, så det passer ind i samfundets billede eller opfattelse af virkeligheden (Tonboe, 1997). Et eksempel på dette er pædofili-frygten. For nogle år siden toppede denne frygt i flere europæiske lande, hvor nogle "uskyldige kærtegn mellem mandlige pædagoger og børn pludselig blev problematiseret og kriminaliseret" (Jacobsen, 2002, s.75). Det førte til, at mandlige pædagoger blev "stigmatiseret og mistænkeliggjorte på en måde, som de fleste uskyldige og hæderlige mennesker ville nægte at acceptere" (Jacobsen, 2002, s. 75).

Målet med princippet er at skabe samfundsmæssige spørgsmål på en kontrafaktisk måde, altså en måde, hvor mennesket forestiller sig, hvad der kunne være sket, hvis et bestemt valg eller handling havde medvirket til et andet udkom end hvad der egentlig skete (Kontrafaktisk, n.d.).

Konsekvensen af det kontrafaktiske princip er, at mennesket i søgen efter svar, kommer til at finde svaret hos dem selv. Mennesket tilgår dermed de forkerte kilder, og det får alvorlige konsekvenser for samfundet hvilket Jacobsen (2002) også argumenterer for er årsagen til at mennesket frygter de forkerte ting.

Men hvem skal mennesket tilgå for at få de informationer, som de har brug for, for aktivt at kunne foretage et valg, som kan hjælpe dem? Dette vil næste teori afsnit med afsæt i Becks teori og begreb fremmed viden dykke dybere ned i.

Nyhedsmedierne som fremmed viden

Beck (1997, s. 71) skriver, at når det handler om risikoforhold er det "bevidstheden (viden), som bestemmer væren". Med andre ord, er det den mængde af viden det enkelte menneske måtte have om et givet emne, der er medbestemmende for dennes ageren. Dog skal den viden ikke være baseret på egne erfaringer. Mennesket er derfor afhængigt af, hvad Beck kalder en fremmed

viden. Det betyder, at menneskets egen viden er ugyldig og inkompetent, når det handler om at skulle vurdere egen situation, da "det skadelige, truende, fjendtlige lur overalt" (Beck, 1997, s. 72), og til at vurderer, hvorvidt disse risici er onde eller gode overlades til den fremmede viden. Med dette mener Beck (1997) at mennesket er afhængigt af viden fra andre, som eksempelvis de danske nyhedsmedier, til at bestemme, hvorvidt mennesket skal opfatte de oplevede risici som noget negativt og farligt eller positivt og godt.

I den forbindelse nævner Beck (1997) blandt andet, at mediernes evne til at omtale bestemte emner, og i vores speciale klovnecasen, er medvirkende til at gøre mennesket og læserne mere opmærksomme på emnet.

Årsagen til, at den fremmede viden er så afgørende skyldes, at de risici og farer, der findes i samfundet, findes overalt (Beck, 1997). Der er konstant noget mennesket skal forholde sig til. Og hvis mennesket skal have mulighed for at lave andet end at gå og frygte, da er mennesket nødsaget til at forholde sig til viden fra andre, som tidligere har erfaret faren samt fundet en løsning til at undgå den i fremtiden. Den fremmede viden hjælper dermed mennesket til at finde det rette valg for at kunne agere på en måde, der muliggør, at mennesket kan organisere sig ud af faren og fortsætte med at leve sit liv.

Den fremmede viden kommer fra nogle udefrakommende, nogle eksperter, som Beck (1997) kalder det. På en og samme tid er disse eksperter dem, der rådgiver læseren i, hvordan denne skal vælge for at organiserer sig ud fra faren og risikoen. Samtidig er eksperterne dem, der oplyser læseren om eventuelle farer og risici. Dette falder også god tråd med Lunds (2002) teori om eksperterne, da han mener, at de med deres viden informerer læserne om de ting, der sker i samfundet. På den måde finder eksperterne selv læserne, og oplyser dem om, hvilke farer og risici, der findes ude i samfundet. Det er derfor ikke op til læseren selv at beslutte, om denne ønsker eksperternes råd, men derimod er det eksperterne, som vælger læserne. Det er eksperterne, der finder svarene på de farer, der findes overalt. Dermed kan der argumenteres for, at risikoforholdene er årsag til spørgsmål, som læseren ikke kender svarene på.

Beck (1997, s. 72) argumenterer også for, at risikoforhold kan blive "hverdagslivets foreteelser således – så at sige over en nat – blive til "trojanske heste", som farerne, og med dem risikoe eksperterne, myldrer ud af, mens de i vild uenighed proklamerer, hvad der grund til at være bange for, og hvad der ikke er grund til at være bange for". Vi vil senere komme ind på dette. Dermed skriver Beck, at noget som findes i hverdagen, noget som læseren ikke nødvendigvis anser som en fare, kan udforme sig til en.

I forhold til vores case, kan vi argumentere for, at de danske nyhedsmedier benytter sig af eksperter som blandt andet professorer og personer med viden inden for bestemte fagområder,

som for eksempel en vagtchef ved det danske politi. Lund (2002) kritiserer de danske nyhedsmediers udvælgelse af ekspertkilder, da han argumenterer for, at de danske nyhedsmedier ikke altid er eksplicitte i, hvad disse eksperter er eksperter i. Han forklarer dette ved, at det skyldes, at mange eksperter bliver eksperter på baggrund af deres position i samfundet og ved, at de danske nyhedsmedier benytter dem som kilder. Dermed er det journalisterne, der udnævner dem til eksperter. Et eksempel ses i nogle af de udvalgte nyhedsartikler. Her benytter journalisterne sig af kilder, der arbejder i politiet. Disse er ikke nødvendigvis eksperter i sikkerhed eller opdragelse af børn, men qua deres position i samfundet som samfundets beskytter, trækker journalisterne på læsernes opfattelse og dermed giver dem en rolle som eksperter.

Ved at benytte sig af eksperter finder nyhedsmediernes de allestedsnærværende farer og risici samtidig med, at de besvarer læsernes spørgsmål om, hvordan de skal agere og organisere sig i forhold til emnet. Beck (1997, s. 102) argumenterer også for, at risikosamfundet er på vej til at blive et "syndebuk-samfund", ligesom Svendsen argumenterer for (2008), da en fare først får opmærksomhed, når mennesker finder nogen, som de kan give skylden for den. Det er også noget Bauman argumenterer for, da han mener, at den flydende frygt kan vise sig i forskellige billeder af frygten. Beck (1997, s.102) begrundet det med, at det ikke længere er "selve faren, men dem, der gør opmærksom på den, der fremprovokere en almen foruroligelse" og med det er syndebukken billedet på noget andet og mere dybtliggende i mennesket (Bauman, 2006). Et eksempel på dette stammer fra Glassner og omhandler kvaliteten af vandet i det 1400 århundrede: "Impure water had been a health danger long before that time, but only after it became convenient to accuse the Jews of poisoning the well did people become preoccupied with it" (Glassner, 1999, s. xxvi). Ved at bruge Becks teori om den fremmede viden, kan vi også ud fra eksemplet læse, at der har været nogle eksperter, der har udvalgt et emne, som de mener, at læserne skal vide noget om. Vi har at gøre med et element, vand, der er en nødvendighed for mennesket for at kunne overleve. I en længere periode har vandet ikke været rent, men der har ikke været nogen til at tage skylden. Det er nemlig ikke borgerne selv, der er skyld i vandets urenhed, men derimod jøderne. Ifølge Beck (1997) betyder valget af en syndebuk, at det ikke længere er selve faren, man skal frygte, men derimod dem, der, der gør opmærksom på dem. På den måde fik jøderne skylden for faren selvom der burde være fokus på selve faren, nemlig at vandet var udrikkeligt, og finde en løsning på det. Det er dermed ikke muligt at identificere faren eller risikoen, men der er en konstant erkendelse og bevidsthed af, at den findes. Som en del af samfundet forholder mennesket sig kritisk til alt omkring det samt, så vidt det er muligt, vurderer de farer, som deres valg måtte medføre. Vi ved også, at mennesket er konstant opmærksom på eventuelle fare og risici i samfundet, og derfor er mennesket tilbøjelige til at acceptere mediernes nyheder som sande. Derfor har medierne en

fordel, da de vælger nyheder, der er informerende og som kan fremme usikkerheden og skabe frygt hos læserne. På den måde er medierne både dem, der oplyser og hjælper læserne af med deres frygt samtidig med, at de skaber dem.

RISIKOSAMFUND OG FRYGTKULTUR

Følgende teorigennemgang vil inddrage Glassner og Becks teorier i forhold til hinanden med det formål at undersøge, hvorfor de danske nyhedsmedier konstruerer disse usynlige risici, som skaber frygt. Derudover ønsker vi at belyse, hvordan deres teorier forskelligt adskiller sig samt lægger i forlængelse af hinanden.

Vi vil bruge Glassners (1999) teori fra bogen: "The Culture of Fear. Why Americans are afraid of the wrong things". Vi er opmærksomme på, at bogens titel lægger op til, hvorfor amerikanerne er bange for de forkerte ting, men vi mener også, at nogle af disse eksempler kan bruges til at diskutere, hvorfor danskerne frygter de forkerte ting. Vi antager, at der findes nogle af eksemplerne i bogen, som danskerne ikke kan identificere sig med ud fra begrundelsen af, at det er noget, der kun sker i Amerika. Dette er blandt andet eksempler omhandlende "killer kids" [læs: børn, som bringer våben ind på deres respektive skoler og skyder deres klassekammerater]. Og på samme måde benytter Glassner sig af eksempler som vi tolker, at danskerne vil kunne nikke genkendende til. Dette er blandt andet eksempler og kapitler omhandlende "crime in the news" (s. 23-49) og "plane wrecks" (s. 183-202). Ligesom Beck (1997) arbejder Glassner (1999) med tesen om, at der findes noget i samfundet, der skaber fare og risiko. Vi ønsker at benytte Glassners to begreber om den teoretiske og reelle fare til at få en forståelse for hvordan en fare kan opfattes.

Glassner (1999) trækker i sin bog på Becks (1997) begreb risiko, og argumenterer for, hvordan, blandt andet, medierne er med til at skabe frygt. Helt præcist skelner han mellem to former, *pseudo faren* og den reelle fare (Glassner, 1999). Vi vil i specialet benytte os af Becks begreber og derfor vil pseudo faren blive omtalt som en teoretisk fare. Den teoretiske fare handler om den frygt, der findes i samfundet, men som ikke bærer nogen reel frygt med sig. Det handler om ting, som mennesket frygter, men som ikke nødvendigvis behøver at frygte. Den reelle fare handler derimod om den virkelige frygt, altså den frygt, mennesket bør frygte (Beck, 1997). Måden som Beck (1997) og Glassner (1999) arbejder sammen er via begrebet frygt og risiko. For Glassner trækker på risikobegrebet fra Beck og argumenterer i sin bog, at der findes en form for frygtkultur. Det er en kultur, hvor mennesket konstant frygter for noget, men at der ikke altid er grund for at frygte. Ifølge Glassner (1999) er frygtkulturen mulig, fordi der findes en ængstelse i samfundet, som frygten kan bygge på. I specialet forstår vi ordet ængstelse som utryghed, uro, nervøsitet, angst (Ængstelse, n.d.). Der er sammenligninger mellem forståelse for risikosamfundet og frygtkulturen, da Glassner beskriver ængstelse, utryghed og angst som noget grundlæggende i frygtkulturen, og Beck beskriver (1997) angst, utryghed og usikkerhed som noget grundlæggende i risikosamfundet.

Beck benytter dog ikke i sin teori om risikosamfundet medierne som værende en årsag til en fremtrædende årsag til denne frygtkultur, men argumenterer dog for menneskets konstante opmærksomhed på risici i samfundet, her dykker Glassner dybere ned i selve frygtkulturen og beskylder medierne for at have en rolle i at skabe denne. For ifølge Glassner er medierne dygtige til at fremme ængstelsen hos læserne og vælger ofte at bruge den til at fremme deres nyheder. Dog argumenterer han også for, at han synes, det er vigtigt, at man som læser er opmærksom på mediernes brug af ængstelse, da man som læser bør se den for, det den er - nemlig ængstelse. Han giver dermed læserne en del af skylden for frygtkulturen, ved at læserne ikke forholder sig rationelt til de informationer, de er omgivet. Glassner argumenterer for at måden at kontrollere frygtkulturen og ikke lade sig rive med begynder hos det enkelte menneske og handler om at stille sig selv spørgsmålet om det pågældende fænomen bliver omtalt som en trend, og spørge sig selv om, hvorvidt noget, der er sket en enkelt gang eller to egentligt er ude af kontrol (Glassner, 1999, s. xiv). Derudover argumenterer han også for, at "the more things improve, the more pessimistic we become" (Glassner, 1999). Dermed deler han Becks (1999) teori om at viden skaber frygt, da desto mere mennesket ved, desto mere frygter det. En forskel på Beck og Glassner er dog, at Beck ikke mener, at mennesket selv er skyld i, at de ikke kan skelne mellem de to former for frygt. Det skyldes, at de konstant bliver eksponeret for frygt og risici, og derfor har svært ved at skelne mellem, hvad de skal forstå som en teoretisk og en reel risiko.

På baggrund af ovenstående argumenterer vi for, at Glassner er en interessant teoretiker at inddrage, da han bygger videre på Becks teori om risiko ved at analysere på, hvordan medierne er med til at skabe en følelse af frygt hos læserne og dermed i samfundet. Dog er Glassner, som nævnt også forskellig fra Beck, da han mener læserne ikke selv er skyld i at blive påvirket af nyhedsmediernes indhold, hvorfor næste afsnit konkret vil tage afsæt i Glassners teori, om at det udelukkende er mediernes skyld i forhold til skabelsen af følelsen frygt.

"I saw it on the news"

Ifølge Glassner (1999, s. xx) har medierne en særdeles høj indflydelse på, hvorfor mennesket frygter så mange forskellige ting: "We have so many fears, many of them off-base, the argument goes, because the media bombard us with sensationalistic stories designed to increase ratings". Dermed fortæller Glassner også, at medierne udvælger disse nyheder, ud fra et kriterium, der handler om "ratings", altså at få flere læsere. For at gøre det mere konkret forklarer han, at de lokale nyhedsstationer arbejder ud fra sætningen "if it bleeds, it leads" (Glassner, 1999, s. xxi).

“If it bleeds, it leads”

Glassner bruger flere forskellige eksempler, der alle handler om, hvordan medierne er med til at skabe frygt og usikkerhed hos læserne. Vi har udvalgt enkelte af hans eksempler, som vi vil bruge til at redegøre for mediernes evne til at skabe risici og frygt i samfundet.

Der er forskel på de typer af frygt som medierne vælger at fremhæve, da “some of the risks reported by such programs would be merely laughable were they not hyped with so much fanfare: Don't miss Dateline tonight or YOU could be the next victim!” (Glassner, 1999, s. xxi).

Der er altså tale om nyhedsmedier, der udvælger historier, der ikke nødvendigvis indikerer frygt eller utryghed, men når historien følges op med en tekst, der skræmmer, så bliver nyheden skræmmende. Dermed kan der argumenteres for, at når nyhedsmedierne skaber nyheder, der fokuserer på at skabe de mest spændende og bizarre nyheder, for at få høje oplags- og seertal, som Pantti også pointerede ud fra hendes medieforskning (jf. Teoretisk diskussion). Og det er i denne jagt, at medierne skaber en forvridning af menneskets opfattelse af risiko.

Glassner (1999, s. xxi) fortæller en historie om professor Esther Madriz fra Hunter College, der interviewede kvinder i byen New York om deres forhold til kriminalitet. Hvad hun fandt ud af var, at sætningen “I saw it on the news” var den sætning, der blev brugt flest gange (Glassner, 1999, s. xxi). Intervieweren opdagede ydermere, at nyhedsmedierne var både kilden til deres frygt samtidig med, at kvinderne troede, at medierne havde givet dem korrekte oplysninger. Dermed har vi at gøre med kvinder, der ser nyheder med viden, der stammer fra det Beck (1997) kalder den fremmede viden. Dermed accepterer kvinderne nyhedsmedierne som en fremmed viden, altså en ekspert på området. Det viser, at denne uforholdsmæssige dækning af nyhedsmedierne har en tydeligt effekt på læserne, da læserne føler en frygt for, at de risici som nyhedsmedierne konstruerer faktisk truer dem i virkeligheden.

Men Glassner (1999) er også meget opmærksom på ikke udelukkende at give medierne skylden. For bag ved medierne, der sidder journalisterne. Det er dem, der er med til at konstruere de nyheder, som læserne, læser om: “To blame the media is to oversimplify the complex role that journalists play as both proponents and doubters of popular fears” (Glassner, 1999, s. xxii). Det er dem, der via sproget, er med til at konstruere en virkelighed. De gør læserne opmærksomme på, at der findes noget ude i virkeligheden, som de som læsere endnu ikke er opmærksomme på. Dette støtter også op om Panttis forskning, som udelukkende baserer sig på hvordan dét primært er journalisterne der kan tildele teksten i nyhedsmedierne en særlig betydning, som kan fremme bestemte følelser hos læseren. Journalisterne har en magt ifølge Pantti til at kunne dramatisere hændelser og fremkalde bestemte følelser gennem denne nye nyhedsværdi, som baseres på følelser.

Ifølge Glassner er det dog mediernes rolle som formidler af almene problemer at informere læserne om de eventuelle risici, som de kan komme til at møde. Det handler om, som Lund (2002) skriver, at gøre læserne opmærksomme på en eventuel fare eller risiko, fordi det er nyhedsmediernes rolle at orientere om de ting, der sker i samfundet.

Overordnet set gør medierne ifølge Glassner brug af frygten og menneskets iboende bevidsthed om risici og frygt til at påvirke læserne. Det er den altoverskyggende usikkerhed om, at man ikke har kontrollen. Man har som læser ikke mulighed for at vælge eller fravælge. Med disse ord vil næste og sidste afsnit i den teoretiske diskussion bringe teorierne frem i forhold til klovnecasen. Vi vil ikke foretage en uddybende analyse af klovnecasen med teorierne, men belyse nogle teorier i forhold til klovnecasen og dermed skildre dens betydning og relevans.

KLOVNECASEN

Klovnecasen vil både blive belyst i forhold til første del af den teoretiske diskussion, som overordnet vil belyse klovnecasen som et billede på risikosamfundet og dernæst blive belyst i forhold til medieteorierne fra anden del af den teoretiske diskussion. Dette med det formål at få alle teorierne i spil sammen med klovnecasen, for at påvise dets væsentlighed i forhold til specialets samlede teoretiske diskussion.

Klovnecasen som et billede på risikosamfundet

Svendsen (2008, s. 126) argumenterer for, at der i den politiske situation i dag findes en form for "tabloid realisme", hvor fremstillingen af forskellige fænomener bærer lighedstegn med genren tabloid aviser, og hvor det handler om at "vække den størst mulige frygt ved at fremmane billeder af et voldeligt anarki, som vil ødelægge hele vores civilisation [...]" (Svendsen, 2008, s. 126). Ifølge Bauman er denne fokus på frygten samt søgen efter at fremme frygten medvirkende til at fremme selve frygtkulturen, hvortil Svendsen (2008) argumenterer for en fremme af frygtkulturen kan være medvirkende til at undergrave selve demokratiet. Det skyldes, at der med frygten sker en underminering af selve friheden, som er en af hjørnestenene i demokratiet. Til eksempel vil vi inddrage terroren, hvor frygten for at blive offer for en terrorhandling kan medvirke til at flere mennesker vælger ikke at deltage i arrangementer, hvor mange mennesker er samlet. Svendsen citerer Thomas Aquinas, der argumenterer for at "al frygt kommer af, at vi elsker noget" og dermed bliver deres frihed formindsket på grund af frygten (Svendsen, 2008, s. 45). Så ved at fokuserer så meget på frygten, så er mennesket med til at fremme frygten og dermed indskrænke selve friheden.

Et emne, der ofte dukker op i de danske medier er debatten om den muslimske beklædning, herunder særligt tørklædet.

I Frankrig blev der i 2016 skabt et forbud for personer i de franske skoler om at bære religiøse symboler. Derudover blev der skabt et forbud mod at bære slør, der dækker hele ansigtet i det offentlige rum (Ritzau, 2016). Også i Tyskland og Danmark bliver debatten om et disse forbud diskuteret. I sommeren 2016 kom et nyt emne på mediernes dagsorden, nemlig den muslimske badedragt, burkini. Debatten handlede om, hvorvidt de muslimske kvinder måtte have lov til at bære burnikien på strande i Sydfrankrig. Efter attentatet i Nice forbød i borgmesteren i Cannes i 2016 denne beklædning på stranden og efterfølgende er dette forbud blevet indført på flere andre sydfranske strande (Seidelin, 2016).

Forklaringen på forbuddet var frygten for terror. Det kan undre, hvordan den muslimske beklædning har kunnet skabe så voldsom en reaktion, der i sidste ende har medført et decideret

forbud. Ifølge Svendsen (2008) er udvælgelsen af sådanne informationer med til at skabe en forståelse for, at dette udgør en helt særlig form for trussel og fare. Men hvordan kan det være? Hvordan kan et menneske, der bærer en hovedbeklædning udgøre en helt særlig form for trussel og fare? Vi tolker, at selve hovedbeklædningen ikke udgør nogen reel fare, hvorfor det kan forekomme absurd at forbyde mod dem. Men da vi ved at forbuddet blev skabt på baggrund af frygten for terror, handler det om at forstå koblingen af hovedbeklædningen til terror. Vi tolker, at det handler om det, der ligger bag sløret og det sløret repræsenterer, altså det fremmede og det man ikke kan kontrollere. For terroren er uforudsigelig, da man ikke kan vide, hvor næste attentat finder sted, og denne usikkerhed kan være med til at udfordre og begrænse menneskets frihed. Derfor tolker vi, at den voldsomme absurde reaktion på hovedbeklædningen ikke handler om en frygt for selve sløret, men for det, der ikke kan kontrolleres. Vi tolker at denne type frygt er en teoretisk, da der ikke er nogen direkte fare forbundet med beklædningen. Sløret er blot et billede, på noget af det vi frygter, nemlig frygten for at vores frihed bliver taget fra os eller begrænset (Bauman, 2006). Sløret kan derfor skabe en frygt fordi den indeholder så mange andre elementer.

Et væsentligt eksempel på den teoretiske fare er klovnecasen. I begge tilfælde handler det om at mennesket skal foretage et valg på baggrund af de oplysninger som medierne giver læserne om klovene (Beck, 1997). Det er et valg om mennesket rent faktisk skal frygte den muslimske hovedbeklædning, og gøre den til en reel fare eller vælge ikke at gå ud om aftenen fordi man er bange for at møde en skræmmende klovn. Dermed er den teoretiske fare "at der findes klovn i mørket" eller "bag beklædningen findes en, der vil dræbe" til en reel fare, og dermed er muligheden eller risikoen for at blive udsat for faren ikke længere blot en mulighed, men en kendsgerning (Beck, 1997). Det er frygten for, at klovnene kan skjule noget forfærdeligt, hvor også muslimske kvinders hovedbeklædning kan skjule noget forfærdeligt, nemlig terroren. Det gør, at vi frygter en mulig fare, der gemmer sig bag ved det ukendte og fremmede. Sådan kan det ihvertfald tolkes, når man læser nogle af de overskrifter på nyhedsartiklerne; "Skræmmeklovne huserer nu også i Norden" (bilag 1), "Klovn med økse fik bilist til at køre galt" (bilag 1) og "lige pludselig stod den midt på vejen" (bilag 1). Medierne fremstiller klovnecasen som en fare, der har potentiale til at udgøre en helt særlig form for trussel og fare. For de danske nyhedsmedier advarer læserne om, at her er noget, de skal være forberedte på (Beck, 1997). Her er noget, der kræver, at læseren foretager et valg. Læseren har nu mulighed for at organisere sig ud af faren, fordi de på forhånd er blevet advaret.

Men spørgsmålet er også, om der reelt er en fare eller om medierne udnytter risikosamfundet til at skabe en?

Det klovne-casen og eksemplet med muslimske hovedbeklædning har til fælles er det ukendte og det fremmede. Det er det absurde i at frygte noget, der reelt ikke udgør en reel fare. Men vi reagerer på masken som om det er en reel fare, på samme måde som reaktionerne på hovedbeklædningen/tørklædet, fordi frygten er ude af proportioner og ude af kontrol.

Det er erkendelsen af, at menneskets forsikrede og sikrede liv kan pludseligt blive brudt. Det er det klovne-casen og eksempler med den muslimske beklædning et billede på. Dermed tolker vi, at de absurde billeder af frygten, i form af de tilslørede mennesker, kan afslører noget om menneskets egen skrøbelighed.

Klovne-casen i et medie-billede

Tidligere argumenterede vi for, at en nyhed ikke vurderes ud fra faren alvor, men derimod ud fra, hvor spændende journalisterne antager, at den kan være for læserne. Med antagelsen om, at klovne-casen er en nyhed, der er valgt ud fra graden af spænding, er det interessant at undersøge, hvad der gør, at de danske nyhedsmedier finder netop denne case spændende. Til at undersøge dette vil vi undersøge selve kernen i casen, nemlig klovnene. Vi vil undersøge, hvad klovnen er, for at forstå, hvilken betydning, der ligger bag ordet. Til dette vil vi bruge børnepsykolog Steven Schlozman ("Psykolog", 2016) samt Den Store Danske (Klovn, 2017).

Ordet klovn dækker over en samlet betegnelse for en komisk og humoristisk figur. Figuren er en person, der er sminket i ansigtet med mange farver og som går klædt i et spraglet kostume. Klovne ses oftest i forbindelse med et cirkus. Der findes forskellige typer af klovne: Musikalske, akrobatiske eller repriseklovne. Men det alle klovne-typerne har til fælles er deres brug af en bestemt form for gestik, altså brugen af mimer og tegn til at udtrykke følelser, brugen af ensartede kostumer. Klovnen præsenterer et normbrud med samfundets vedtagne normer via dets kostume, sprog og adfærd. Selvom klovnen's opgave er at underholde, da er klovnen's afvigende og uforudsigelige adfærd også medvirkende til, at klovnen har potentiale til at fremstå som uhyggelig. Ifølge Steven Schlozman ("Psykolog", 2016), børnepsykolog, peger han på, at frygten for klovne kan stamme helt tilbage fra barndommen. Som barn og voksen søger man hinandens ansigter for at afkode, hinandens følelser og handlinger. Og når klovnen enten er kraftigt sminket eller dækket med en maske, da er det meget besværligt at afkode disse signaler. Det er denne altoverskyggende usikkerhed om, at man ikke har kontrollen ifølge Glassner, som medvirkende til følelsen frygt.

Derudover argumenterer Schlozman ("Psykolog", 2016) for, at det er en usikkerhed forbundet med ikke at vide, hvordan denne klovnefigur vil opføre sig, da den ikke opfører sig ligesom normen, samt frygten for ikke at vide, hvad eller hvem, der er gemmer sig bag sminken og det spraglede kostume.

Ud fra ovenstående kan vi fastslå, at klovnen kan skabe en frygt hos læserne, fordi læserne ikke kan afkode klovnenes handlinger. Det er dermed tale om en frygt for noget ukendt. Svendsen citerer forfatteren Elias Canetti, der skriver, at (Svendsen, 2008, s. 42): "der er intet, mennesket frygter mere end at blive berørt af noget ukendt. Man vil se det, der griber efter en, man vil genkende eller i det mindste kunne indordne (sig efter) det" eller som Svendsen citerer H.P. Lovecraft (Svendsen, 2008, s. 42): "Menneskehedens ældste og stærkeste følelse er frygt, og den ældste og stærkeste form for frygt er frygten for det ukendte".

Når man ikke ved, hvad man kan forvente er det dermed ikke muligt at tage nogle forholdsregler. Det er også noget, der gør sig gældende med frygten for klovnene. Vi tolker, at jo mere nyhedsmedierne kan fremstille fænomener som nye, ukendte og ukontrollerbare desto større er menneskets oplevelse af risikoen og faren. For usikkerheden medfører, at læserne skal foretage et valg om, hvorvidt det anser forestående som en fare eller ej, og kroppen bliver dermed udsat for konstant alarmberedskab.

Det betyder, at læserne kan miste deres normale måde at begå sig på og lade sig styre af frygten, for frygten vil altid være tilbagevendende (Svendsen, 2008). For den rolle, som mennesket lader frygten spille i livet afhænger af den rolle, mennesket tillader, at den spiller. På samme måde gælder det med de danske nyhedsmedierne evne til at skabe frygt. For den rolle, mennesket lader de danske nyhedsmedier spille, afhænger af den rolle mennesket tillader, at de spiller. Dette går dog modsat Glassners teori, som siger, at læserne ikke har muligheden for at vælge, hvorvidt medierne skal have indflydelse dem. Klovnecasen er altså en interessant case at fremhæve i forhold til vores teoretiske diskussion, da det giver forskellige perspektiver på, hvordan klovnecasen kan belyses. Dette sammenholdes med hvordan respondenterne italesætter klovnecasen og dermed give en større analyse af om de oplever følelsen frygt set med teorier fra vores teoretiske diskussion. I den specialets analyse af respondenternes udtalelser i forhold til klovnecasen, vil en større opsamling på den teoretiske diskussion gøre sig gældende.

Opsamling

Med ovenstående teoriafsnit vil en opsamling af den teoretiske diskussions forskellige perspektiver fremhæves.

Der findes en frygt og en angst, hvor førstnævnte betyder at frygten har en genstand, hvor sidstnævnte ikke har en genstand, men derimod er beskrevet som noget ubestemt og en form for svimmelhed. Derudover findes der i frygten en ondskab, som mennesket frygter. Det skyldes, at ondskaben bryder med de forventninger mennesket har til det forståelige og forventelige. Dermed kan frygten ikke eksistere uden ondskaben og omvendt.

Overalt i samfundet findes farer og risici. Mennesket er konstant bevidst om at de findes, hvad enten det er tøjet, maden, boligen eller luften. Som en usynlig fare og risiko er de med til forme menneskets hverdag. Derfor er mennesket også konstant bange og forsøger hele tiden at organisere sig ud af de eventuelle farer. Mennesket bliver eksponeret for disse farer og risici i forbindelse med, at de læser eller hører om det. Når en læser, læser om et givent emne, da er det nødsaget til at foretage et valg om, hvorvidt det skal finde denne information ond eller god. Her tager det brug af eksterne kilder, en såkaldt fremmed viden, der stammer fra eksperter. Da læseren ikke individuelt kan foretage en vurdering af farens eller risikoens omfang, er denne afhængig af den fremmede viden. Medierne har en evne til at omtale bestemte emne for at gøre læserne mere opmærksomme på dem, og dermed har medierne indflydelse på læsernes opmærksomhed på et givent emne. Det er medierne, der fremstår som eksperter, der informerer læserne om eventuelle fare og risici samtidig med, at de skaber en opmærksomhed om det. Eksperterne er med deres viden med til at informere læserne om de ting, der sker i samfundet. Det gør de via medierne, som er et af de steder læserne tilgår for at få informationer om samfundet. Dermed har medierne, som den redigerende magt, mulighed for at redigere og bearbejde informationer. På den måde finder eksperterne, læserne og oplyser dem om, hvilke farer og risici, der findes ude i samfundet. Medierne bærer derfor et ansvar, når det handler om frygtkulturen, da de er med til at fremme denne ved at fremme ængstelsen, når de skal konstruere nyheder til læserne.

Medierne er på en og samme tid en ekspert, der skal rådgive læseren i at undgå faren og risikoen og samtidig er med til at konstruere en fare og risiko. Dermed har mediernes omtale af bestemte emner indflydelse på læsernes opmærksomhed omkring et givent emne, ikke at de eventuelt kan have. Medierne har derfor mulighed for at fremme bestemte følelser hos læserne, når de konstruerer nyheder. I forlængelse heraf har journalisten også en væsentlig rolle, da vedkommende kan tildele det tekstuelle indhold i nyhedsartikler bestemte betydninger og kan overdramatisere fænomener og gøre brug af følelses elementer, som præger læseren. Det er ikke udelukkende nyhedsmediernes skyld, men journalisten har især også en væsentlig og vigtig rolle i forhold til en påvirkning af følelsen frygt hos læserne. Dermed kan både medierne og journalisterne

være med til at give læserne noget at frygte, når de konstruerer nyheder, der fokuserer på frygtssomme nyheder.

ANALYSEN

Analysen er inddelt i to overordnede analyser: En analyse af nyhedsartiklerne og en analyse af klovnecasen.

Den første analyse (analyse af nyhedsartiklerne) tager udgangspunkt i de syv udvalgte nyhedsartikler. Formålet med denne analyse er at undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til begrebet frygt samt hvordan de generelt forholder sig til de danske nyhedsmedier.

Den anden analyse (analyse af klovnecasen) er inddelt i tre mindre analyser. En første, en anden og en tredje del. Formålet med denne analyse er at undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til begrebet frygt i forhold til klovnecasen.

Analyse af nyhedsartiklerne

Nyhedsartiklerne og frygt

Økseklavn

En kritisk tilgang til nyhedsartiklerne

"Killerclowns" og "Pludselig stod han midt på vejen"

Respondenternes diskurser

Skræmmende diskurs

Analyse af klovnecasen

Analysens første del

Klovnen

"En kontrolleret skræmmeklovn"

"Man bliver jo nysgerrig"

Analysens anden del

Frygten afbilledet i Donald Trump

Frygten afbilledet i form af stenkast fra motorvejsbroer

Frygten afbilledet i form af terror

Frygten afbilledet i form af Louise og Henrik

Analysens tredje del

Den sociale dimension

De hegemoniske og ideologiske kampe

Ideologi og diskursordener

Hegemoni og diskursiv forandring

Frygt og angst

ANALYSE AF NYHEDSARTIKLERNE

Den første delanalyse i specialet vil tage afsæt i de syv udvalgte nyhedsartiklerne og undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til frygt og mediernes rolle generelt. Vi vil dermed analysere, hvilke diskursordener, der bliver skabt hos respondenterne, og løbende inddrage vores teoretiske diskussion, hvortil det er relevant. Vi har bevidst valgt at strukturere analysen ud fra respondenternes italesættelser af nyhedsartiklerne, da vi søger at tegne et større billede af hvilke diskurser, der bliver skabt.

Det er respondenternes generelle, sammenfaldende samt forskellige diskurser i samarbejde med vores teoretiske diskussion, som har vores interesse i formål med at besvare vores problemformulering.

NYHEDSARTIKLERNE OG FRYGT

“Pludselig så stod han ude på vejen”. Hvem er det der stod på vejen? Jeg er jo nødt til at læse det” (bilag 6, linje 229).

Ifølge Janni fanger denne nyhedsartikel med overskriften hendes opmærksomhed således, at hun får lyst til at læse videre. Hertil siger Nana “Ja, billederne fanger jo også. Ej jeg er nødt til at læse det” (bilag 6, linje 230). Både tekst og billede i nyhedsartiklerne fanger deres opmærksomhed. Janni mener, at ordene “pludselig så stod han ude på vejen” frembringer en nysgerrighed, da læseren får lyst til at vide “hvem”, der stod ude på vejen. Nyhedsartiklen påvirker hende gennem brugen af intertekstualiteten, da journalisten vælger at antage, at læseren er bekendt med, hvem der stod ude på vejen. På denne måde føler vi, at vi, som læsere “burde” vide, hvem der stod ude på vejen, men da vi ikke gør, får vi en lyst til at finde ud af, hvem det er. Ved brug af ordet “pludselig” giver det overskriften en overraskelseseffekt, som fanger læserens blik hurtigt. Jannis frembringelse af denne titel og nysgerrighed herom giver dermed mening i forhold til vores tolkning af ordenes betydning, samt brugen af intertekstualiteten.

Udover Janni deler Isabella også en nysgerrighed og interesse for denne artikel, da hun siger “Ja, men også fordi, at pludselig stod han ude på vejen, noget med økse og sådan noget. Så bliver folk jo interesseret og tænker er det reelt noget jeg skal være bange for?” (bilag 7, linje 436). Nyhedsartiklerne fanger respondenternes nysgerrighed undervejs i interviewene gennem overskrifter og mange af respondenterne frembringer løbende de samme ord, billeder, titler og sætninger, som påvirker dem i en eller anden grad. Dette finder vi spændende i vores analyse, da det understreger vigtigheden og betydningen af disse sproglige og tekstuelle virkemidler. Vi vil derfor videre analysere disse gentagne fremhævede ord mere dybdegående.

Økseklavn

Ord, som fanger respondenternes opmærksomhed er blandt andet rubrikken “Jesper skræmt af økseklavn”, som Nana kort nævner, hvortil Sarah siger, mens hun peger på klovnebilledet til samme artikel “... jeg vil nok sige, at ham der han skræmmer nok mig mere” (bilag 6, linje 233). Sarah og Nana bliver påvirket af nyhedsartiklens billede, samt selve titlen, som også indebærer ordet “økseklavn”. Ordet “økseklavn”, associerer vi med en klavn, som har en ond hensigt, der har til formål at skræmme andre. Vi tolker, at nyhedsartiklen med dette ord forsøger at skabe en følelse af frygt hos læseren, hvorfor det også er interessant, at Nana fremhæver rubrikken, da det viser, at det dermed har en indflydelse på hende. Vi tolker, at journalisten vælger at bruge ordet økseklavn sammen med ordene “Jesper skræmt af” for at give læseren en følelse af, at denne

økseklovn har skræmt en person, hvorfor denne person lige så godt kunne være en anden. Så ud fra ordenes sammensætning og betydning af ordet "økseklovn" forsøger journalisten at skabe en frygtdiskurs.

Respondenterne forklarer, at det er vigtigt, at man læser denne artikel til fulde, da der står beskrevet, at det ikke var sikkert om det "var en kniv eller en økse eller sådan noget. Der stod, at det var enten eller. Man var ikke helt sikker" (bilag 7, linje 262-264). Videre fortæller Thomas, at

"... man bliver skræmt yderligere. Det er jo ikke engang sikkert, at alle folk bliver bange for det. Men det er chokket ligesom bøn. Hvor du kommer gående om hjørnet, og du ikke ved, hvad der sker ikke. Det er jo det samme, der sker" (bilag 5, linje 341-343).

Thomas fortæller, at det er det uvisse og ukendte, der skræmmer; "du ved ikke hvad der sker", og tilkendegiver derfor, at der er tale om en form for usikkerhed. Der er noget ukontrollerbart, da han ikke ved, hvad han kan forvente, og dog ved han, at han kan forvente noget. Det er bevidstheden om risikoens tilstedeværelse, og dermed bevidstheden om, at noget kan ske. Ifølge Bauman er usikkerheden og det ukontrollerbare med til at skabe frygten, da frygten kan dukke op flere steder uden, at man ved det, og dermed er frygten forbundet med en usikkerhed og manglende kontrol om en kommende situation. Det skyldes, at man frygter, det man ikke kan kontrollere. Hos Thomas er der tale om en frygt, da frygten har en genstand, nemlig klovnen. Denne følelse af frygt forsøger Thomas også at videregive til de andre respondenter i første fokusgruppeinterview, da han forklarer, at klovnen kan "komme gående om hjørnet". Formuleringen "rundt om hjørnet" bruges ofte til at forklare, at noget er tæt på. Thomas kunne have sagt "komme gående ned af gaden", og dermed skabt en anden forståelse hos gruppens andre respondenter. Forskellen på de to formuleringer er derfor det ukendte, det ukontrollerbare og det man ikke kan se. Man ved ikke, hvad der sker henne rundt om hjørnet, før man går hen og undersøger det. Havde det været henne af gaden, så kunne man se, hvad der kom og man kunne måske dermed også have mulighed for at forholde sig til det og skabe kontrol over situationen. Thomas har succes med at videreformidle følelsen af frygt til de andre respondenter, da Nanna svarer:

"Jeg tror altså også, at jeg ville gøre det med en almindelig person. Jeg tror ikke, det er så meget klovnen. Jeg ved godt, at det er klovnene, som er psykologisk set er noget vi alle sammen er bange for, men jeg ville også blive bange, hvis der kommer et almindeligt menneske løbende ud foran mig" (bilag 5, linje 396-398).

Hvortil Thomas kort siger “Ja lige sådan rundt om hjørnet ikke” (bilag 5, linje 399). Her er det så Lea, der svarer og siger “jo” (bilag 5, linje 400).

Dermed lægger formuleringen “rundt om hjørnet” op til, at respondenterne er tvunget til at forholde sig til dette nærvær samt risikoen for at møde en skræmmende klovn. Respondenterne skal derfor foretage et valg om, hvordan de ønsker at forholde sig til klovnene i nyhedsartiklerne, da dette valg kan hjælpe dem med at organisere sig ud af faren. Valget indebærer, at de skal beslutte sig for, hvorvidt klovnene er farlige eller ej. For Nanna vil et møde med en skræmmende klovn fremme følelse af irritationer, da hun fortæller, “ej hvor er det åndssvagt det her nu skal jeg til at tage stilling til det hele for det skal man jo bevidst ubevidst” (bilag 5, linje 522-524).

En kritisk tilgang til nyhedsartiklerne

Respondenterne nævner tydeligt, at nyhedsartiklerne fanger deres opmærksomhed både gennem ord og billeder. I forhold til nyhedsartiklernes evne til at fange respondenternes opmærksomhed, vil Panttis forskning kort inddrages. Dette vil vi da hendes forskning også illustrerer, at journalister har magt til at overdramatisere fænomener samtidig med, siger hun, at der de seneste årtier har været en ændring i forhold til brugen af følelser i nyhedsmedier. Følelser er dermed et klart nyhedselement ifølge Pantti. I forlængelse heraf er respondenterne enige om, at journalisterne i de syv nyhedsartikler overdramatiserer klovnecasen og benytter sig af følelser, som en nyhedsværdi, der kan sammenholdes med Meilby nyhedskriterium, sensation. Da man også her søger at chokere og påvirke læserens følelser. Pantti beskriver, at journalistiske undersøgelser viser, at følelser bliver forbundet med øget underholdningsværdi og sensationslyst. I forhold til Panttis forskning og kriteriet, sensation kan vi analysere, hvordan respondenterne bevæger sig ind over dette emne gennem blandt andet frembringelse af ordet “killerclowns”, hvilket også er et ord, som flere af fokusgrupperne har bidt særligt mærke i (bilag 6, linje 253 og bilag 7, linje 509).

“Killerclowns” og “Pludselig stod han midt på vejen”

Martin siger: “Killerclowns” har de dræbt nogen i Danmark? Det tror jeg ikke.”(Bilag 6, linje 255) Kohæsionen i denne sætning medvirker, at vi får en fornemmelse af, at Martin finder ordet “killerclowns” upassende at bruge, da han ikke mener, at der er nogle tilfælde i Danmark, hvor klovnene har slået nogen ihjel.

Sammensætningen af de to ledsætninger, som er “killerclowns, har de dræbt nogen i Danmark?” og den anden sætning “Det tror jeg ikke” giver dermed hans diskurs en særlig struktur og dermed mening for os, som diskursanalytikere. På baggrund af det tolker vi, at Martin mener, at journalisten gennem dette ord vælger at overdramatisere hændelsen og spiller på læserens følelse af frygt.

I vores tidligere diskursanalyser af nyhedsartiklerne stødte vi også særligt på ordet "killerclowns" (jf. en kritisk diskursanalytisk gennemgang af nyhedsartiklerne). Journalisten benytter sig af intertekstualitet i form af, at vi som læsere kombinerer ordet killerclowns, med "farlige" dræberklovne, hvis formål er at slå ihjel. Derudover er ordet stjålet fra USA, så læseren får dermed associationer til skræmmende hændelser og fænomener, der har fundet sted derovre, hvortil lignende begreb har optrådt. Nogle af respondenterne italesætter også, at de forbinder ordet med gyserfilm, de har set. Charlotte siger: "Den der gyserfilm, den der klovnefilm" (bilag 7, linje 326), hvortil Merete svarer: "Jeg tror godt, at man måske kan være lidt påvirket af den, hvis man måske har set den?" (bilag 7, linje 333). Merete er bevidst om, at denne film har en medvirkende indflydelse og forbindelse til begrebet killerclowns, hvilket påviser ordets intertekstualitet.

Gennem intertekstualiteten får ordet en særlig betydning for nyhedsartiklens diskursorden, som generelt er skræmmende. Der ansues en sammenhæng her med vores kritiske diskursanalyse og respondenternes iagttagelse og holdning til ordet.

Inddrager vi endvidere Baumans teori herom i forhold til følelsen frygt og ondskab, så han kriminelle handlinger, som ondskab, hvorfor dét at dræbe kan begrundes at være medvirkende til at skabe en frygtdiskurs, som kan skabe en følelse af frygt hos respondenterne. Bauman hævder, at det vi frygter, er ondskab og ondskab er frygt. Med Baumans teori, vores analyse og respondenternes fremhævnings og italesættelse af ordet "killerclowns", tolker vi således, at dette ord skaber en særlig betydning hos læseren. Dog ud fra Martins udtalelse tolker vi, han mener, at det er journalisten, der overdramatiserer og på denne måde forsøger han at vise, at han ikke lader sig påvirke i særlig høj grad, da han forholder sig kritisk til anvendelsen af ordet. Martin får derfor ikke fremkaldt en følelse af frygt, som vi tolker det, da han ikke mener, at det er det rette ord at bruge i forhold til en beskrivelse af klovnene. Thomas deler denne holdning med Martin, da han siger: "Og de første killerclowns, dræberklovne har jo intet med en dræberklovn at gøre" (bilag 5, linje 367-368) Begrebet "killerclowns" mister dermed dets betydning ifølge Martin og Thomas, da det er et misvisende ord at bruge i forhold til casens realitet.

En anden artikel, som mange af respondenterne omtaler er: "Pludselig stod han midt på vejen" (bilag 1). Lea udtaler sig hertil: "Også synes jeg også det der med at de lige skal nævne ham her det var sådan en stakkel på forsiden. Han var jo meget følsom, fordi han havde været ude for væbnet røveri. Det skulle også lige med" (bilag 5, linje 357-359). To gange benytter Lea sig af ordet "lige" til at beskrive de ord, der bliver benyttet i artiklen. Dette ord bærer en betydning om, at

der er tale om mindre betydningsfulde ting. Dermed tolker, vi at Lea mener, at journalisten har tilføjet disse ord "stakkels" og "følsom" i et forsøg på at skabe bestemte synspunkter og holdninger hos læseren, hvorfor Lea anser disse ord som mindre relevante for nyheden. Dermed tilkendegiver Lea også, at nyhedsartiklerne konstruerer nyheder, hvor der er fokus på at fremme bestemte følelser og holdninger hos læserne. Det er også noget Nanna støtter op om i forhold til samme artikel, da hun fortæller, at "man bliver jo lidt vred når man læser det her" (bilag 5, linje 348). Nanna bruger ordet "lidt", til at beskrive graden af vreden, og fortæller efterfølgende "men det lægger de jo også op til". Vi tolker også, at Nanna mener, at nyhedsartiklerne benytter sig af bestemte ord og formuleringer, der har til formål at skabe bestemte følelser hos læserne.

Den kritiske tilgang til artiklernes indhold synes at være generel hos respondenterne. De mener overordnet, at journalisterne overdramatiserer hændelsen og i høj grad benytter sig af nyhedskriteriet sensation til at chokere læserne. Nana giver blandt andet udtryk for dette ved at sige: "Ja også det, der går igen er frygt frygt frygt. Men noget af det jeg synes er interessant det er altså hvor alvorligt er det her problem?" (bilag 6, linje 51-52). Ved at gentage ordene "frygt, frygt, frygt" understreger Nana betydningen af hendes budskab af sætningen. Hun mener altså, at nyhedsartiklerne i væsentlig grad forsøger at skabe følelsen frygt hos læserne, men forholder sig selv kritisk til denne frygt diskurs, ligesom Martin gør. De kritiske tilgange til nyhedsartiklernes indhold viser, at respondenterne mener, at journalisterne bruger følelser, som en nyhedsværdi til at tilføje noget ekstra til historien, snarere end at være selve den rigtige og sande historie. Ifølge Pantti (2010) er dette generelt gældende, da hun understreger, at følelser altid kan have en specifik funktion i en nyhedshistorie, enten skal de lette forståelse af en historie eller tilføje en ekstra besked til en historie, end at være selve historien. I forhold til respondenternes italesættelser tolker vi, at de mener, at nyhedsartiklerne forsøger at skabe denne ekstra besked til historien, som er, at modtagerne skal frygte mere end hvad der er nødvendigt i forhold til hvordan klovnecasen i virkeligheden forholder sig.

Respondenterne har en forståelse for, hvordan nyhedsartiklerne benytter sig af ord, sætninger og formuleringer, der kan fremme bestemte følelser. Respondenterne giver udtryk for, at de kender til nyhedskriterierne, selvom de ikke nævner begrebet ved navn, men ved at tilkendegive, at de kender til de redskaber journalisterne benytter sig af, når de skaber nyheder. Amalie fortæller, "ja der bliver virkelig spillet på følelser" (bilag 5, linje 375), hvortil Nanna svarer "ja det gør der virkelig. Det gør der altså" (bilag 5, linje 376). Særligt bliver følelser fremhævet som et særligt redskab. Ifølge Pantti er nyheder netop et centralt sted for produktionen af følelser, og at medierne benytter mere og mere af følelser, når de skal konstruere nyheder:

Amalie: Jeg tror alligevel jeg ville blive lidt halvskræmt altså også fordi at.

Nanna: Jeg tror altså også at jeg ville gøre det med en almindelig person jeg tror ikke det er så meget klovnen jeg ved godt at det er klovnen som er psykologisk set noget vi allesammen er bange for men jeg ville blive lige så bange hvis der kom et almindeligt menneske løbende ud foran mig.

Thomas: Ja lige sådan rundt om hjørnet ikke.

Lea: Jo (Bilag 5, linje 395-400).

Fænomenet er uhyggeligt, men hvis en person, som ikke var ikklædt klovnekostume, hoppede ud foran bilen, så ville respondenterne også blive bange. Vi tolker, at det dermed ikke nødvendigvis handler om klovnen, men derimod det klovnen repræsenterer. Altså det uforudsigelige og det ukontrollerbare. Det tolker vi på baggrund af, at respondenterne mener, at en klovn, der skræmmer, er uhyggelig, men det er "almindelige" mennesker, der skræmmer, også. Videre fortæller Nanna, at det gode med klovnecasen er, "at man tænker ej det er simpelthen for dumt det kan de ikke fortsætte med så vi lader os jo ikke helt skræmme egentligt. Det er jo for åndssvagt" (bilag 5, linje 425-427). Dermed siger Nanna, at man er åndssvag, hvis man lader sig skræmme af en klovn, hvorimod hvis man bliver skræmt af et "almindeligt" menneske er det ikke åndssvagt. Derfor tolker vi, at respondenterne frygter dem eller det, der afviger fra normen, altså det der kan kontrolleres, da der er en risiko for, at folk ikke opfører sig efter normen, og dermed ikke kan kontrolleres.

Respondenternes diskurser

Respondenterne skaber generelt tilsammen en moddiskurs til denne frygt diskursorden, som de mener, nyhedsartiklerne søger at skabe. En moddiskurs, som bliver skabt på baggrund af, at de ikke finder nyhedsartiklernes ordvalg passende og accepterende at bruge i forhold til hvordan klovnecasen i virkeligheden forholder sig. Denne moddiskurs, der bliver skabt udfordrer således gennem en hegemonisk kamp, nyhedsartiklernes frygtdiskurs. Ifølge Fairclough anskuer han magten, som noget der skal bekæmpes med modmagt, altså moddiskurs, som respondenterne her forsøger at skabe.

Denne moddiskurs, som omhandler at nedkæmpe frygtdiskursen og afdramatisere de sproglige elementer nyhedsartiklerne gør brug af, så fremkommer Martin med en anderledes diskurs til dette. Fordi selvom respondenterne udviser en kritisk tilgang eksplicit til de skrevne ting i nyhedsartiklerne, så fremhæver Martin dog, at han har tillid til de ting, der bliver skrevet i

nyhedsartiklerne. Dette er modsigende i forhold til denne kritiske diskurs til nyhedsartiklerne, som de forsøger at opretholde gennem interviewet. Vi spørger direkte, om respondenterne tror, at det er, teenagere der klæder sig ud som klovne og hertil svarer Martin: "Det skriver de da" (bilag 6, linje 660). Med disse ord bekræfter Martin, at han fuldt ud stoler på det som nyhedsartiklerne skriver, hvilket ikke stemmer overens i forhold til hans diskurs omkring disse skræmmende klovne. Med dette in mente er det væsentligt, at vi ikke konkluderer, at respondenterne udelukkende er kritiske overfor nyhedsartiklernes indhold, da de alligevel udviser en form for påvirkning og tillid til deres indhold. Nanna fortæller også, at "medierne er gode til at sætte nogle tanker i gang selvom man godt kan forholde sig kritisk og reflekteret til det så bliver man faktisk lidt i tvivl" (bilag 5, linje 112-113).

Respondenterne besidder således et ambivalent forhold til nyhedsartiklerne, da de på den ene side erkender, at de har en form for magt, hvor de bevidst ved brugen af forskellige ord og formuleringer kan fremme bestemte følelser hos læserne. Og på den anden side accepterer de også nyhedsartiklerne som dem, der oplyser og informerer befolkningen om de eventuelle problemer og risici, der findes i samfundet (Lund, 2002). Dette fortæller Lea også, da hun siger "sådan skal de [læs: de danske nyhedsmedier] jo hele tiden, nu er det med klovnene. I næste uge er det noget andet. Altså de skal hele tiden fange nogle sensationer og noget som fanger" (bilag 5, linje 592-593). Også Nanna fortæller, hvordan en af artiklen fortæller, at det er unge mennesker, der gemmer sig bag de skræmmende klovnemasker, "Det er ligesom sådan lidt det har I jo lagt op til, så det tror vi på nu" (bilag 5, linje 383-384). Dermed accepterer Nanna nyhedsartiklens fremstilling om, at det er unge mennesker. I stedet for at søge efter svar hos de andre respondenterne, accepterer hun i stedet den fremmede videns, nyhedsartiklernes, fremstilling som den sande.

Dermed tolker vi, at respondenterne ikke kan finde ud af, hvordan de skal forholde sig til nyhedsartiklerne, da de på den ene side føler, at de kan gennemskue nyhedsmedierne og den måde de fremstiller de skræmmende klovne på og derfor ikke bliver skræmte. Men på den anden side, accepterer de mediernes fremstilling af de skræmmende klovne og frygter at møde de skræmmende klovne i deres hverdag.

Skræmmende diskurs

I forlængelse hertil er der også en tendens til at respondenterne italesætter, at nyhedsartiklerne skræmmer gennem deres måde at kommunikere med billeder og overskrifter.

Da Sarah konkret peger på et billede af en af klovnene fra nyhedsartiklerne nævner hun, at billedet skræmmer hende (bilag 6, linje 233). Her tolker vi, at der er tale om en følelse af frygt og ikke en

angst, da det specifikt er klovnen, som genstand, hun finder skræmmende. De andre deler denne holdning i forhold til nyhedsartiklernes beskrivelse af klovnene. Martin siger tydeligt "... der skulle ikke komme en klovn tæt på mig" (bilag 6, linje 655) Hertil tolker vi en følelse af frygt fra Martins side, da han ikke ønsker at møde en klovn, som artiklerne skaber et særligt billede af.

Janni deler også denne frygtdiskurs og siger "... nu hvor jeg ved, at de findes... så tror jeg nok jeg vil slå først og spørge bagefter... det ville være det første der faldt mig ind..." (bilag 6, linje 656). Janni udviser her hendes frygt gennem hendes beskrivelse af, hvordan hun ville ty til en defensiv handling, hvis hun mødte en af disse klovne. En anden respondent, som også ville handle aktivt i mødet med en klovn er Charlotte. Charlotte siger "Jeg ville da blive mega bange og jeg ville da også ringe til politiet, og hvis de ikke gad komme, så ved jeg ikke, hvad jeg ville gøre" (bilag 7, linje 381-382).

Bauman beskriver, at de farer vi frygter mest, er dem som er uforudsete og umiddelbare, dermed ønsker vi øjeblikkelige midler til at kunne forsvare os selv.

Frygten får os til at udføre defensive handlinger, som giver os håndgribelighed og tryghed til de trusler hvorfra frygten udspringer fra. På denne måde skinner Jannis og Charlottes udtalelse igennem Baumans teori forhold til, da de ville udføre en defensiv handling i mødet med en klovn. Dette stemmer dog ikke overens med Svendsens teori, da han nævner, at et menneske som oplever en frygt instinktivt vil forsøge at undgå faren ved at flygte og skabe afstand til faren. Vi kan dog ikke forudse om Janni og Charlotte i selve mødet med en klovn vil reagere, som de italesætter det, men ud fra deres ord giver Baumans teori om frygt mening for os, som analytikere. Janni nævner dog på et senere tidspunkt "... jeg ved sku ikke. Det kan da godt være at mit instinkt havde overvundet og så havde det sagt småkage..." (bilag 6, linje 270-272). Janni virker pludselig mere usikker på, hvilken adfærd hun ville udvise i selve situationen ved brugen af ordene "jeg ved ikke" og "Det kan da godt være..", således kan Svendsens teori, om at vi søger væk fra faren, ved at flygte give mening. En anden respondent, der også udviser usikkerhed i forhold til et eventuelt møde med en klovn er Stine. Stine fortæller "Jeg kan huske, jeg har tænkt, hvordan fanden reagerer man lige, hvis det er, fordi det er jo et eller andet sted, man ved jo ikke om man skal grine eller bare begynde at skribe og løbe sin vej altså" (bilag 7, linje 410-412). Det kan derfor ikke konkluderes, hvorledes nogle af respondenterne vil reagere i mødet med en klovn men bare dét, at de har overvejet tanken skildrer en frygt, da de har udtænkt situationen, som en fare og dermed hvordan de skal kunne navigere sig væk fra frygten.

Der er en generel frygtdiskursorden at tyde hos respondenterne ud fra deres sammensætninger af ord og diskurser.

I forhold til denne frygtdiskurs er det interessant, da Amalie fortæller, at nyhedsartiklerne er "gode til at sige det højt" (bilag 5, linje 34). Med dette tolker vi, at der er fænomener som ikke bliver sagt højt. Når noget bliver sagt højt, giver det respondenterne mulighed for at forholde sig til det, da det usagte kan være noget, de ikke selv har anset som en risiko eller fare. Men spørgsmålet er, hvad det er "det", der er godt at sige højt? Vi tolker, at "det" er alle de risici, der befinder sig i samfundet, og "det" mennesket konstant er tvunget til at skulle forholde sig til, men som mennesket ikke kender. Ifølge Beck (1997) vil "det" være repræsenteret ved at være risici og farer. Det er det, som mennesket konstant er omringet af, men som mennesket ikke kender.

Dette "det" som ikke har nogen genstand, men som alligevel er usikkert og skaber utryghed, tolker vi, kan være en form for angst. Derfor tolker vi, at der er tale om angst, da Amalie fortæller, at der er noget, som man skal frygte, men der er ingen, der ved, hvad det præcist er. Både angst og frygt kan således analyseres ud fra deres diskurser.

Opsamling

Der er en konsensus blandt respondenterne om, hvilke diskurser nyhedsartiklerne forsøger at skabe. I forhold til de diskurser, som respondenterne mener, gør sig gældende skaber de sammen en diskursorden, som forsøger at modkæmpe den frygtdiskurs, de mener nyhedsartiklerne konkret forsøger at skabe gennem overdramatisering, nyhedskriterier og hertil konkrete ordvalg. Samtidig med dette tegnes der også et billede af, at respondenterne besidder en form for frygt i højere eller mindre grad for de klovne, som nyhedsartiklerne søger at skabe gennem deres diskursordener. Der er derfor forskellige diskurser, som ubevidst undervejs i interviewene kæmper om at få magten, hvilket vil analyseres dybdegående senere i forbindelse med den sociale praksis.

ANALYSE AF KLOVNECASEN

I den foregående analyse var der fokus på nyhedsartiklerne og respondenternes italesættelser af nyhedsartiklerne. I denne analyse "Analyse af klovnecasen" vil der være fokus på den måde som respondenterne omtaler klovnecasen. Der er derfor ikke fokus på, hvordan de forholder sig til nyhedsartiklerne, men udelukkende klovnecasen.

Analysen af klovnecasen er inddelt i tre hovedområder:

Den første delanalyse vil undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til følelsen frygt, når de diskuterer klovnecasen.

Den anden delanalyse vil undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til klovnecasen mere generelt. I denne analyse vil respondenternes måde at italesætte klovnecasen være i fokus. I analysearbejdet af fokusgruppeinterviewene blev vi opmærksomme på, at respondenterne inddrog andre emner, når de skulle diskutere klovnecasen med hinanden. Der var emner, som blev fremhævet hos flere af fokusgrupperne. Vi fandt dette interessant, og ønskede derfor at dykke ned i nogle af disse emner for at undersøge, hvorfor respondenterne valgte at inddrage disse, når de diskuterede klovnecasen. Disse emner vil indgå i den anden delanalyse.

Den tredje og sidste delanalyse vil undersøge, hvilke diskursordener, der indgår i hegemoniske kampe samt hvilken eller hvilke, der er mest dominerende. Dette vil munde ud i en mindre diskussion af den herskende diskursorden i forhold til interessante teoretiske perspektiver fra vores teoretiske diskussion.

Nedenstående figur 2 viser et overblik over de mange emner som respondenterne inddrog i diskussionen om klovnecasen. Hvert kryds viser, hvilke(n) fokusgruppe, der har talt om hvilke emner. Vi har udvalgt de emner som respondenterne brugte mest tid på at diskutere eller emner som de flest gange vendte tilbage til. Derfor blev emner disse: Den amerikanske præsident Donald Trump (bilag 5, linje 109 & bilag 6, linje 629), stenkast fra motorvejsbroer (bilag 5, linje 289, 429 & bilag 6, linje 97, 102, 216, 218, 222, 223, 227, 514, 523, 528, 535, 546, 552, 555 & bilag 7, linje 590, 598), terror (bilag 5, linje 412 & bilag 7, linje 443, 1145, 1146, 1147, 1155, 1157), Henrik (bilag 7, linje 620-623) og Louise (bilag 7, linje 479-480). Derudover vil flere af de andre emner også indgå i analysen, de vil dog ikke bære en lige så stor del af de tre udvalgte.

Emner	FG 1	FG 2	FG 3
Atomkrig	x		
Donald Trump	x	x	
Adolf Hitler	x		
Demokrati	x	x	
Stenkast fra motorvejsbroer	x	x	x
Racister	x		
Hævnporno	x		
Andengenerationsindvandrere	x		
Rusland vs. Amerika	x		
Bomber	x		x
Rockere	x		
Magt	x	x	
Racister	x		
Den kolde krig	x		
Happy slapping	x		
Gyserfilm	x		x
Peter Lundin		x	
Anonymous masker			x
Jokeren i Batman			x
Louise			x
Henrik			x
Pokemon spillet			x
Hate crime			x
Terror	x		x

Figur 2: Overblik over de forskellige emner, som respondenterne inddrog i diskussionen om klovnecasen.

Vi har valgt at inddele analysen efter emner og ikke begreber. Det skyldes, at vi ikke ønsker at lade begreberne styre vores analyse, men derimod har vi ønsket at lade respondenterne styre analysen. Ment på den måde, at det er det, som respondenterne taler om og den måde som respondenterne italesætter klovnecasen, vi har ønsket at analysere og ikke udarbejde en analyse på baggrund af vores allerede udvalgte teori. Ved at struktur interviewene efter vores spørgeguide, der er skabt på baggrund af vores teoretiske diskussion, har vi derfor også kunnet sikre, at respondenterne ville komme til at tale om de udvalgte teorier.

ANALYSENS FØRSTE DEL

I denne analyse vil vi undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til følelsen frygt i forbindelse med nyhedsartiklerne.

Klovnen

“Der er også mange som har en eller anden klovnefobi. Af en eller anden årsag” (bilag 6, linje 250). Janni konkluderer således ud fra dette citat, at der er en generel tendens til, at folk er bange for klovne, hvilket vi anser som interessant. Janni benytter sig af intertekstualitet i denne sætning, da hun vælger at generalisere ud fra egne erfaringer og videnssystem. Denne italesættelse kommer uafhængigt i forhold til mediernes rolle og betydning, hvorfor, vi tolker, at Janni havde denne holdning til klovne inden hun læste og hørte om klovnecasen. Ifølge Jannie benytter medierne sig af klovnefobien til at få læsernes opmærksomhed og nysgerrighed, da det er en frygt, der allerede eksisterer hos nogle læsere. Vi tolker, at når Janni bruger ordet “klovnefobi”, også kaldet coulrofobi, er der tale om en frygt og ikke angst, da der er tale om frykten for en konkret genstand, som er klovnen.

Nana bekræfter Jannis hypotese ved at sige: “Jeg tror, jeg vil blive mere bange, hvis jeg kom kørende og der stod en klovn i vejsiden, da det minder om en gyserfilm, hvorimod hvis det var nogle zombier ville jeg ikke tænke så meget over det” (bilag 6, linje 416-418).

Klovnen, som genstand er mere skræmmende for Nana i forhold til zombier. Igen trækker Nana på intertekstualiteten ud fra hendes egne erfaringer, da hun siger ordene “da det minder om en gyserfilm”. Vi tolker, at coulrofobien, blandet andet, kan stamme fra gyserfilm, da Merete spørger respondenterne om de har set gyserfilmen “It” (bilag 7, linje 323) og svarer “Jeg tror godt, at måske kan man være lidt påvirket af den, hvis man måske har set den” (bilag 7, linje 333). Hertil svarer Isabella: “Har set den ja. Men der er jo ret mange af de der klovnefilm, hvis man har set dem så forbinder man nok klovne med noget mega uhyggeligt.” (bilag 7, linje 334-335).

Bauman argumenterer for, at frygt er en ophobning af tidligere erfaringer med trusler, og at disse erfaringer er en vigtig faktor for den menneskelige adfærd, selvom der ikke længere er en direkte trussel mod livet. I forbindelse med respondenternes udtalelser tydes det, hvorledes tidligere erfaringer med klovne påvirker deres nuværende synspunkt og følelsesregister i forhold til klovne. Da flere af respondenterne tidligere har erfaret at blive skræmt af klovne via film påvirker dette deres adfærd i mødet med en klovn i dag.

At klovnene er skræmmende og skaber frygt er således en fælles diskurs for flere af respondenterne, hvilket de konstruerer ud fra deres videnssystem og erfaringer og ikke kun på

baggrund af nyhedsmediernes italesættelse og påvirkning. Derfor er det også et vigtigt aspekt at have in mente. Dette skyldes, at der forefinder forestillinger, tolkninger og erfaringer med disse klovne i forvejen, som nyhedsmediernes præger yderligere gennem deres diskursordener. Medierne opretholder, be- eller afkræfter den frygtdiskurs, der gør sig gældende.

“En kontrolleret skræmmeklovn”

Respondenterne taler om, hvordan klovnecasen sætter tanker i gang hos dem, om hvorfor de egentlig er bange for klovnene. Isabella siger, at det er “uforudsigeligheden”, der er det skræmmende (bilag 7, linje 741). Stine forbinder det med en oplevelse fra barndommen, hvor frygten for at blive et pludseligt offer:

Stine: Ja det er rigtigt. Det sidste der, det synes jeg også var det mest skræmmende. Fordi jeg tror, alle kan kende det der med at gå i folkeskolen, og har prøvet det der med, at man er ven med en eller anden sjov en, og så pludselig offer for en eller anden joke og så den der med.

Isabella: Uforudsigelighed.

Stine: Ja, den der med, ja, at man ikke rigtigt kan stole på nogen.

Isabella: Ja.

Stine: Sådan er det bare med klovne. Jeg tror virkelig, det er sådan noget.

Isabella: Ja.

Stine: Det gør en så utryg, når man ikke lige ved, hvor man har. Der tænkte jeg bare der ramme de virkelig. Altså en grundlæggende frygt.

Isabella: Ja.

Stine: Hos mange mennesker, tror jeg.

Charlotte: Ja.

Stine: Også fordi man har måske ikke lige sådan tænkt over, hvorfor man ikke kan lide klovne.

Isabella: Ja præcis. Så det sætter nogle tanker i gang med at sige sådan noget.

Stine: Ja (bilag 7, linje 738-753).

Ordet “pludselig” viser, at der var noget der skete, uden at Stine har kontrol over det, og hvor de skræmmende klovne også sker pludseligt. For Stine ligger frygten også gemt i at “man ikke rigtigt kan stole på nogen” og “det gør en utryg når man ikke lige ved hvor man har”. Respondenterne bliver enige om, at denne type frygt er en grundlæggende frygt hos mange mennesker. Vi tolker, at den frygt som respondenterne faktisk omtaler faktisk mere er angsten. Det er frygten for ikke at

vide, hvad der kommer til at ske men ideen om, at der pludselig kan ske noget. Dermed er det noget, som respondenterne ikke kan forberede eller forsvare sig imod.

For respondenterne handler det frygtssomme hos klovnene om det uforudsigelige og forklarer, at det er derfor "man ikke kan lide klovne" (bilag 7, linje 751). Derudover er klovnene skræmmende fordi respondenterne ikke ved, hvad der gemmer sig bag masken. Ifølge Isabella handler det om, at "man ikke kan se deres mimik og sådan noget eller deres ansigt. For de er gemt bagved det der [læs: masken]" (bilag 7, linje 91-92). For Merete handler det også om "det utilregnelige" (bilag 7, linje 222), da hun mener, at når man som menneske vælger at klæde sig ud, så siger det også noget om det pågældende menneskes indre. Vi tolker derfor, at masken for respondenterne repræsenterer det utilregnelige, fremmede og ukontrollerbare:

Stine: Ja det er nemlig det der med, at de er utilregnelige, der gør det, at man bliver skide bange for dem.

Merete: Så når man vælger at tage den der på, ... så siger man også noget om sit indre ikke?

Stine: Ja.

Charlotte: Jo.

Merete: Ihvertfald på en eller anden måde (bilag 7, linje 223-227).

[...]

Charlotte: Og det [læs: klovnene] er jo alle steder og det er tilfældige mennesker.

Isabella: Ja man bliver bange.

Charlotte: Ja. Det er lidt som terrorisme uden, at det er helt farligt alligevel, ikke?

Isabella: Jo jo ja ja præcis. Det er en blanding af frygt og så bare sådan interesse tror jeg det fordi det er mega underligt (bilag 7, linje 441-445).

Ydermere fortæller de, at det er usikkerheden med at klovnene "render rundt ude på gaderne". De fortæller, at de er bange for at møde en klovn, fordi de er alle steder og går rundt på gaderne. Ser vi objektivt på sætningen, giver den anledning til at undre sig, da vi kun kan antage at personer, der gerne vil skræmme er iklædt et klovnekostume. Dermed tolker vi, at det skræmmende element ikke har den samme effekt end hvis respondenterne mødte klovnen tilfældigt. Men læser vi sætningen i den kontekst, den befinder sig i, så tolker vi, at det handler om risikoen for at møde klovnen. Respondenterne vurderer, at sandsynligheden for at møde en klovn er høj, fordi de findes

over det hele, og det gør frygten for klovene tilsvarende høj. For respondenterne handler om at kunne forsvare sig imod dem, men det gør det sværere, når de går rundt på gaden sammen med dem selv. Vi tolker, at frygten også viser sig i, at frygten ikke længere findes et sted ude i verden, men den er i midten af dem selv og deres dagligdag. Den findes over det hele og de kan ikke undslippe den, og er derfor nødsaget til at forholde sig til den for at kunne leve med frygten.

Det er dermed det utilregnelige og ukontrollerede, der gør respondenterne bange for klovnene. Men bliver klovnen kontrolleret, så mister respondenterne frygten for klovene. Det tolker vi, da respondenterne taler om artiklen "Uhyggelige klovne spreder skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovne for deres levebrød og helbred" (bilag 1). Respondenterne har ikke medfølelse for den person artiklen omhandler, men mener derimod, at hun kan bruge klovnecasen til at gøre lidt reklame for hendes egen forretning. Selvom respondenterne synes, at klovnene er skræmmende, så er en person med dette erhverv derimod "en freak" (bilag 7, linje 796). Hvis hun skal være interessant, så skal hun være "mere gysende" (bilag 7, linje 791-793):

Merete: Altså hvem ved måske kan de rent faktisk være god reklame for hende business.

Charlotte: Ja det tænker jeg altså også. Det tænker jeg også. Hvis hun ændre showet lidt så det bliver sådan lidt mere gysende.

Merete: Mere gysende.

Charlotte: En kontrolleret skræmmeklovn.

Stine: "Har I ikke oplevet den skræmmende klovn? Book mig". Jeg tænker mere, at hun bare lyder som en freak (bilag 7, linje 790-796).

Respondenterne har dermed et ambivalent forhold til klovnene. På den ene side finder respondenterne klovnene skræmmende på grund af deres uforudsigelighed og det ukontrollerede samt deres tidligere erfaring med klovnen, blandt andet, fra diverse gyserfilm. På den anden side giver respondenterne udtryk for, at klovne, der er kontrolleret ikke er skræmmende. Dermed kan vi tolke, at det handler om selve ordet "kontrol" og hvorvidt respondenterne føler, at de kan kontrollere klovne og dermed handler det ikke om selve klovnen, men om det som klovnen repræsenterer.

"Man bliver jo nysgerrig"

Flere af respondenterne frembringer mange af de samme negative elementer fra både nyhedsartiklerne og medierne, hvorfor de i høj grad er opmærksomme på det negative i indholdet. Janni fortæller: "Jeg synes ikke, at der er så meget i nyhederne, der er værd at læse efterhånden

[...]” (bilag 6, linje 488). Dette illustrerer, at Janni bliver påvirket negativt af nyhederne i medierne. Dog kan Janni alligevel ikke lade være med at læse nyhedsmedierne. Hun siger således:

“... den måde de skriver det på ikke, altså man bliver jo næsten nødt til at gå ind. Så skriver de noget i overskriften og så skriver de nede i brødteksten nedenunder og det modsiger hinanden og det kan jeg jo ikke, nu er jeg jo nødsaget til at gå ind og læse om det, hvad er det der er sket, er det nogle der er døde eller overfaldet. Skide irriterende” (bilag 6, linje 599-604).

Ud fra Jannis afsluttende ordvalg, som er “skide irriterende”, der står i kontekst til det andet hun siger, tolker vi, at Janni illustrerer det, som om hun ikke føler, hun har et valg. Hun kan simpelthen ikke lade være med at gå ind og få mere viden og information om emner i nyhedsmedier. Dermed tvinger nogle af respondenterne sig selv til at blive ved med at læse nyhederne. Selvom Nanna synes nyhederne er “tragisk og skræmmende” (bilag 5, linje 73-74) og “man bliver en lille smule trist når man har læst nyhederne” (bilag 5, linje 73-74) vælger hun alligevel at læse dem. Nanna fortæller, at den eneste måde man kan undgå at få nyhederne, er ved at “lukke ned for medierne” (bilag 5, linje 995-997). Men fortsætter dog med at sige, at “det jo er umuligt i dag med telefoner. Man kan selektere men det rammer jo. Det ryger jo ind man bliver nysgerrig” (bilag 5, linje 995-997).

Ifølge Glassner bruger medierne frygten og menneskets iboende bevidsthed om risici og frygt til at påvirke læserne. Det er usikkerheden med, at man ikke har kontrollen og derfor er man som læser nødsaget til at få mere viden, hvilket medvirker til, at de føler de ikke har mulighed for at til- eller fravælge informationerne. Ud fra Janni og Nannas udtalelser tolker vi, at de ikke føler, de har en kontrol over mediernes indvirke, da de ikke kan lade være med at undersøge det nærmere. Således har de ikke muligheden for at vælge eller fravælge. Dog siger Svendsen, at mennesket lader de danske nyhedsmedier spille den rolle, som de tillader den at spille. Kun dem selv kan træffe et valg om, hvorvidt medierne skal have hoved- eller birollen i deres liv. I dette tilfælde synes respondenterne dog ikke til, at kunne træffe et valg om, hvilken påvirkning medierne skal have på dem selvom respondenterne er bevidste om mediernes indflydelse på dem. Således kan både Svendsens og Glassners teori afspejles i respondenternes italesættelse om mediernes indvirken på dem. Dog har Amalie en løsning på, hvordan man skal forholde sig til nyhederne:

Amalie: Jeg tænker også, ligesom du sagde, tage det med et gran salt altså. Lad nu vær med at gå i sådan fuldstændig spåner over det her. Så mange klovne er der jo heller ikke.
Lea: Nej nej nej præcis.

Amalie: De står jo ikke på hvert hjørne.

Lea: Du bliver nødt til at skærme sig selv og lidt også og sige altså vi ved også godt de gør meget og de putter lidt mere på måske for at sælge avisen. Men derfor så tænker man. Man kan jo ikke lade være, jeg kan ikke i hvert fald, jeg kan ikke lade være med at tænke "gud man" især, når det er noget, man hører flere gange og nu er der kommet flere klovne eller et eller andet vold, hvor man tænker "ej er det nu ved og bare udvikle sig som sådan noget forfærdeligt katastrofalt noget" (bilag 5, linje 598-606).

Men alligevel er respondenterne interesseret i at læse nyhederne, da det kan "udvikle sig som sådan noget forfærdeligt katastrofalt noget". Respondenterne fortæller dermed at en af årsager til, at de læser nyhederne er for at kunne forberede sig på det "forfærdelige og katastrofale". Dermed fungerer de danske nyhedsmedier som en fremmede viden, der gør dem opmærksomme på risici og samtidig fortæller, hvordan de skal forholde sig til faren. Det fortæller Nanna mere eksplicit, da hun forklarer, hvorfor de danske nyhedsmedier konstruere nyheder om klovnecasen:

Nanna: Noget, der rammer ind i vores hverdag. Så vi ville have mere, så de kan bruge tre uger på at skrive om det og vi køber den hver dag, fordi vi er mere obs på det. Så snart de også rammer de rammer direkte ind i vores lille boble.

Lea: Ja ja så skal vi lige læse lidt mere om det og følge lidt mere med i det og.

Nanna: Vi skal vide alt det der, så vi er forberedte (bilag 5, linje 582-586).

Isabella fortæller ydermere, at "man kan jo ikke forberede sig på det og nyhederne kan heller ikke forberede dig på, at der går en mand rundt ligesom alle de andre" (bilag 7, linje 1181-1182). Vi tolker, at Isabella giver medierne den rolle som dem, der skal forberede og advare læserne, om de ting, der foregår i samfundet. På den måde bliver medierne til en fremmed viden, der med deres viden og ekspertise skal oplyse læserne om, hvad de kan risikere at møde ude i verden samtidig med, at de skal komme med et løsningsforslag til, hvordan læserne skal imødegå faren. Det tolker vi, da ordet "forbedre" lægger op til at advare og tænke alle mulige scenarier igennem og komme med det bedste løsningsforslag. Charlotte fortæller, at hvis ikke medierne havde fortalt læserne om de skræmmende klovne, da ville hun frygte for sit liv, hvis hun mødte en klovn:

Charlotte: Hvis ikke der var den der klovnehistorie og det skete for en. Så ville man jo tænke "nu dør jeg" eller sådan et eller andet. "Nu bliver man voldtaget eller slået ihjel". Det er sku da ikke normalt (bilag 7, linje 102-103).

Vi tolker dermed at også Charlotte bruger mediernes viden som en advarende funktion, der forbereder hende og andre på, hvad de kan forvente. Dermed, hvis læserne, skulle stifte bekendtskab med disse fænomener, er hun forberedt og dermed behøver hun ikke at frygte for sit liv.

Glassner argumenterer for, at læserne selv bærer en del af skylden for frygtkulturen, da de ikke forholder sig rationelt til de informationer, der er omgivet. I forhold til Glassners teori skildres det, hvordan respondenterne forholder sig kritisk til mediernes diskurser, som ifølge dem er overdramatiserende, samtidig med, at de alligevel har interesse for at læse det og dermed stadig lader sig påvirke af mediernes diskursordener. På denne måde kan det tolkes, at respondenterne er medvirkende til at opretholde denne frygtdiskurs, da de stadig vælger aktivt at læse og benytte sig af de danske nyhedsmedier.

Martin siger også i forhold til Ekstra Bladet: "Man er hurtigt opdateret ihvertfald, om det er troværdigt det er så det, men man kan sige, at det ikke er dybdeborende journalistik..." (bilag 6, linje 500). Selvom Martin er skeptisk over for Ekstra Bladets indhold og ikke mener det er troværdigt journalistik, så er Ekstra Bladet stadigvæk et nyhedsmedie han aktivt benytter sig af, ligesom Janni. Dette giver Martin udtryk, da han siger "...man er hurtigt opdateret.." (bilag 6, linje 496), hvilket for ham er positivt. Janni forsøger også at begrunde hendes valg om at følge med i nyhedsmedierne ved at sige, "Jeg tror ikke det er interesse, det er måske mere nysgerrighed" (bilag 6, linje 607). Ordet interesse forbinder vi med en frivillig lyst til at få mere viden, hvorimod nysgerrighed ikke nødvendigvis behøves drives af lyst, men mere en ufrivillig lyst til at få svar. Lignende udtalelse kommer fra Joy: "... BT og Ekstra Bladet det jo ikke de mest troværdige kilder men der kan jeg da godt nogle gange være lidt nysgerrig på hvad der lige er på forsiden ..." (bilag 6, linje 59-62). Respondenterne er enige om, at medierne overdramatiserer og er utroværdige, men de følger stadig aktivt med løbende i indholdet. Det er interessant at respondenterne forholder sig så kritiske til særligt to af de danske nyhedsmedier, nemlig Ekstra Bladet og B.T., da respondenterne tidligere har givet udtryk for, at det er disse nyhedsmedier, som de får flest af deres informationer fra. En anden grund til, at man som læser kan føle en trang til at læse medieindholdet kan således også være den fremmede viden, som Beck (1997) omtaler. Så selvom den herskende diskursorden i en nyhedsartikel er negativ, kan journalisterne benytte eksperter, der udtaler sig og dermed kan medvirke til at diskursordenen ændre sig en mere positiv, som kan hjælpe læseren med at organisere sig ud fra faren og risikoen. Således kan det være grunden til, at respondenterne alligevel føler de vil følge med i mediernes indhold, da det ikke udelukkende er negative og overdramatiseret indhold, men de også føler, at den fremmede viden kan give

respondenterne en positiv indflydelse i forhold til at kunne organisere sig ud af faren og dermed væk fra følelsen af frygt.

Respondenterne er bevidste om, at medierne skaber nyheder, som fokuserer på at fremme en følelse af ængstelse og frygt. Men de forholder sig ikke udelukkende kritisk til det, da de vælger, at de konstruerede nyheder påvirker dem og deres liv. De kan ikke forholde sig til den teoretiske frygt, for det den egentlig er, men derimod gør respondenterne faren til en reel frygt og til noget, der har potentiale til at ødelægge deres liv, hvis de ikke forholder sig til den.

ANALYSENS ANDEN DEL

I denne del af analysen vil vi undersøge, hvordan respondenterne forholder sig til selve klovnecasen. Vi vil ikke tage udgangspunkt i klovnene men derimod, hvordan flere af de emner, som respondenterne inddrager i diskussionen om klovnecasen, er forbundet med klovnecasen.

Frygten afbilledet i Donald Trump

Det første emne som respondenterne inddrager i diskussion af klovnecasen er den amerikanske præsident Donald Trump (bilag 5, linje 109 og bilag 6, linje 629). Respondenterne kobler efterfølgende en del af andre emner på diskussionen.

“Medierne er gode til at sætte nogle tanker i gang selvom man godt kan forholde sig kritisk og reflekteret til det. Så bliver man faktisk lidt i tvivl” (bilag 5, linje 112-113). Sådan fortæller Nanna da respondenterne begynder at tale om klovnecasen. Snakken falder på mange forskellige ting, blandt andet, atomkrig (bilag 5, linje 103), Rusland vs. Amerika (bilag 5, linje 102), den amerikanske præsident Donald Trump (bilag 5, linje 109 & bilag 6, linje 629) og den afdøde leder af det tyske nazistiske parti Adolf Hitler (bilag 5, linje 109 og 116). Thomas fortæller, at “du har heller ikke Rusland kontra Amerika (som) i gamle dage, som kørte skræk før i tiden med atomkrigen. Det er jo ikke det samme folk man har som i gamle dage i den kolde krig. Nu opfinder man lidt noget andet for at køre” (bilag 5, linje 102-105). Thomas vælger at gentage formuleringen “i gamle dage”. Denne gentagelse indebærer en bekræftende betydning, da han ved at gentage ordet også understreger vigtigheden af det. Ovenstående eksempel kan, ifølge Bauman, også være en af konsekvenserne for den flydende modernitet. Her anses fortiden som noget forudsigeligt og planlagt, hvorimod fremtiden anses som noget uforudsigeligt og ukontrollerbart. Vi tolker, at respondenterne forbinder fremtiden med noget usikkert og ukontrollerbart, samt noget som respondenterne føler de skal beskytte sig imod.

Derudover tolker vi, at disse historiske begivenheder som Thomas fremhæver, er begivenheder som på daværende tidspunkt udgjorde en reel fare og var noget, man skulle frygte. Derimod anser respondenterne de skræmmende klovne som noget man “opfinder”, og dermed udgør de ikke en reel fare. Disse nye farer, som de skræmmende klovne, er ikke nogen, der kan sammenlignes med de farer, der fandtes “i gamle dage”, ifølge Thomas. Dermed er frygten med til at forandre livet og forståelsen af frygten. Det som engang var, det er ikke længere efter frygten har vist sit ansigt. Frygten tvinger dermed respondenterne til at vælge, hvordan de vil indgå i disse nye forandringer. Det betyder, at de skal bryde med det gamle og trygge i håbet om at forstå og kontrollere den nye forståelse af frygt og trusler. De andre respondenter svarer på Thomas’ udtale:

Nanna: Nu er alt også en trussel lige pludselig.

Thomas: Ja ja.

Lea: Ja ja.

Nanna: Alt kan gøres farligt.

Lea: Ja nu kan man jo bare se med Trump. altså så står der lige er han den nye hitler og altså alt muligt man tænker "åh er han det"? Altså man bliver jo også lidt bange. Altså er han sådan magtbegærlig et eller andet racist (bilag 5, linje 105-111).

Det er interessant, at respondenterne netop har givet udtryk for, at de ikke mener, at klovnecasen er lige så farlig som andre farer, men alligevel giver de udtryk for at "alt også er en trussel lige pludselig" og "alt kan gøres farligt". Udtalelserne viser, at respondenterne forsøger at forholde sig kritiske til medierne, da de mener, at nogle af de nyheder ikke er farlige men, at medierne derimod forsøger at gøre dem farlige og dermed skræmme læserne. Vi tolker, at respondenterne er opmærksomme på, at der findes risici overalt, og det er medierne, som den redigerende magt er dem, der udvælger, hvilke nyheder og dermed risici, der skal fremhæves og informeres ud til befolkningen (Lund, 2002). Vi tolker, at udtalelserne tilsammen udgør en erkendelse af, at der findes både teoretiske og reelle risici.

Lea inddrager mediernes sammenligning af Trump og Hitler, som et eksempel på en teoretisk frygt, men hun ender med at acceptere mediernes fremstilling og dermed gør den teoretiske frygt til en reel frygt. Det sker ved, at Lea kun vælger at fremhæve noget af artiklen overfor de andre respondenter, nemlig mediernes sammenligning mellem Trump og Hitler. Denne information giver anledning til, at respondenternes trækker på deres intertekstualitet om de to personer. Donald Trump bliver, ved at blive sammenlignet med en af verdenshistoriens største masse mordere, fremstillet som en frygtsom og farlig person. Det skyldes, at navnet "Hitler" associeres med en enorm trussel og frygtbillede, da han var skyld i, at flere millioner uskyldige mennesker mistede livet i årene 1940 til 1945 ("Hitlers", 2006). Selvom Lea accepterer forståelsen om, at de danske nyhedsmedier skaber trusler og farer, der ikke er reelle, så lader hun sig alligevel påvirke af deres fremstilling. Det sker ved, at hun stiller spørgsmålstejn ved hendes egen viden ved at sige "åh er han det? Altså man bliver jo også lidt bange. Altså er han sådan magtbegærlig et eller andet racist" (bilag 5, linje 109-111). Og køber dermed mediernes fremstilling om, at Trump er farlig og bærer lighedstejn mellem racisme og magtbegæret, med Hitler. Dermed viser ovenstående, at respondenterne vælger at forstå den amerikanske præsident ud fra mediernes fremstilling, selvom

de kort forinden fremhævede nødvendigheden af at forholde sig kritisk overfor de danske nyhedsmedier, da de har en evne til at gøre "alt farligt" (bilag 5, linje 108).

Mediernes valg om at fremhæve de to personer, tolker vi, skaber grobund for en flydende frygt. Ifølge Bauman er frygten kendetegnet ved at være en sammenfatning af tidligere erfaringen af trusler. Det er erfaringer, der har en vigtig betydning for den måde som mennesket begår sig, selvom det ikke længere udgør en direkte trussel mod dem eller deres liv. Vi kender til respondenternes aldre, og kan derfor regne ud, at ingen af dem var født før år 1945 (se bilag 3 for en oversigt over respondenternes aldre). Så på trods af, at hverken Lea eller de andre respondenterne oplevede det nazistiske styre enten ved at følge det i medierne på daværende tidspunkt eller på egen krop, er andre menneskers erfaringer blevet videreført til dem. Dermed har kendskabet til Hitler og de nazistiske grusomheder, stadig mulighed for at påvirke dem og deres forståelse af fare og trusler.

Frygten afbilledet i form af stenkast fra motorvejsbroer

Det andet eksempel respondenterne inddrager i diskussionen om klovnecasen er casen med stenkast fra motorvejsbroerne (bilag 5, linje 289, 429 & bilag 6, linje 97, 102, 216, 218, 222, 223, 227, 514, 523, 528, 535, 546, 552, 555 & bilag 7, linje 590, 598). Stenkastcasen fik en del opmærksomhed i de danske nyhedsmedier på omtrent samme tid som klovnecasen. Den omhandlede tilfælde hvor nogle mennesker kastede sten ud fra motorvejsbroer og ramte biler på motorvejen.

Flere af fokusgrupperne inddrager dette emne og er enige om, at det er den utroligt skræmmende. Det skyldes, at der i forbindelse med dette emne er sket dødsfald. Nana fortæller: "Jeg har det sådan, at jeg har ikke været bange for det med klovnene, men jeg har været bange for det med stenkast, fordi det var ligesom en normal familie, der døde eller moren døde..." (bilag 6, linje 522-524) ligesom Thomas, der fortæller, at "det startede med der var en, der døde. Faktisk næsten hele familien døde. Næsten" (bilag 5, linje 141).

Nana har tidligere udtalt, at hun ville blive skræmt, hvis hun så en klovn i siden af vejen, men ændrer nu mening, da respondenterne begynder at tale om stenkast. Nanas modsigende italesættelse må derfor ses i forhold til sætningens struktur og kohæsion. Nana italesætter i denne sætning, at hun ikke er bange for klovnene i forhold til, at hun har været bange for det med stenkast grundet dødsfald, som konsekvens. Det vil derfor tolkes, at Nana vælger at underdrive klovnecasen for at styrke hendes holdning til stenkastcasen. Sætningens kohæsion har ud fra vores analyse en væsentlig betydning i dette tilfælde.

Men hvorfor er respondenterne så skræmte for denne sag i forhold til klovnecasen? Ifølge Nana er det på grund af, at der er fundet et dødsfald sted i denne case, hvilket der ikke er i klovnecasen. Det mener Nana også, da hun fortæller, at forskellen ligger i at "når man hopper ud midt for at skræmme folk så vil man bare give dem et chok. Når du kaster noget ned fra en bro sådan en betonklods som er ret stor. Så gør du det jo for at skade nogen bevidst" (bilag 5, linje 292-294). På den måde er klovnecasen, ifølge Nana, "jo uskyldig" (bilag 5, linje 308) i forhold til stenkastcasen. Supplerende hertil udtaler Sarah: "Jeg synes personligt, at den sag med stenkast er værre end den med klovnene. For et er, at man kan sige, at de skræmmer og de går rundt med bat og knive og sådan noget. Men her er det jo gået til mord" (bilag 5, linje 218-220).

Med Bauman og hans teori om frygt og ondskab kan vi tydeligt analysere, hvordan respondenternes udtalelser kommer til udtryk. Bauman definerer, at ondskab er dét, som trodser den forståelighed, som gør verden beboelig, hvilket kriminaliteten er et eksempel på. Derudover er frygt og ondskab uadskillelige. Mord og drab er et større brud med loven og en større kriminalitet at begå end sagen med klovnene, således udgør det en større fare for respondenterne, hvilket giver os som analytikere en forståelse for, hvorfor respondenterne anskuer stenkastcasen som mest frygtindgydende og skræmmende. Endvidere argumenterer Bauman for, at frygten slår rødder i vores motiver og formål, og bosætter sig i vores handlinger, samt daglige rutiner. Hertil siger Martin i forhold til stenkastcasen: "Jeg kan huske jeg kiggede op en gang imellem på broerne for lige at se ... det lå bare i underbevidstheden ..." (bilag 6, linje 531). Martins udtalelse er et tydeligt eksempel på, hvordan frygten fra stenkastcasen slår rødder i hans hverdag og får en betydning for ham. Ifølge Jacobsen berører frygten også Martin for dele af sin frihed, da frygten er medvirkende til at han skal tænke over sine handlinger i en grad, som kan påvirke hans hverdag. På denne måde kan det tolkes, at Martin i en eller anden grad er blevet påvirket, da han tænker over sine handlinger, når han kører under en motorvejsbro. Om det påvirker hans daglige gang kan vi ikke konkludere noget om, dog er det væsentligt, at han er blevet påvirket handlingsmæssigt grundet følelsen frygt.

Stenkastcasen indbefatter en større konsekvens i form af, at det er endt med mord, hvilket er den værste kriminalitet og brud med loven, hvorfor den adskiller sig fra klovnecasen og skaber en anderledes forståelse hos respondenterne. Endvidere kan det tolkes, at stenkastcasen skaber mere frygt hos respondenterne, da de ikke føler, at de kan kontrollere den på samme måde som med klovnecasen. Ifølge Thomas er stenkastcasen skræmmende fordi "man ikke ved det. Det kommer bare du kan ikke nå at gøre noget" (bilag 5, linje 431-433). Dermed er uvidenheden om, hvornår der falder en sten ned fra en bro dét, der skræmmer respondenterne. Nana siger, "jeg

tænker sandsynligheden for at møde en klovn er ikke så stor og jeg vil ikke blive skræmt på samme måde fordi der ville jeg måske kunne løbe væk eller gøre noget, men med stenen, der kan jeg ikke gøre noget” (bilag 6, linje 526-529). Udover det, er de farer, som vi frygter mest, dem som er mest uforudsete og umiddelbare, hvorfor Nanas italesættelse også giver mening hertil. Endvidere nævner Bauman også, at beregningen af sandsynlighed for forskellige skrækscenarier giver mennesket en idé om, hvor høj risikoen er for disse. Det giver mennesket et redskab til at prioritere indsatsområder, så vi kan mindske risikoen for at blive udsat for noget forfærdeligt. I både Nanas og Martins udtalelser forekommer det, hvordan de beregner sandsynligheden for dette skrækscenarie med stenkast. Martin beregner sandsynligheden og på baggrund heraf orienterer han sig nogle gange, når han kører under en motorvejsbro. Dermed søger han at mindske risikoen for at blive udsat for noget forfærdeligt. Nana derimod skaber en sandsynligheds beregning på at skulle møde en klovn, hvilket hun ikke anser, som have en stor sandsynlighed, hvorfor at stenkastcasen er mere uforudsigelig. Dermed har hun sværere ved at beregne sandsynligheden for at opleve dette skrækscenarie.

Respondenterne besidder en større frygt for stenkastcasen end klovnecasen grundet dets ukontrollerbarhed, samt, at det er en sag, som er endt med dødsfald. Sarah siger direkte og kontant, “Altså kan vi konkludere, at en sten er mere dødelig end en klovn” (bilag 6, linje 555).

Frygten afbilledet i form af terror

Et tredje emne respondenterne inddrager i diskussionen om klovnecasen er terror. Emnet opstår, da respondenterne diskuterer klovnenes udklædning:

Amalie: Også bare det der med, at du ikke kan se deres ansigt.

Les: Ja.

Nanna: Det er der også.

Amalie: Bare sådan halvt face på. Altså det synes jeg virkelig er uhyggeligt.

Nanna: Jamen det er også det mystiske i det. Det er det der. Altså fordi der mister man fuldstændig kontrollen. Fordi jeg aner ikke, hvem jeg har med at gøre.

Lea: Nej er det en terrorist eller.

Amalie: Ja det kan være en bombe, der står der, det kan også være (uforstående tale) (bilag 5, linje 406-413).

Samtalen begynder med at omhandle klovnenes sminkede ansigter til at omhandle terrorister og bomber. Det er Nanna, der implicit fortæller, hvordan de to emner kan sammenlignes: “Jamen det

er også det mystiske i det. Det er det der. Altså fordi der mister man fuldstændig kontrollen. Fordi jeg aner ikke, hvem jeg har med at gøre" (bilag 5, linje 410-411). Hun fortæller dermed, at det handler om kontrollen, og det at kunne kontrollere en situation. Klovnenes forklædning forhindrer respondenterne i at afkode menneskets ansigt og dermed dennes hensigter - og dét skaber en usikkerhed. Det er også det, der for Bauman, er selve essensen i frygten, nemlig at man frygter dét, man ikke kan kontrollere. Dermed bliver klovnenes uigennemskuelighed en frygt for det ukontrollerbare. Vi tolker, at respondenterne taler om en angst, da angsten er præsenteret ved ikke at have en genstand, og dermed viser sig i det, de ikke kan kontrollere.

Vi vil inddrage to artikler af og om sociologen og forfatteren Frank Furedi til at undersøge, hvordan det kan være, at respondenterne kommer til at tænke på terror, når de diskuterer klovnecasen. Den ene artikel hedder "Interview: Despite fear, we should focus on the positives" og blev bragt på Deutsche Welles hjemmeside (Borrud, 2016). Artiklen tager udgangspunkt i terrorangrebet i Berlin i december 2016. Terroristen viste sig at være en person, der havde søgt asyl i Tyskland, og en stor del af artiklen fokuserer derfor på tyskernes følelse af, at det var en terrorist, de selv havde lukket ind i landet. Vi vil ikke gå i dybden med denne del, men derimod tager udgangspunkt i Furedis argumentation for, hvorfor et terrorangreb er så skræmmende. Den anden artikel hedder "Clownpocalypse: Urban legends in the internet age" og blev bragt på Spiked hjemmeside (Furedi, 2016). Denne artikel tager udgangspunkt i, hvilken rolle de sociale medier har spillet for at få de skræmmende klovne til at blive et verdensomspændt fænomen. Vi vil ikke fokusere på hvilken betydning de sociale medier har, men derimod vil vi tage udgangspunkt i nogle af hans argumentationer for, hvorfor klovnecasen har kunnet skabe så meget opmærksomhed.

Furedi (Borrud, 2016) argumenterer for, at det vigtige perspektiv ved terrorhandlinger er, at terroristen ikke har udset sig ét bestemt menneske eller ét bestemt mål. Men derimod er alle mennesker og steder målet: "The message that it sends out - which is more important than the actual number of people killed - is that that anybody is a potential target." I både terroren og klovnecasen er usikkerheden og den manglende kontrol de væsentlige faktorer, og det er netop dette, vi tolker kan være årsagen til, at nogle af respondenterne forbinder casen om de skræmmende klovne med terror.

Furedi (Furedi, 2016, linje 29-30) argumenterer for, at det er de sociale medier, der har skabt muligheden for at "pretty much anyone to become, or to imagine they could become, part of the story". Respondenterne fortæller, at de primært har fået kendskab til klovnecasen via nyhederne på DR og TV2 News, aviserne, sociale medier som Facebook og Youtube samt på nettet generelt.

Dermed har det ikke udelukkende været de sociale medier, som har kunnet fremme denne følelse af tilfældighed. Dog giver respondenterne udtryk for, at de synes, at nyhederne spreder sig hurtigere i dag end tidligere:

Thomas: Det der [læs: happy slapping] skete i Amerika det var først her fem seks år efter. Det er her altså næsten bare nu med det samme ikke.

Lea: Jo fordi det går så stærkt.

Thomas: Det plejede jo at tage noget tid før det kom herover ikke (bilag 5, linje 240-243).

Vi tolker, at dette kan betyde, at respondenterne føler, at der er kommet flere risici i forbindelse med den teknologiske udvikling, da "det plejede jo tage noget tid før det kom herover" (bilag 5, linje 243). Vi tolker, at respondenterne mener, at medierne tidligere har haft en større mulighed for at forbedre og informere læserne om diverse fænomener. Dermed har respondenterne også haft mulighed for at forholde sig til dem og vurdere sandsynligheden for at blive udsatte for de forskellige fænomener. Derudover har den teknologiske udvikling betydet, at desto hurtigere informationerne bliver videreformidlet, desto større risiko er der også for, at respondenterne bliver udsatte for fænomenet, da verden ifølge respondenterne er "blevet lille" (bilag 5, linje 236) og "meget lille vi hører jo om alt hvad der sker det også" (bilag 5, linje 238). Vi tolker, at dette kan have betydning for, at respondenterne erkender, at målet ikke er et enkelt menneske eller et bestemt sted, men at alle kan være målet. Alle kan forestille sig, at møde klovnen eller få en sten kastet ned på bilen, og de er alle sammen målet, og pludselig bliver "the clown craze [...] meshed with the prevailing fear of terrorism" (Furedi, 2016, linje 56-57). På den måde har klovnecasen og terroren en fællesnævner, da de begge bygger på allerede en eksisterende frygt i samfundet, som er angsten for det ukendte, det usikre og det man ikke kan kontrollere.

Frygten afbilledet i form af Louise og Henrik

Et fjerde emne respondenterne inddrager, er en nyhed tilbage fra november 2016. Nyheden handlede om den højgravid kvinde, Louise Borglit, der var ude at gå en tur med hendes søsters hund i en park i Herlev. Her bliver hun overfaldet og slået ihjel (Madsen, 2016 & Nielsen, 2016).

Stine: Jeg tro,r jeg kan huske her, hvad var det, for et par måneder siden, hvor der var en eller anden gravid, der var blevet overfaldet med en økse eller sådan et eller andet.

Charlotte: Nåh hende der, der døde.

Stine: Der fik jeg faktisk en association til de her klovne nogen.

Isabella: Nåh ja.

Stine: Og det er nok fordi man har hørt så meget om, at der var alt det der med økse og slemme ting.

Isabella: Ja.

Stine: Der kan jeg huske at første gang man hørte det da tænkte man "shit er det en af de der sindssyge klovne der". Så altså der fik man der kom man alligevel til at tænke på det.

Isabella: Ja ja.

Merete: Ja om det var en eller anden sindssyge person?

Isabella: Ja (bilag 7, linje 479-490).

Stine fortæller, at hun associerede denne hændelse til klovnecasen, første gang hun hørte nyheden (bilag 7, linje 486-487). Denne forestilling kan flere af de andre respondenter nikke genkendende til. De skaber forbindelsen mellem de to hændelser på baggrund af, at "man har hørt så meget om, der er alt det der med økse og slemme ting" (bilag 7, linje 484). Dermed har medierne, ved at konstruere en nyhed, hvor de fortæller, at der findes klovne, der bærer våben, at det dermed er dem, der kan slå ihjel. Det er på trods af, at respondenterne tidligere i har udtalt, at klovne, der skræmmer med våben, som for eksempel knive, er lidt skøre:

Stine: "Killerclowns".

Charlotte: Runder rundt med en stor kniv så synes jeg da allerede man er sådan lidt skør.

Isabella: Ja det er lige så snart der kommer våben ind over så er man sådan lidt. (bilag 7, linje 509-511).

Så selvom respondenterne synes klovne, der skræmmer med våben er "skøre" forbinder de alligevel voldelige handlinger med klovnene. Vi tolker, at medierne dermed har mulighed for at påvirke respondenterne til at associere forskellige skræmmende, frygtsomme og farlige fænomener og hændelser med hinanden. Dermed trækker respondenterne, hver gang, de læser om frygtsomme eller farlige fænomener og hændelser i medierne på deres viden om tidligere lignende fænomener og hændelser. Dermed har medierne en evne til at gøre bestemte nyheder mere skræmmende end de normalt vil kunne opfattes, da respondenterne trækker på tidligere erfaringer. Dette kaldes også, ifølge Bauman, for en derivativ frygt. Det er en sindstilstand, der gør at mennesket er modtagelige overfor farer, og har en udbredt følelse af usikkerhed og sårbarhed. Dermed kan respondenterne skabe associationer mellem forskellige typer af fænomener og hændelser og indirekte koble disse sammen, dermed kan de skabe en form for frygt. For eksempel tolker vi, at en nyhed som den med Louise, der bliver stukket ihjel i en park, bliver koblet sammen med klovne, der ikke slår ihjel, men "bare skræmmer" og dermed kan det fremme

følelsen af frygt hos respondenterne, når de læser, at der findes klovne, der går rundt i parken og slår mennesker ihjel, når medierne vælger at benytte sig af ord som "økseklovn". På den måde kan ordet "killerclowns" derfor virke skræmmende på læserne. På trods af, at vi tidligere har kunnet redegøre for, at respondenterne anser risikoen for at møde en klovn, der har til formål et dræbe, for lille.

Inden mediernes fremstilling af klovne-casen var denne tanke en teoretisk frygt, men nu er den blevet til en reel. Denne derivative frygt kan risikere at påvirke menneskets liv og dermed denne fremtidige opførsel. Det kan blandt andet medvirke til, at respondenterne vælger ikke at bevæge sig ud om aftenen, fordi de er bange for at møde en klovn, der kan slå dem ihjel.

Denne evne til at skabe associationer til fænomener og hændelser, der egentlig ikke som udgangspunkt ikke har noget at gøre med selve klovne-casen at gøre, opdagede vi også, da en af fokusgrupperne inddrager en nyhed tilbage fra år 2007. Nyheden omhandler en mand, Henrik Bjerremann Kristensen, der en lørdag morgen i oktober var på vej hjem efter en bytur. Ved Aalborg Stadion møder Henrik en 15-årig dreng, der overfalder ham, og tæsker ham til døde samtidig med, at overfaldsmanden filmer overfaldet på sin mobiltelefon (Ritzau, 2008 & Ritzau, 2007).

Stine: Men jeg kan huske også, at i Aalborg der var der jo en eller anden der blev dræbt på vej hjem fra Aalborg Stadion eller sådan noget. Der var der nemlig også sådan en trend på et tidspunkt blandt unge mennesker, hvor man skulle de der hate crime eller hvor de kørte ud og slog nogen ned sådan for sjov og eller sådan noget (bilag 7, linje 620-623).

Her taler Stine om, at baggrunden for hændelsen var hate crime (bilag 7, linje 620-623). I specialet forstår vi hate crime, som en forbrydelse begået af had. Det vil sige forbrydelser, der er begået mod personer eller grupper, hvor forbryderen har et had til eller fordomme mod offeret. Det kan enten være at seksuelle, sociale, religiøse eller race orienteret, politiske eller tilhørsforhold (Hate crime, 2014).

Ifølge forbryderen Rasmus Popena opsøgte han ofret, da ofret havde truet Rasmus og hans lillebror med tæsk (Svensgaard, 2013). Det er ikke muligt, for os, at kende til den sande forklaring, hvorfor vi arbejder ud fra denne. Ud fra dette kan vi antage, at der ikke var tale om en hate crime, da forbrydelsen ikke handlede om nogle af ovenstående had eller fordomme.

Mediernes evne til at forstærke læsernes følelse af frygt viser sig også i stenkast-casen, da respondenterne fortæller, at sagen har fået mere fokus i medierne end klovne-casen på grund af den forhøjede dødelighed. Nana fortæller, at "... det med stenkastene tog politiet mere alvorligt

altså det blev virkelig undersøgt og ransaget, hvem har set hvad og de bliver ved med at gøre det, hvor det virker lidt mere som om, at politiet ikke gider bruge deres ressourcer på den her” (bilag 6, linje 546-548).

Nana udtrykker her, at myndighederne gav sagen med stenkast mere opmærksomhed grundet dets alvorlighed, hvorimod, at sagen med klovnene mente hun, at politiet ikke gad bruge deres ressourcer på. I kontekst hertil siger Martin, at han tror, det er derfor, det har fået mere fokus i medierne (bilag 6, linje 554). Ifølge Svendsen er der ingen tydelig forbindelse mellem mængden af den opmærksomhed, som et fænomen får i medierne, og den reelle fare, som fænomenet udgør, hvorfor respondenternes italesættelse her er interessant. De mener, at stenkastcasen har fået mere fokus grundet den større reelle fare, som stenkastcasen udgør i forhold til klovnecasen. Nana siger “... ja der døde nogle stykker” (bilag 6, linje 553), hvortil Martin, som nævnt før siger, “Jeg tror også det er derfor det har fået mere fokus” (bilag 6, linje 554), så grundet sagens større konsekvens og alvorlighed i forhold til klovnecasen, så får det ifølge respondenterne mere opmærksomhed i medierne. Dette giver dog ikke mening ifølge Svendsens teori i dette tilfælde, da han beskriver, at en fare, der kan antages for at være ubetydelig får mere opmærksomhed, hvorimod alvorlige farer bliver nedprioriteret.

Respondenterne argumenterer for, at klovnecasen har fået en unødvendig opmærksomhed i forhold til, hvordan den reelle fare er. Nana udtrykker: “De her klovne bliver koblet til alle mulige uhyggelige ting, epidemier, skræk og rædsel. Det har muligvis bare været nogle drengestreger, men medierne har koblet det til alt muligt andet. Man tænker det må jeg læse mere om” (bilag 6, linje 310-315). Vi tolker, at Nana mener, medierne overdramatiserer denne sag ved, at hun bruger ordet “drengegreger”. I specialet forstår vi ordet “drengegreger” med noget, der ikke har nogen større konsekvenser eller alvorlighed.

På den måde kan medierne skabe en reel frygt hos respondenterne ud fra en teoretisk frygt, da viden om, at der findes mange forskellige former for farer i samfundet, er med til at fremme følelsen af frygt hos respondenterne. Og dermed kan mediernes få respondenterne til at fremme følelse af frygt, og til at agere som om faren er nær, selvom der ingen fare er. Det er ifølge Glassner, netop det medierne kan, da de kan gøre læserne bange for noget, som de egentlig ikke bør frygt.

Flere af disse begivenheder som respondenterne inddrager i fokusgruppeinterviewene udgør ikke nødvendigvis en reel fare eller trussel. Men medierne har alligevel formået at skabe en følelse hos respondenterne om, at der findes risici og er altid til stede. Der er risici, der fra tid til anden viser, at

de kan finde sted. Ved at inddrage disse forskellige begivenheder fortæller respondenterne dermed også, at de er opmærksomme på, at risici findes, for som Joy siger "fordi det er ligesom, at det kommer i en periode og så bagefter er det bare yt" (bilag 5, linje 528). Vi tolker, at på baggrund af de mange forskellige emner, som respondenterne selv har valgt at inddrage i diskussionen erkender respondenterne, at de har en viden om, at der altid vil være noget farligt i samfundet. Det er denne viden om, at faren er overalt (Beck, 1997), og dermed frygten for at møde faren, der bliver forstærket, når respondenterne ikke har mulighed for at kontrollere situationen. Dermed er det frygten for faren, der skaber angsten, fordi de ikke ved, hvad der kommer bagefter. Respondenterne har dermed ingen kontrol over situationen og uden den, så har de ikke mulighed for at vurdere og beregne sandsynligheden og risikoen for faren. På den måde er medierne med til at fremme følelsen af frygt. Det er, ifølge Svendsen (2008), denne menneskelige bevidsthed om de omkringliggende risici, der gør livet uforudsigeligt og frygtsomt.

Vi tolker, at respondenterne ved at inddrage disse mange forskellige emner viser at frygten kan indtage forskellige billeder. I dette speciale indtager frygten et billede af en skræmmende klovn, men for respondenterne indtager frygten også et billede af, blandt andet, atomkrig, den kolde krig, død, stenkast fra motorvejsbroer, Trump og Hitler. Vi tolker, at klovnecasen præsenterer det frygtsomme og uhyggelige fordi, det er ukontrollerbart. Dermed kan medierne konstruere forskellige billeder af frygten, så den passer til det nuværende billede. Det minder om det kontrafaktiske princip, hvor medierne kan fortolke virkeligheden og udlægge den på den måde, så det passer ind i samfundets billede eller opfattelse af virkeligheden (Tonboe, 1997). Dermed har medierne mulighed for at skabe en forståelse hos læserne, der viser, hvordan tingene ville kunne se ud, hvis bestemte ting kom til at ske. Og det er netop dette, der skaber angsten. Angsten for ikke at vide, hvad der kommer til at ske.

Da det er forskelligt, hvad det enkelte menneske frygter, er der derfor også forskel på graden af frygten for de skræmmende klovne hos de enkelte respondenter. Frygten kan indtage forskellige billeder i samfundet eller medierne kan give frygten forskellige billeder, men i bund og grund handler det om selve angsten. Det er angsten for ikke at vide, hvilket billede frygten viser sig i næste gang.

I første del af analysen analyserede vi os frem til en generel herskende diskursorden for de syv nyhedsartikler. Denne diskursorden er baseret på følelsen frygt, hvortil mange forskellige diskurser søger at styrke denne frygt-diskursorden. Denne analyse har en tydelig sammenhæng med analysen af respondenternes italesættelser. Dette ses da respondenterne overvejende også mener, at de syv nyhedsartikler har en herskende frygtdiskurs, som er gennemgående for hver

artikel. De forsøger derfor gennem interviewet at kæmpe imod denne diskursorden. Det gør de ved at fortælle, at de synes nyhedsartiklerne bruger ord, intertekstualitet, sensationskriteriet og overdramatisering, som de finder ikke accepterende i forhold til sagens realitet. På denne måde forsøger de at påvise, at klovnecasen ikke er særlig alvorlig, hvorfor de heller ikke i særlig høj grad lader sig påvirke af følelsen frygt. Men samtidig med det, så ser vi gennem nærmere analyser af deres udtalelser, at de besidder følelsen frygt for klovnene, som nyhedsartiklerne skaber. Der er modstridende diskurser, som indgår i hegemoniske kampe om at få magten. Det samme går igen i analysen af medierne og frygt, da de eksplicit udtrykker, at medierne ikke er troværdige, men overdriver klovnecasen og dog vælger de alligevel at være modtagere af disse nyhedsmedier og læse indholdet af dem. Således er de medvirkende til at opretholde denne frygtdiskurs, da de ikke fravælger at støtte de danske nyhedsmedier.

Anden del af analysen viser tre forskellige diskurser. De to første opstår, når respondenterne forholder sig til de syv nyhedsartikler. Den første opstår ved, at respondenterne har en forståelse for, at de danske nyhedsmedier benytter sig af forskellige virkemidler, som følelser, til at fremme deres nyheder. De forsøger derfor hele tiden at forholde sig kritiske til casen. Det kan blandt andet ses ved at respondenterne er tilbageholdende med at føle frygten, ved at de udtrykker, at de bliver lidt bange, at det er åndssvagt at blive bange for de skræmmende klovne. Den anden diskurs opstår sammen med den første, da respondenterne samtidig giver udtryk for, at de bliver påvirket af casen om de skræmmende klovne, da de fortæller, at de ville blive bange, hvis nogen skræmte dem og at klovnen i sig selv er uhyggelig. Det er derfor tydeligt, at respondenterne er usikre på, hvordan de skal forholde sig til casen om de skræmmende klovne, men ved ikke at tage endegyldigt afstand til klovnecasen, accepterer de den, og dermed får medierne mulighed for at fremme følelsen af frygt hos respondenterne.

Når respondenterne begynder at tale om casen generelt, uden at forholde sig til artiklerne, kommer der en tredje diskurs frem. Denne diskurs omhandler frygten for det ukendte og det ukontrollerbare da casen åbner op for en ny følelse hos respondenterne, nemlig angsten. Det sker ved, at klovnecasen får respondenterne til at tænke på andre hændelser og fænomener, som medierne har præsenteret dem for, hvor de også følte følelsen af frygt. Billederne er eksempler på den flydende frygt, hvor frygten kommer til udtryk i billeder af forskellige syndebukke (Bauman, 2006). Dermed er billederne repræsentationer af noget andet, der ligger dybere i respondenterne. På den måde kan casen om de skræmmende klovne anses for at være en nøgle til en kasse i det enkelte menneske, hvor angsten ligger dybt begravet. Det er derfor ikke kun klovnene respondenterne bliver bange for, men selve angsten for det de ikke kan kontrollere og det udefinerbare. På den

måde bruger medierne det ukontrollerbare, når de skal konstruere nyheder, og dermed fremmer de enkelte frygtbilleder respondenternes følelse af frygt. Respondenterne bliver skræmte uden at være opmærksomme på det. De ved, at de bliver påvirket, men de vælger at undertrykke det, og ender dermed at blive påvirket. Det gør de da de ikke endegyldigt tager et valg om enten at lade sig påvirke eller ej. Det lader dermed valget stå frit og bagatelliserer den for at skabe den størst mulige afstand, så de ikke behøver foretage et valg om, hvordan de skal forholde sig til faren.

ANALYSENS TREDJE DEL

I denne analyse vil vi undersøge, hvilke diskursordener, der indgår i hegemoniske kampe, samt hvilken eller hvilke, der er de mest dominerende. Afslutningsvist vil dette lede an til en mindre diskussion af den herskende diskursorden fra vores teoretiske diskussion.

Den sociale dimension

Efter dybdegående analyser af respondenternes diskurser i forhold til følelsen af frygt og mediernes rolle og hertil nyhedsartiklernes indhold, vil den sociale dimension gøre sig gældende.

Til analysen af den sociale dimension vil Faircloughs teori bruges i samarbejde med teorier fra Bauman og Glassner. Hegemoni, ideologi og diskursiv forandring, er centrale begreber fra Fairclough, der vil inddrages og hovedsageligt analyseres med. Mere konkret vil den sociale dimension søge at analysere de diskursordener, som vi analyserede os frem til gennem analysedel et og to. De fremtrædende diskursordener hos respondenterne vil blive analyseret med det formål at tolke hvilken eller hvilke, der er mest herskende og dermed muligvis fremmer en diskursiv forandring hos respondenterne. Vi ønsker at analysere, hvilken diskursorden, der hos respondenterne er den mest dominerende, for vi kan besvare specialets problemformulering, som lyder: Hvilke diskurser fremkommer fra nyhedsartiklerne og hvordan bliver de modtaget og udviklet af respondenterne når de stifter bekendtskab med skræmmende nyheder, herunder specifikt de skræmmende klovne?

Analysen af den sociale dimension vil afslutningsvis indebærer en diskussion af en større frygtdiskursorden overfor en angstdiskursorden, dette med henblik på, at belyse om det egentlig er en frygt eller angst, som gør sig gældende hos respondenterne.

De hegemoniske og ideologiske kampe

Efter en næranalyse af respondenternes italesættelser tolker vi, at de danske nyhedsmedier og de syv nyhedsartikler om de skræmmende klovne skaber en følelse af frygt hos respondenterne i højere eller mindre grad. Nyhedsmediernes skaber en generel frygtdiskursorden hos respondenterne. I vores diskursanalytiske gennemgang af nyhedsartiklerne tolkede vi også, at de tilsammen havde en frygtdiskursorden, som søgte at konstruere følelsen af frygt hos læseren (jf. en kritisk diskursanalytisk gennemgang af nyhedsartiklerne). På denne måde ser vi en tydelig sammenhæng mellem vores mindre kritiske diskursanalyse og respondenternes diskurser.

Det interessante i vores analyse af respondenterne gennem alle tre fokusgruppeinterviews er, at alle respondenter generelt søger at skabe en moddiskursorden, der prøver at modkæmpe den

større frygtdiskursorden, som de mener gør sig gældende. Dette gør respondenterne blandt andet ved at tilgå medierne og nyhedsartiklernes indhold kritisk. Elementer som ordvalg, kohæsionen i nyhedsteksten, intertekstualiteten, sensationskriteriet, dramatisering med mere er medvirkende til at denne frygtdiskursorden bliver skabt og opretholdt gennemgående i nyhedsartiklerne og medierne generelt. Et eksempel på dette er et citat fra Nana, som vi har inddraget tidligere, hvor hun siger: "Medierne er gode til at sætte nogle tanker i gang selvom man godt kan forholde sig kritisk og reflekteret til det. Så bliver man faktisk lidt i tvivl" (bilag 5, linje 112-113). Medierne har muligheden for at dramatisere fænomener gennem ordvalg, som "killerclowns" (bilag 1) "økseklovn" (bilag 1). Der er således en kritisk tilgang til medierne, men alligevel, som Nana påpeger "... Så bliver man faktisk lidt i tvivl." (bilag 5, linje 112-113).

Respondenterne forsøger altså også at påvise, at klovnecasen ikke er lige så alvorlig, som nyhedsmedierne forsøger at gøre den til, hvorfor de udtrykker de ikke i særlig høj grad lader sig påvirke af følelsen frygt.

Men samtidig oplever vi gennem nærmere analyser af respondenternes udtalelser, at de besidder følelsen frygt for klovnene, som nyhedsartiklerne skaber. Der er modstridende diskursordener, som indgår i hegemoniske kampe om at få magten, hvorfor en dybere analyse vil finde sted af denne kamp. Inden da er det væsentligt at få analyseret og skabt en forståelse af, at respondenternes diskurser tager afsæt fra deres ideologiske ståsted og dermed er disse grobund for hvilke diskurser, de hver især skaber.

Ideologi og diskursordener

Ifølge Fairclough er subjekter ideologisk positionerede og i stand til at kunne handle kreativt for at skabe deres egne forbindelser mellem de forskellige praksisser og ideologier som de eksponeres for, og dermed kan de omstrukturere praksisser og strukturer.

På denne måde ser vi gennem vores analyser, hvordan respondenterne hver især er ideologisk positioneret forskelligt igennem deres holdninger og meninger. Nogle respondenter finder klovnen direkte skræmmende ved dets mimik og ansigtsudsmykning, mens størstedelen ikke direkte gør, men mere indirekte ved klovnenes uforudsigelige karakter. Derudover er der mange af respondenterne, der forsøger at inddrage forskellige hændelser ind i forhold til klovnecasen for at illustrere, hvad de finder skræmmende i forhold hertil.

Vi tolker, at respondenterne gennemgående forsøger via deres udtalelser i interviewene at komme frem til en erkendelse af, at klovnene generelt ikke er særlig skræmmende i forhold til de andre emner de frembringer, som eksempelvis stenkast fra motorvejsbroer, Donald Trump og terror.

Respondenterne er dermed ens på mange måder i deres ideologiske ståsted i forhold til de ideologier, som de mener, de eksponeres for i nyhedsartiklernes tekstuelle indhold. Mange af dem deler samme kritiske holdning til nyhedsmediernes indhold og dermed er der en fælles ideologi, som er indlejret i deres diskursive praksisser, som opnår denne status af common sense (Fairclough, 2008). Et eksempel hertil er, da Thomas siger "Og de første killerclowns, dræberklovne ikke altså det har jo intet med en dræberklovn at gøre" (bilag 5, linje 367-368). Martin er hertil også enig, da han selv siger "killerclowns" har de dræbt nogen i Danmark? Det tror jeg ikke" (bilag 6, linje 255). Der er derfor en enighed og en ideologi, som er skeptisk og kritisk overfor nyhedsmediernes indhold.

Dette medvirker, at denne kritiske ideologiske holdning, som er indlejret i mange af deres diskurser er meget effektiv, da de alle opfatter den kritiske og negative ideologi, som en common sense, altså som en naturlig enighed, som Fairclough også beskriver (Fairclough, 2008). Der er en enighed fra respondenterne om, at nyhedsmediernes generelt og journalisterne overdramatiserer og ikke forholder sig til sandheden, hvorfor de mener, at det er væsentlig, at man som læser forholder sig skeptisk til de danske nyhedsmedier. På trods af, at respondenterne flere gange undervejs i interviewene forsøger at understrege, at de er kritiske ser vi også elementer, der peger på, at de direkte har tillid til nyhedsmediernes fremstilling og lader sig påvirke. Som Nanna specifikt udtaler: "Medierne er gode til at sætte nogle tanker i gang selvom man godt kan forholde sig kritisk og reflekteret til det så bliver man faktisk lidt i tvivl" (bilag 5, linje 112-113). Denne italesættelse fra Nanna ser vi egentlig også gøre sig gældende hos mange af de andre respondenter uden, at de eksplicit giver udtryk for det. Der er dog et eksempel, der tydeligt viser, hvordan Martin blindt stoler på det nyhedsmedierne skriver. Dette er i forbindelse med, at vi spørger dem om de tror det er teenagere, der klæder sig ud som klovne, hvortil Martin siger "Det skriver de da?" (bilag 6, linje 660). Han stiller dermed spørgsmålstejn til hvorfor indholdet i nyhedsartiklen pludselig ikke skulle være sandfærdig, og alligevel er der flere gange, hvor ham og de andre giver udtryk for, at det ikke er sandt hvad nyhedsmedierne skriver. På denne måde finder ser vi et ambivalent forhold til nyhedsmediernes, som tidligere analyseret. Dog er de overvejende kritiske over for klovne-casen i deres italesættelser.

Deres overvejende kritiske ideologi trænger igennem deres diskurser om medierne og nyhedsartiklerne, som bidrager til produktionen af en dominansrelation mellem dem og medierne. Dette kan betegnes som en ideologisk kamp og som en dimension af den diskursive kamp, der går på at omforme de diskursive praksisser, de mener gør sig gældende i nyhedsmediernes. De

forsøger at ændre den frygtdiskursorden, de mener gør sig gældende i medierne gennem deres diskurser.

Samtidig med dette forsøger nyhedsmediernes frygtdiskursorden også at skabe en frygt hos respondenterne gennem deres frygtdiskursorden. Magtkampen forsøger derfor at ændre diskurserne hos begge parter.

Respondenterne forsøger gennem deres moddiskurs til mediernes frygtdiskursorden at omforme mediernes diskursorden ved at tillægge den en anden betydning end denne følelse af frygt. Den betydning de forsøger at tillægge nyhedsmediernes indhold er, at klovnecasen ikke er så alvorlig og frygtindgydende, og forsøger at underdrive sagens problem og søger derimod sommetider at finde noget humoristisk i nyhedsmediernes overdrivelse af de frygtskabende elementer.

Hegemoni og diskursiv forandring

Vi kan på baggrund af specialets analyser tolke, at der er skabt tre større diskursordener, som indgår i en hegemonisk magtkamp. Disse er nyhedsmediernes frygtdiskursorden, som udgør skræmme-diskurser, der søger at fremme følelsen af frygt hos respondenterne. Disse skræmme-diskurser består af bestemte ordvalg og intertekstualitet, som frembringer specifikke associationer hos respondenterne, der fremkalder følelsen af frygt. Et eksempel er, da respondenterne taler om begrebet "killerclowns" (bilag 5, linje 349 & bilag 6, linje 253 & bilag 7, linje 509), hvortil Charlotte siger "Den der gyserfilm, den der klovnefilm" (bilag 7, linje 326), hvortil Merete svarer "Jeg tror godt, at man måske kan være lidt påvirket af den, hvis man måske har set den?" (bilag 7, linje 333). Ordvalgene i nyhedsartiklerne trækker på respondenternes erfarings- og videnssystem, som de forbinder med noget skræmmende.

Den anden diskursorden er respondenternes kritiske moddiskursorden, som indebærer kritiske diskurser, der har til hensigt at ændre den generelle frygtdiskursorden, de mener gør sig gældende. De kritiske diskurser er blandt andet, at de mener, at medierne dramatiserer og ikke forholder sig til virkeligheden (bilag 5, 6 & 7). Den tredje og sidste diskursorden vi analyserer os frem til er en frygtdiskurs, som respondenterne skaber ud fra nyhedsmediernes fremstilling af både klovnecasen, men også de andre fænomener og hændelser, som de vælger at inddrage.

Således tolker vi, at der er to hegemoniske magtkampe. Den ene går på, at respondenterne gennem den kritiske diskursorden søger at kæmpe imod mediernes diskursorden. Den anden magtkamp er en mere usynlig magtkamp, som respondenterne løbende gennem de tre interviews har med hinanden og sig selv. Denne magtkamp udgør deres frygtdiskurs over for deres kritiske diskurs. De er oftest selvmodsigende (bilag 5, 6 & 7) i forhold til hvad de lader sig skræmme af, og

kommer selv med modstridende diskurser. Martin forsøger eksempelvis at illustrere, at han ikke lader sig påvirke særlig meget af mediernes indhold, men alligevel ændrer han adfærd i hverdagen grundet mediernes fremstilling af stenkastcasen. Martin har flere gange taget sig selv i at holde øje med, om der står nogle oppe på broerne, når han kører under i frygt for at blive ramt af en sten (bilag 6). Dette er bare et eksempel på en mindre magtkamp mellem en frygtdiskurs og en moddiskurs hertil, som også er analyseret dybdegående tidligere.

Selvom respondenterne er kritiske over for nyhedsmediernes tolker vi, at frygtdiskursorden er mest dominerende. Dette tolker vi, da nyhedsmediernes generelle frygtdiskursorden skaber en følelse af frygtdiskurs hos dem, selvom de også forsøger at være kritiske. Men i og med, at respondenterne alligevel vælger at være modtagere af nyhedsmediernes indhold er de også medvirkende til at vedligeholde og opretholde nyhedsmediernes frygtdiskursorden. Derudover trænger deres frygtdiskurs ikke kun igennem nogle af deres italesættelser, men også igennem den måde, hvormed de handler. Mange af respondenterne føler trang til at fortælle, at de ville handle defensivt i et møde med en klovn, da de ville blive skræmt og klovns tilstedeværelse og dét, at de ikke kan kontrollere, hvad klovns hensigt ville være (bilag 6). Både nyhedsmediernes frygtdiskursorden får på denne måde tilladelse til at herske, hvortil respondenterne også selv tillader at fremme deres egen følelse af frygt. Selvom de forsøger at være kritiske og dermed faktisk ikke vil tillade denne følelse af frygt, så agerer de fuldstændig modsat i deres diskursive talehandlinger.

Den herskende frygtdiskursorden har en tydelig sammenhæng med Baumanns teori om, at vi lever i en tid, hvor medierne nærer folks følelse af frygt konstant. Det mest frygtindgydende ifølge Bauman er denne allestedsnærværende karakter frygten har, som vi også får analyseret os frem til gennem respondenternes italesættelser. Dette ser vi et konkret eksempel på i et citat fra Nana "Ja også det, der går igen er frygt frygt frygt." (bilag 6, linje 51-52). Respondenterne synes der er en generel frygt at tolke i nyhedsmediernes, og bliver også selv påvirket af denne frygt.

Ifølge Glassner (1999) benytter medierne frygten og menneskets iboende bevidsthed om risici og frygt til at påvirke læserne. Denne usikkerhed med ikke at have kontrollen gør, at man som læser ikke har muligheden for at vælge eller fravælge. I forhold til Glassners teori og vores udsnit af respondenter vil vi argumentere og diskutere for, at læseren har muligheden for at vælge og fravælge, hvilket vi vil komme nærmere ind på i analysens afsluttende diskussion. Ifølge Glassner er det også vigtigt at påpege, at det ikke udelukkende er mediernes skyld, at læserne bliver påvirket af følelsen frygt, for bag ved medierne sidder journalisterne, hvorfor vi også må have

deres position og rolle in mente. Dette går i hånd med Panttis forskning af journalisternes brug af følelsespræget indhold, som vi i nyhedsartiklerne har analyseret og belyst går igen og igen.

Med denne analyse og refleksion vil den afsluttende del af den sociale dimension analysere og diskutere: Frygten og angsten.

Frygt og angst

I vores analyse har vi fundet frem til at den herskende diskursorden er præget af frygten. Der er fra respondenternes side et ønske om at forholde sig kritisk til nyhederne fra de danske nyhedsmedier, men da respondenterne ikke vælger at tage et valg om at fravælge nyhederne fra de danske nyhedsmedier, for "man er jo nysgerrig" (bilag 5, linje 595-597) så bidrager respondenterne til at fremme den frygtkultur og det frygtsomme i samfundet.

I vores analyse har vi analyseret os frem til at respondenterne forbinder klovnecasen med mange forskellige former for frygt, blandt andet Donald Trump (bilag 5, linje 109 & bilag 6, linje 629), stenkast fra motorvejsbroer (bilag 5, linje 136, 296, 303, 311, 318 & bilag 7, linje 590, 598 & bilag 6, linje 97, 102, 218, 222, 223, 514, 523, 528, 535, 546, 552, 555) og terror (bilag 5, linje 412, bilag 7, linje 443, 1145, 1146, 1147, 1155, 1157). Derudover viser analysen, at medierne har mulighed for at fremme følelsen af frygt hos respondenterne, når de læser om klovnecasen. Vi fandt det særligt interessant, at klovnecasen skabte associationer til mange andre emner som respondenterne fandt frygtsomme. Disse emner er eksempler på den flydende frygt, der netop er kendetegnet ved at være noget uforudsigeligt og ukontrollerbart (Bauman, 2006). Analysen viste, at det ukontrollerbare også var det, som gjorde at respondenterne forbandt klovnecasen med disse emner. Klovnecasen er ét billede på respondenternes frygt. Det er frygten, der viser sig i et konkret billede, og dermed noget de kan forholde sig til. Samme gør sig gældende med henholdsvis stenkastcasen og terroren.

Men frygten skal have et billede (Bauman, 2006), og det billede finder medierne. Men medierne kan ikke skabe et effektivt frygtbillede uden at have viden om, hvad læserne frygter. Dermed skal der være en grobund til at udvikle disse forskellige former for frygt, og den findes allerede i samfundet. Analysen viste, at respondenterne er opmærksomme på, at der findes risici overalt. Det kommer blandt andet til udtryk da Janni siger:

Janni: Og så virker det jo til at det også er drevet over igen altså.

Sarah: Ja.

Janni: Så kommer der sikkert noget nyt lige om lidt (bilag 6, linje 211-213).

Vi argumenterer derfor for, at man skal være forsigtig med udelukkende at give medierne skylden for frygtkulturen. Nyhedsmedierne har som den redigerende magt en særlig rolle, da de skal videreformidle informationerne og konstruere historier til nyheder (Lund, 2002). Men det er ikke nyhedsmedierne, der skaber frygten, da den allerede findes (Jf. Frygt- og Angstkultur). Nyhedsmedierne bruger den til at sælge deres historier. Analysen viser, at nyheder, der fokuserer på følelse og særlige nyhedskriterier, som sensation og identifikation, er ofte dem, der sælger bedst (Pantti, 2010). Nyhedsmedierne kan vælge at sortere det allermest skræmmende fra, når de konstruerer nyhederne, men da medierne er nødsaget til at benytte sig af nyhedskriterierne og følelser til at sælge deres nyheder, er de med til at fremme følelsen af frygt. Men de har ikke magten til at bestemme over læserne. De kan ikke oplyse læserne om, hvad de skal mene om pågældende emner eller hvordan de skal forholde sig til dem men i høj grad kan de bestemme, hvad læsernes skal mene noget om. Men i sidste ende mener vi, at læserne selv har ansvaret for at vælge, hvordan de vil forholde sig til nyhederne, da mennesket ifølge Bauman og Glassner skal forholde sig kritisk til de informationer, man får givet, hvortil Beck argumenterer for, at mennesket har et ansvar om at vælge. Dermed har mennesket mulighed for at forme sit eget liv inden for sit eget livs grænser.

Respondenterne er opmærksomme på denne rolle som medierne har, men vælger ikke aktivt, hvordan de vil leve deres liv. De er kritiske, men vælger i sidste ende at stole på medierne, da det ifølge Lea "virkelig (skal) være noget, der fænger som du siger. Noget der kan sælge" (bilag 5, linje 78-79). Det er netop mediernes arbejde at sælge nyheder. Første analysedel viste at nyhedsartiklerne indeholder tre forskellige diskursordener af klovnecasen, men respondenterne valgte i sidste ende at følge frygtdiskursen. Medierne præsenterede klovnecasen fra forskellige perspektiver for at give læserne mulighed for at vælge, hvordan de selv ville forholde sig til casen, og dermed hvordan de tolker deres fremtid, lige meget hvor skræmmende og farlig den end måtte tænkes at være.

Og det er netop dette vi gerne vil sætte fokus på. Det er nemlig evnen til at vælge, hvilket, ifølge Beck (1997), er den grundlæggende frygt i samfundet. Det handler om den usikkerhed, der hele tiden gemmer sig rundt om hjørnet. Det er usikkerheden om ikke at kende til fremtiden. Medierne viser forskellige billeder af frygten (Bauman, 2006), men det er måden, hvorpå man som menneske vælger at håndtere frygten, der viser noget om, den man er. Lader man sig styre af mediernes fremstilling, selvom man ved, at de har en bagtanke med at fremsætte emnerne på

bestemte måder, eller lader man sig styre fri af mediernes fremstillinger og vælger sin egen vej. Det er spørgsmålet.

Thomas fortæller, at "verden er blevet lille" (bilag 5, linje 236). Danmark er dermed ikke længere et lille land, der kan gemme sig bagved de større lande. Danmark er kommet på verdenskortet. Særligt efter Muhammedkrisen den 30. september 2005 (Lassen, 2006). For enten er verden blevet mindre eller også er respondenternes bevidsthed om deres egen tilstedeværelse i verden blevet større. Beck (1997) argumenterer for, at jo mere man ved, desto mere frygter man også. I et samfund som Danmark, hvor ytringsfriheden er stor, hvor alle kan ytre deres meninger, og informationerne ikke længere er begrænset til enkelte trykte aviser, men derimod hvor internettet kan give respondenterne mulighed for at få informationer fra store dele af verden bare med få klik, er viden om eventuelle risici også øget. Risici, der engang kun fandtes i andre lande, kan nu pludselig skabe frygt i det danske samfund, som for eksempel klovnecasen, der ifølge Charlotte nævner en af artiklerne, der beskriver "i USA og nu gjorde folk det her i Danmark" (bilag 7, linje 1038-1039).

Mediernes evne til at fremme følelsen af frygt hos læserne er til stede lige så længe, at læserne har lyst til at opnå viden (Beck, 1997). Så længe mennesket vil vide, så længe vil der være risici og fare at frygte (Beck, 1997). Men det er ikke alle ting, der udgør en reel fare (Glassner, 1999). Respondenternes udvalgte emner som Donald Trump, stenkast, mord og hævnporno udgør ikke decideret en trussel eller fare mod respondenternes frihed eller personlige liv. Har respondenterne for eksempel ikke nogen bil og kører de ikke på motorvejen, har respondenterne aldrig taget nøgenbilleder af sig selv og sendt til en kæreste, så har disse i realiteten intet at skjule. Men medierne kan fremme følelsen af frygt og følelsen om, at det kan ske lige præcis for dem. Det er blandt andet dét medierne kan gøre. De kan fokusere på nyhedskriteriet identifikation, der netop har til formål at få læserne til at føle, at det her handler om dem. Medierne har dermed en evne til at skabe en fornemmelse hos læserne om at disse emner har en direkte betydning for netop deres personlige frihed. Dette oplever Stine, da hun fortæller, "... så tænker man bare "åh åh" og jeg tror også man vil være lidt bange hvis man så sådan en klovn ude på motorvejen en eller anden aften". Dermed åbner hun op for muligheden om at risikere at møde en klovn en aften og dermed tolker vi, at denne overvejelse kan risikere at have betydning for, hvorvidt hun bevæger sig ud om aftenen. Vi argumenterer for, at det er den måde, hvorpå respondenterne imødegår disse informationer, der er med til at fremme eller formindske deres følelse af frygt, da Isabella fortæller, at "... det kommer an på hvor meget mediedækning, der har været på dagen eller dagene op til. Hvis man ved der har været et event. Så er man måske mere rolig", hvortil Charlotte svarer "Ja så er man forberedt".

Det er respondenterne, der har et ansvar om at forholde sig kritiske til mediernes fremstilling af de forskellige frygtbilleder (Bauman, 2006 & Beck, 1997).

Klovnecasen som et frygtbillede har skabt en undren hos os. For nogle af respondenterne blev bange for klovnecasen på baggrund af selve klovnen, da den mindede dem om tidligere erfaringer med klovne fra forskellige gyserfilm, hvor andre respondenter fandt klovnene skræmmende på grund af det uforudsigelige. Vi undre os over, hvad der kan være årsagen til at respondenterne har reageret så voldsomt på casen, hvorfor den overhovedet fremmer følelsen af frygt? Kan der ligge noget andet under, noget der udløser denne frygt?

Respondenterne fortæller, at de føler, at de er nødt til at læse nyhederne, for at finde ud af, at alt det forfærdentlige og skrækkelige, der findes, for at kunne forberede sig på det (bilag 5, linje 602-606). Så når medierne fremhæver voldsomme fænomener og hændelser, som stenkast eller terror, så læser respondenterne om det og dermed skaber det en bekymring. Det er en bekymring, der har sin grobund i risikoen for, at noget kan komme ud af kontrol, og de dermed ikke kan kontrollere det. Og denne frygt medvirker til, at frygten kan overtage læserens rationelle tankegang om kan dermed skabe en frygt hos den individuelle læser, der gør at fænomenerne og hændelserne ikke bliver vurderet rationelt og dermed kommer læseren til gøre den teoretiske frygt til en reel. Det er noget Martin giver udtryk for, da han fortæller, at han kan huske under stenkastcasen, at "... jeg kiggede da lige op en gang imellem på broerne for lige at se" (bilag 5, linje 531). De tager netop et valg netop ved ikke at tage et valg.

Og det er netop det at kunne kontrollere noget, vi ser som noget særligt for respondenterne i specialet. For respondenterne var klovnecasen skræmmende, da de oplevede at blive bange ved at læse om den, men det de mest blev bange for var nemlig det ukontrollerede og det uforudsigelige ved klovnecasen: "Vi ved ikke hvor de er" (bilag 7, linje 439) og "det er det uforudsigelige" (bilag 7, linje 741). Dette fremhævede respondenterne også, da de talte om de andre emner (bilag 7, linje 741). Klovnecasen giver respondenterne anledning til at inddrage forskellige former for frygt. Nemlig dét at møde en klovn, at nogen kaster en sten ned på bilen mens man kører på motorvejen eller at nogen udløser en bombe lige præcis der, hvor man selv befinder sig. Det der er fælles for disse emner er usikkerheden. Det er frygten for forskellige ting. Ting, der har en genstand (Kierkegaard, 2004), og dermed er en frygt, men ved at respondenterne er opmærksomme på de altid tilstedeværende risici er de ifølge Glassner (1999) med til at fremme frygtkultur og skabe en frygt, der er ude af kontrol, og dermed skaber de angsten. Respondenterne kan risikere at gøre frygten til noget, der ikke længere er forbundet med en genstand, men derimod

noget, der ikke kan defineres, og dermed bliver frygten til en angst (Kierkegaard, 2004). På den måde bliver frygten uden genstand og dermed bliver den flydende og udefinerbar og så findes den overalt (Bauman, 2006).

Frygten gør, at man er bange for noget, den bliver dermed kontrolleret og man ved, hvad man skal forholde sig til. Hvis respondenterne tillader at frygten bliver til noget uden genstand, så bryder de med grænsen mellem frygten og angsten. For frygten og angsten viser forskellen mellem de kontrollerende og det ukontrollerende. Ved at tillade at opløse grænsen mellem de to ting tillader vi at gøre alt til frygt og gøre "alt farligt" (bilag 5, linje 108).

Vi tolker, at respondenterne føler en form for angst men med dette mener vi ikke, at de hele tiden føler angsten og derfor er konstant anspændte og bekymrede. Derimod mener vi, at der hos respondenterne findes en mindre grad af en form for angst. Det er ikke noget, der nødvendigvis påvirker dem i deres hverdag, ej heller overhovedet er noget de er opmærksomme på. Derimod antager vi, at respondenterne slet ikke er bevidste om denne angst. Det skyldes, at de ikke er fuldt ud bevidste om, hvordan nyhedsmediernes påvirker dem eller har funderet dybere over, hvad det betyder for dem. Det kan vi blandt andet se, da Amalie fortæller, at hun "synes også de [læs: medierne] har været gode i nyhederne til og sige det højt" (bilag 5, linje 34) og Joy, der fortæller, at hun er opmærksom på, at medierne kan konstruerer nyheder, der ikke nødvendigvis fortæller den hele sandhed, men hun er alligevel nysgerrig efter at læse dem: "Jeg tager også mig selv i når jeg går forbi de der skilte udenfor kioskerne med BT og Ekstra Bladet det jo ikke de mest troværdige kilder men der kan jeg da godt nogle gange være lidt nysgerrig på hvad der lige er på forsiden" (bilag 5, linje 59-61) eller Janni, der tæller: "De har jo en eller anden tendens til at blæse alt op" (bilag 6, linje 59). Respondenterne er ikke påvirkede af angsten i en sådan forstand, at den har indflydelse på deres hverdag, selvom Martin dog fortæller, at han i en periode holdt øje med broerne over motorvejene: "Jeg kan huske jeg kiggede da lige op en gang imellem på broerne for lige at se" (bilag 6, linje 531). For dem handler det netop om frygten og ikke angsten. Vores spørgsmål er så netop om respondenterne ikke er opmærksomme på, at denne frygt kan udvikle sig til en angst, hvis de ikke bliver mere bevidste om nyhedsmediernes evne til at fremme følelsen af frygt.

Vi har argumenteret for, at de forskellige frygtbilleder er eksempler på den flydende frygt og dermed en syndebug for noget andet. Som Bauman (2006) argumenterer for, så handler frygten nemlig i bund og grund om noget andet end det der bliver talt om. Det dækker over det egentlige problem og disse forskellige billeder kan dermed bidrage til, at det egentlige problem bliver ukontrollerbart. Vi tolker, at respondenterne ikke er klar over, hvad det egentlige problem er, fordi

respondenterne inddrager mange forskellige ting de frygter, som blandt andet Donald Trump (bilag 5, linje 109 og bilag 6, linje 629), stenkast (bilag 5, linje 289, 429 & bilag 6, linje 97, 102, 216, 218, 222, 223, 227, 514, 523, 528, 535, 546, 552, 555 & bilag 7, linje 590, 598), terror (bilag 5, linje 412 & bilag 7, linje 443, 1145, 1146, 1147, 1155, 1157), Louise (bilag 7, linje 479-480), Henrik (bilag 7, linje 620-623) og Hitler (bilag 5, linje 109, 116), men de kan ikke koble de mange forskellige frygtbilleder til det egentlige problem. Derfor har klovnecasen mulighed for at blive ukontrollerbart og dermed udvikle sig til en angst. Vi tolker, at hverken klovnecasen eller de andre emner handler om de respektive ting, men derimod om en mere generel angst for alle de ting, der kan gå galt i samfundet. Det giver Lea udtryk for, da hun fortæller at hun er nødt til at læse om klovnecasen fordi det kan udvikle sig til "noget forfærdeligt katastrofalt" (bilag 5, linje 606) og Sara, der fortæller, "Vi havde klovnene og vi havde stenene. Så det var "pas på hvor du går" (bilag 6, linje 101-102). For det handler om at finde en sydebuk og give nogen skylden for, det der i virkeligheden er galt (Bauman, 2006). Respondenterne gør klovnene, Donald Trump og terroren til sydebukke. Derudover giver respondenterne også de unge mennesker skylden for klovnecasen. Det kan vi læse da Janni siger: "Det er unge mennesker, der ikke har noget bedre at foretage sig" (bilag 6, linje 662-663) og Joy, der udtaler "fordi I keder jer lav dog noget andet, spil et computerspil, lav noget" (bilag 5, linje 379-381).

Tidligere i specialet benyttede vi eksemplet om pædofili-frygten. Vi skal ikke længere tilbage end til året 2014, hvor en kvindelig redaktør på magasinet "Vores Børn" skriver et indlæg, hvor hun fortæller om en uskyldig leg mellem hende og hendes, på daværende tidspunkt fireårige, søn. Legen gik ud på, at hun med hånden snappede ud efter hans tissemand. Dette indlæg er ikke længere tilgængeligt på internettet. Dette indlæg vakte stor harme hos den danske befolkning og medførte, at redaktøren blev anklaget for at have udøvet seksuelt overgreb og blev samtidig anklaget for at være pædofil. Som tidligere fortalt, har pædagogerne været ofre for denne pædofilfrygt og frygtdiskurs, der medvirkede til, at mandlige pædagoger ikke kunne udføre deres arbejde i frygt for at blive beskyldt for pædofili. Denne hændelse fra året 2014 medvirkede til at forældrene skulle tænke sig en ekstra gang inden de fortalte om deres skyldige lege med deres egne børn. Derudover skabte det en frygt, hos særligt fædrene, om hvorvidt de måtte tørre deres egne børn efter toiletbesøg, sove i samme seng som dem eller om børnene måtte se dem nøgne (Ditzel, 2014 & Søgaard, 2014).

Som Nanna og Thomas fortæller, så er "alt pludselig en trussel" (bilag 5, linje 105) og "alt (kan) gøres farligt" (bilag 5, linje 108). Det handler dermed ikke om, at *noget* kan gøres farligt, men *alt*. Overvejende dele af befolkningen accepterede mediernes fremstilling af disse mandlige

pædagoger og sagen med den kvindelige redaktør er netop medvirkende til at de fremmer frygtkulturen. Klovne-casen har ikke været med til at skabe den samme stigmatisering som føromtalte, men ligheden mellem disse emner er netop det at kunne vælge at forholde sig kritisk til nyhedsmediernes fremstilling, og ikke stole på alt, hvad de skriver. På den måde kan de teoretiske farer bliver til reelle, da medierne kan skabe en forståelse hos læserne om, at der bag ethvert hjørne står en pædofil. Frygten for det fremmede, det ukendte, har dermed evnen til at begrænse det enkelte menneskes frihed og den almindelige sunde fornuft. For det der i virkeligheden er galt er, at respondenterne frygter de forkerte ting, at de stoler på medierne som den fremmede viden og ikke tager et valg og dermed et valg for deres liv.

Hvis respondenterne mener, at nyhedsmediernes konstruerer nyheder, der har til formål at skræmme, skal de følge deres tro og stå ved den. Denne overbevisning giver Janni udtryk for, da hun fortæller at medierne "... har jo en eller anden tendens til at blæse alt op" (bilag 6, linje 59) eller Merete, der fortæller, at hun er kritisk overfor de medier hun tilgår for at læse nyheder, da "... halvdelen [læs: af nyhederne] nok er løgn" (bilag 7, linje 355).

Det nemme valg kan være at følge mediernes og den fremmede viden, da medierne kan forberede respondenterne om de eventuelle fare, der findes i samfundet. Men respondenterne har også den mulighed at tage et valg om ikke at lytte til de danske nyhedsmedier, også selvom det betyder, at fremtiden kan fremstå mere usikker. De skal turde stole på, at det her er det rigtige valg i denne nuværende situation og derudfra klare de risici som fremtiden bringer.

Respondenterne skal ikke lægge deres fremtid i hænderne på den fremmede viden fordi de frygter selve valget og de konsekvenser valget måtte medfører (Beck, 1997). For frygten gør, at man knytter sig til det trygge, da fremtiden ikke er sikker (Bauman, 2015). Frygten kan dermed skabe fremtiden og så bliver fremtiden en frygtkultur.

Respondenterne behøver ikke nødvendigvis stole på, at den fremmede viden har svaret, og denne løsning som medierne fremstiller, er den rigtige. Mennesket konstruerer sin verden forskelligt og med forskellige valg. Derfor er et bestemt valg ikke nødvendigvis det rette valg for alle. Det handler derfor om at turde tro på, at det valg man foretager er det rigtige. Tro på at fremtiden ikke er så farlig og skræmmende som den bliver portrætteret.

KONKLUSION

Dette afsnit har til formål at besvare specialets problemformulering, som lyder:

Hvilke diskurser fremkommer fra nyhedsartiklerne og hvordan bliver de modtaget og udviklet af respondenterne når de stifter bekendtskab med skræmmende nyheder, herunder specifikt de skræmmende klovne?

Analysen viste, at respondenterne bruger medierne til at organisere sig ud af faren. De tilgår medierne, og læser de konstruerede nyheder, fordi de føler en nysgerrighed, og dermed en form for ufrivillig lyst. Det er ikke interessen, der driver dem, men nysgerrigheden efter at vide, hvad der sker eller hvad der kan komme til at ske. Respondenterne ved, at medierne skræmmer, og mener medierne overdriver diverse emner. De har et ambivalent forhold til nyhedsmedierne, og fordi respondenterne ikke aktivt foretager et valg om, hvordan de vil forholde sig til de konstruerede nyheder, så frigør de sig ikke fra mediernes dominerende frygtdiskurs, og indgår derfor ikke kun i den, men er også med til at opretholde den. Respondenterne forsøger dog at skabe en moddiskursorden til at bekæmpe den frygtdiskursorden, som nyhedsmedierne fremmer, ifølge dem. Der foregår derfor en ideologisk kamp om at omforme de diskursive praksisser, som respondenterne mener gør sig gældende hos de danske nyhedsmedier. Overordnet set indgår der i analysen tre diskursordener i den hegemoniske magtkamp, nemlig mediernes frygtdiskursorden, respondenternes frygtdiskursorden samt respondenternes moddiskursorden. Det er en hegemonisk kamp fordi respondenterne ikke vælger at modstå mediernes frygtdiskursorden, hvorfor det giver mulighed for de hegemoniske kampe.

Respondenterne er oftest ubevidste om, at de faktisk bliver påvirket af mediernes frygtdiskursorden. De skaber derfor en del fortællinger, som ikke har en sammenhæng med, hvorvidt de selv anskuer, de får fremmet følelsen af frygt. Grundet denne ubevidsthed i forhold til deres egen frygtdiskurs, så opstår der også denne hegemoniske kamp mellem mediernes frygt diskursorden og deres egen frygtdiskurs.

Respondenterne fortæller, at de kun bliver "lidt bange" for klovnecasen fordi det er "åndssvagt" at blive rigtig bange for den. Men alligevel tilkendegiver de, at de bliver bange for klovnecasen. De forsøger dermed at tillægge klovnecasen en anden betydning end den frygtdiskurs, som medierne tillægger den. Vi har analyseret os frem til, at det ikke er selve klovnen, de frygter, men derimod det klovnen repræsenterer. Hvilket netop er det uforudsigelige og det de ikke kan kontrollere. Det handler derfor ikke om klovnen, men en form for angst, der er forbundet med klovnen. Angsten for det ukendte og det fremmede. Klovnen er dermed ikke et billede på frygten, men et billede på den angst, der er forbundet med det respondenterne ikke kan kontrollere. I analysen kommer det også

frem at respondenterne inddrager flere forskellige emner til at diskutere klovnecasen. Også her viser det gennemgående karakteristika sig at være det uforudsigelige og det de ikke kan kontrollere.

På baggrund af analysen argumenterer vi for, at klovnecasen for respondenterne ikke handler klovnene, men om selve livet og dét at leve med de risici, der findes over det hele og nødvendigheden af at skulle kunne forberede og forsvare sig imod dem. Og det er netop dette som medierne benytter sig af, når de konstruerer nyheder som for eksempel klovnecasen. Respondenterne oplever en følelse af frygt, når de læser om de forskellige emner. Det er netop en frygt, fordi de kan omdirigere deres frygt til en bestemt genstand.

Det kan også være årsagen til at respondenterne dermed har svært ved at adskille de forskellige emner fra hinanden, da emnerne i virkeligheden ikke adskiller sig særligt meget fra hinanden, da de deler samme fællesnævner, nemlig angsten. For ifølge respondenterne er klovnene kun skræmmende, når de ikke kan forudsige deres handlinger, for så snart klovnenes handlinger bliver kontrolleret, så er den ikke længere skræmmende, men "åndssvag".

Derfor kan det også være årsagen til, at respondenterne netop har så svært ved at forholde sig til klovnen og hvorvidt de finder den skræmmende eller ej, da det jo ikke er selve klovnen, de frygter, men derimod alt det som de forbinder med klovnen, alt det, der er billedet på selve angsten. For det er ikke frygten for at møde en klovn, men angsten for at møde en fare.

LITTERATURLISTE

LITTERATUR

Andersen, S. & Lund, A. B. (2011). *Tilbageblik fra 2020 – Hvad skete der med medierne?* (1. udgave). Gyldendal.

Sider: 195

Angsttilstande. (2015). Hentet fra

<https://www.sundhed.dk/borger/patienthaandbogen/psyke/sygdomme/angsttilstande/angsttilstande/>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Avisformater. (n.d.). Hentet fra

<http://aiu.dk/mediehaandbogen/medier/avisformater/>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Bauman, Z. (2006). *Liquid Fear*. Polity Press.

Sider: 200

Bauman, Z. (2015). *Fagre flydende verden*. (1. udgave, 1. oplag). Hans Reitzels Forlag.

Sider: 276

Beck, U. (1997). *Risikosamfundet – På vej mod en ny modernitet*. (1. udgave, 7. oplag). Hans Reitzels Forlag.

Sider: 394

Beredskabsstyrelsen. (n.d.). Danskernes risikopfattelse af større ulykker og katastrofer. Hentet fra

<http://brs.dk/omstyrelsen/presse/nyheder/Documents/2016/maj/Danskernes-risikopfattelse-af-stoerre-ulykker-og-katastrofer.pdf>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Brinkmann, S. & Kvale, S. (2009). *Interview – Introduktion til et håndværk*. (2. udgave). Hans Reitzels Forlag, København.

Side: 376

Borrud, G. (2016, december 22). Interview: 'Despite fear, we should focus on the positives'. *Deutsche Welle*. Hentet fra

<http://www.dw.com/en/interview-despite-fear-we-should-focus-on-the-positives/a-36881426>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Bryman, A. (2012). *Social research methods*. (4th edition). Oxford University Press Inc., New York. Side: 208-352.

Christensen, E. (2016, maj 10). Ny måling: Det er danskerne mest bange for. *TV2 samfund*. Hentet fra <http://nyheder.tv2.dk/samfund/2016-05-10-ny-maaling-det-er-danskerne-mest-bange-for>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Ditzel, E. E. (2014, september 25). "Det er ikke ret sjovt at blive kaldt pædofil eller en klam kælling". *Journalisten*. Hentet fra

<http://journalisten.dk/det-er-ikke-ret-sjovt-blive-kaldt-paedofil-eller-en-klam-kaelling>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Elkjær, J. B. (2017, februar 07). Trump: Medierne har overset 78 terrorangreb – tre i Danmark. *TV2 udland*. Hentet fra

<http://nyheder.tv2.dk/udland/2017-02-07-trump-medierne-har-overset-78-terrorangreb-tre-i-danmark>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Fairclough, N. (2008). *Kritisk diskursanalyse*. (1. udgave, 4. oplag). Hans Reitzels Forlag, København.

Sider: 204

Fairclough, N. (1995). *Media Discourse*. Bloomsbury 3PL.

Sider: 224

Flyvbjerg, B (2010) Fem misforståelse om casestudiet. I S. Brinkmann og L. Tanggaard (Ed.), *Kvalitative metoder* (pp. 463-487). Hans Reitzels Forlag.

Furedi, F. (2007). *Culture of Fear revisited*. Continuum.

Sider: 205

Furedi, F. (2016, oktober 12). Clownpocalypse: Urban legends in the internet age. *Spiked*. Hentet fra

<http://www.spiked-online.com/newsite/article/clownpocalypse-urban-legends-in-the-internet-age-killer-clowns/18860#.WQCedvmGPIU>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Glassner, B. (1999). *The culture of fear: Why Americans are afraid of the wrong things*. Basic Books.

Sider: 276

Gravengaard, G. (2015). Pressen - fra bladhus til mediehus. I Svendsen, E. & Lauridsen, P.S. (Ed.). *Grundbog i medieanalyse for danskstuderende*. Samfundslitteratur.

Sider: 84-108

Halkier, B. (2016). *Fokusgrupper*. (3. udgave). Samfundslitteratur.

Sider: 126

Hate crime. (2014). Hentet fra <https://faktalink.dk/titelliste/hate-crime>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Hitlers forbrydelser mod jøderne. (2006, juli 01). *DR overblikket*. Hentet fra

<https://www.dr.dk/nyheder/hitlers-forbrydelser-mod-joederne>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Jørgensen, M. W. & Phillips, L. (1999). *Diskursanalyse som teori og metode*. (1. udgave). Samfundslitteratur & Roskilde Universitetsforlag.

Sider: 216

Kierkegaard, S. (2004). *Begrebet Angst*. (2. reviderede udgave). Rounborgs grafiske hus.

Sider: 204

Klovn. (2017). Hentet fra

http://denstoredanske.dk/Gyldendals_Teaterleksikon/Musical_og_revy/klovn

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Kontrafaktisk. (n.d.). Hentet fra <http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=kontrafaktisk>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Lassen, F. (2006, september 30). Muhammed-krisen – sådan gik det til. *Jyllands-Posten indland*.
Hentet fra <http://jyllands-posten.dk/indland/article4302432.ece>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Lund, A. B. (2002). *Den redigerende magt – Nyhedsinstitutionens politiske indflydelse*. Narayana Press, Gylling.
Sider: 225

Madsen, C. M. (2016, november 18). Gravide Louise blev knivdræbt: Politiet hælder mere og mere til én teori. Hentet fra
<http://www.bt.dk/krimi/gravide-louise-blev-knivdraebt-politiet-haelder-mere-og-mere-til-en-teori>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Meilby, M. (2004, november 23). De klassiske nyhedsværdier. Hentet fra
<http://notessrv01.update.dk/cfie/VidBase.nsf/ID/VB00113232>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Nielsen, M. (2016, december 5). Gravide Louise blev dræbt under gåtur i park: Nu offentliggør politiet nyt spor. Hentet fra <http://nyheder.tv2.dk/krimi/2016-12-05-gravide-louise-blev-draebt-under-gaatur-i-park-nu-offentliggoer-politiet-nyt-spor>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Når dyr smitter mennesker med livsfarlig sygdom. (2003, november 20). *Berlingske*. Hentet fra
<https://www.b.dk/danmark/naar-dyr-smitter-mennesker-med-livsfarlig-sygdom>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Pantti, M. (2010). The value of emotion: An examination of television journalists' notions on emotionality. Research article. *European Journal of Communication*. (Vol 25, Issue 2), 168 – 181.

Pantti, M. (2011). 'Not an act of God': Anger and citizenship in press coverage of British man-made disasters. *Media culture and society*. (Vol.33. 1), 105-122.

Psykolog: Derfor er du bange for klovne. (2016). Hentet fra <http://www.mx.dk/nyheder/global/story/11437664>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Risiko. (2017). Hentet fra [http://denstoredanske.dk/It, teknik og naturvidenskab/Teknologi/Teknologiens terminologi/risiko](http://denstoredanske.dk/It,_teknik_og_naturvidenskab/Teknologi/Teknologiens_terminologi/risiko)

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Ritzau. (2016, august 12). Muslimsk strandbeklædning forbydes på strande i Cannes. *TV2 udland*. Hentet fra

<http://nyheder.tv2.dk/udland/2016-08-12-muslimsk-strandbeklaedning-forbydes-pa-strande-i-cannes>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Ritzau. (2008, marts 18). 15-årig tiltalt for filmet drab i Aalborg. Hentet fra <http://politiken.dk/indland/art4757131/15-%C3%A5rig-tiltalt-for-filmet-drab-i-Aalborg>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Ritzau. (2007, november 07). 15-årig iskold efter drab i Aalborg. Hentet fra <http://ekstrabladet.dk/112/article4346260.ece>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Seidelin, M. (2016, august 13). Cannes forbyder muslimsk badetøj på byens strande. *Politiken internationalt*. Hentet fra

<http://politiken.dk/udland/art5632211/Cannes-forbyder-muslimsk-badet%C3%B8j-p%C3%A5-byens-strande>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Svendsen, L. Fr. H. (2008). *Frygt*. Narayana Press, Gyllinge.

Sider: 196

Svensgaard, K. (2013, juli 31). Stadion-morder: Jeg er uskyldig. Hentet fra <http://www.bt.dk/krimi/stadion-morder-jeg-er-uskyldig>

Sidst tilgået den 26.04.2017.

Søgaard, L. (2014, november 20). Pædofili-frygten rammer nærvær mellem forældre og børn. *Kristeligt Dagblad*. Hentet fra <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/2014-11-20/p%C3%A6dofili-frygt-rammer-n%C3%A6rv%C3%A6r-mellem-for%C3%A6ldre-og-b%C3%B8rn>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Sørensen, A. (2010). *Om videnskabelig viden*. (1. udgave). Samfundslitteratur.
Side: 155-299

Thune, E., Jacobsen, B. L., Bredsdorff, N., Said, E. W., Fenger-Grøn, C., Thing, M., Uri, A., Spannow, K. E., Røgilds, F., Jacobsen, M. H., Scocozza, L., Jørgensen, P. S. (2002). Frygtkultur og risikosamfund. *Social kritik. Tidsskrift for social analyse og debat*. (Nr. 84), 65-77.

Tonboe, J. C. (1997). Princippet om kontrafaktisk fortolkning. *Dansk sociologi*, 8 (2), 63-81.

Ængstelse. (n.d.). Hentet fra <http://sproget.dk/lookup?SearchableText=%C3%A6ngstelse>
Sidst tilgået den 26.04.2017.

Antal sider i alt: 3689

BILAG

BILAG 1 – NYHEDSARTIKLERNE

Rubrik: Pludselig stod han midt på vejen

Nyhedsmedie: Ekstra Bladet

Dato for udgivelse: 13. oktober 2016

Link: <http://ekstrabladet.dk/112/jesper-skraemt-af-oekseklovn-pludselig-stod-han-midt-paa-vejen/6346548>

Rubrik: Trenden spredt sig: Hold nu på

Nyhedsmedie: Ekstra Bladet

Dato for udgivelse: 18. oktober 2016

Link: <https://apps.infomedia.dk/mediarkiv/link?articles=e5ee78b5>

Rubrik: Klovner overfaldt Jacob. Det sku' den aldrig have gjort.

Nyhedsmedie: Ekstra Bladet

Dato for udgivelse: 18. oktober 2016

Link: <https://apps.infomedia.dk/mediarkiv/link?articles=e5ee78b5>

Rubrik: Klovner med økse fik bilist til at køre galt.

Nyhedsmedie: Ekstra Bladet

Dato for udgivelse: 19. oktober 2016

Link: <https://apps.infomedia.dk/mediarkiv/link?articles=e5eee940>

Rubrik: Uhyggelige klovner spredt skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovner for deres levebrød og helbred

Nyhedsmedie: BT

Dato for udgivelse: 21. oktober 2016

Link: <http://www.bt.dk/danmark/uhyggelige-klovne-spreder-skraek-i-hele-danmark-nu-frygter-professionelle-klovne-f>

Rubrik: Derfor er klovner så skræmmende

Nyhedsmedie: Jyllands-Posten

Dato for udgivelse: 18. oktober 2016

Link: <http://jyllands-posten.dk/nyviden/ECE9085934/derfor-er-klovne-saa-skraemmende/>

Rubrik: Skræmmeklovne huserer nu også i Norden

Nyhedsmedie: Politiken

Dato for udgivelse: 17. oktober 2016

Link: <https://apps.infomedia.dk/mediemarkiv/link?articles=e5ee06da>

BILAG 2 – NYHEDSARTIKLERNE I BILLEDER

Pludselig stod han midt på vejen

Jesper skræmt af 'økseklovn': Pludselig stod han midt på vejen

En tur på vej hjem fra en fodboldkamp endte med et dramatisk møde med to klovne for en mand fra Fredericia

Af: David Attardo

Helt almindelige mennesker iført rød næse, store sko, og uhyggelige klovnemasker har i flere uger skræmt livet af amerikanere, når de dukker uventet op på veje og stier. Nu har dillen fundet vej til lille Danmark og Fredericia.

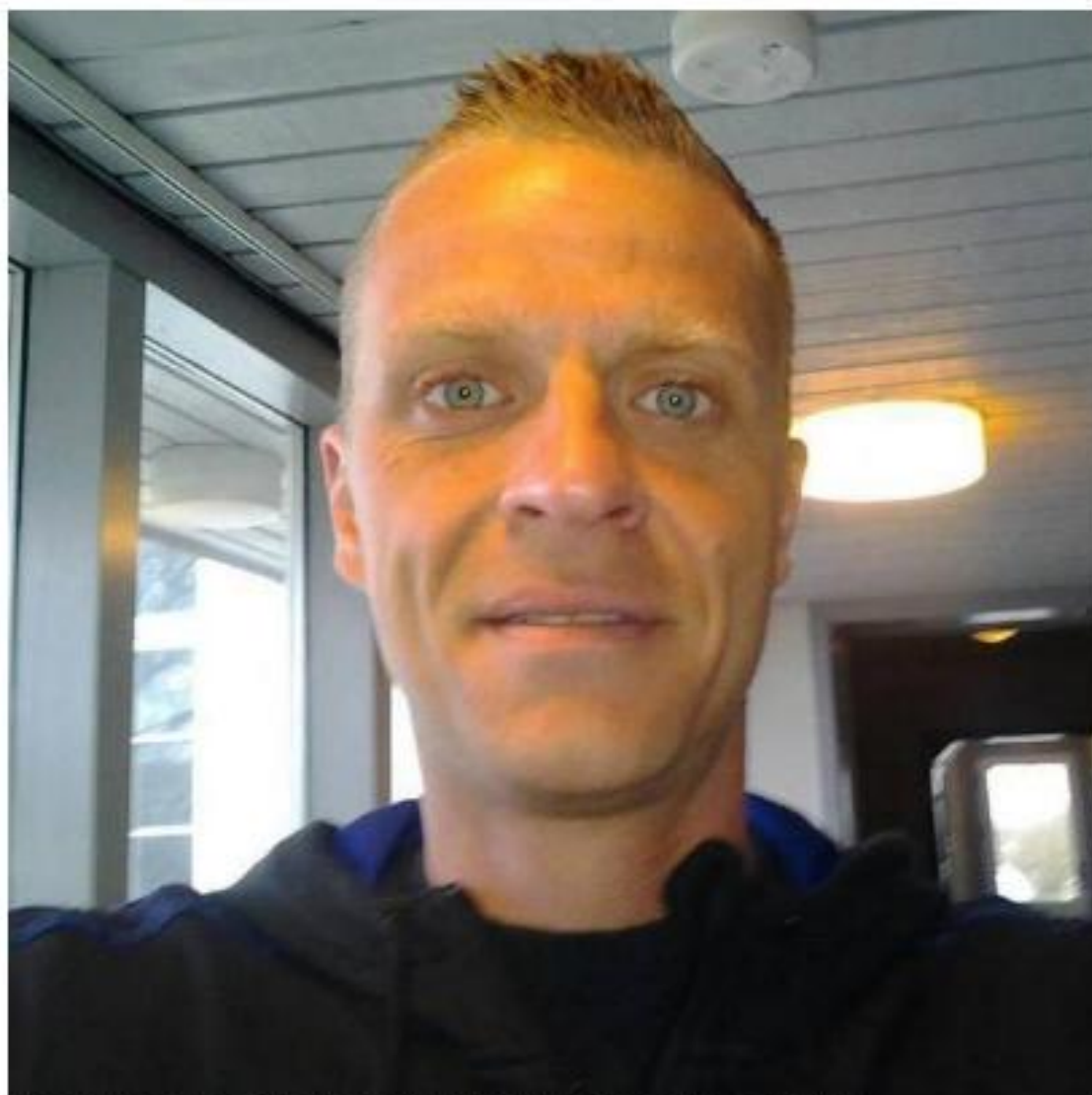
1/2 NÆSTE »

Har du oplevet noget lignende og har billeder eller video af klovnene i Danmark. Tip os på mail 1224@eb.dk eller sms 1224 (alm. sms-takst)

Et uhyggeligt fænomen har bredt sig til hele verden, og nu er de uhyggelige klovne angiveligt også kommet til Danmark.

Jesper Kjærsgaard Pind fra Fredericia var på vej hjem fra fodboldkamp, da den hyggelige tur tog en noget uventet drejning, fortæller han til **DR Trekanten**.

- Jeg kom kørende i min bil, da jeg 50 meter fremme ser en klovn på kørebanen. I hånden har vedkommende noget der lignede en økse eller en kniv. Jeg ved selvfølgelig ikke, om det var en økse, men det var da skræmmende, siger han til Ekstra Bladet.

Jesper blev onsdag aften skræmt af det nye klovne-fænomen (Foto: Privat)

Manden fra Fredericia nåede at blive voldsomt forskrækket, men heldigvis hoppede 'klovnen' ind til siden, inden det endte i et frontalt sammenstød på kørebanen.

- Heldigvis skete der ikke noget, men jeg blev enormt forskrækket. Hvis jeg var gået panik eller noget i den stil, så kunne jeg jo have kørt ham ned, siger Jesper Kjærsgaard Pind til Ekstra Bladet.

Endnu en klovn

Efter episoden nåede Jesper Kjærsgaard Pind at tænke over, at han godt havde læst om fænomenet i andre lande, men hurtigt blev han forstyrret igen.

- Da jeg holder for et sted med fuldt stop, så ser jeg en ny klovn, der så trækker i min bildør. Heldigvis var den låst, men igen blev jeg forskrækket, og jeg ved ikke, hvad jeg kunne have fundet på, hvis han var kommet ind, siger Jesper Kjærsgaard Pind til Ekstra Bladet

For nogle år siden blev han udsat for væbnet røveri, hvor røveren var maskeret. Derfor er han ekstra følsom, når han ser maskerede mænd.

Efterfølgende blev han dog en smule lettet.

- Længere nede af vejen ser jeg, at der står en gruppe unge mennesker og griner. Derfor tog jeg det ikke så tungt, da jeg først var kommet hjem, siger Jesper Kjærsgaard Pind til Ekstra Bladet.

Derfor har Jesper Kjærsgaard heller ikke valgt at melde episoden til politiet.

Ny dille

Det hele begyndte som en uskyldig dille, men er blevet et sandt mareridt for myndighederne rundt omkring i USA.

Helt almindelige mennesker, der iført rød næse, store sko, og uhyggelige klovnemasker skræmmer livet af folk, når de dukker uventet op på veje og stier.

Trenden spreder sig: Hold nu op

Klovn overfaldt Jakob. Det sku' den aldrig have gjort

Ekstra Bladet
TIRSDAG 23. OKTOBER 2023

13

Plyndrer nødhjælp

374 er bilerne med en nødtelefon på nødtelefonnummer 112. Det er en klodser, med nødtelefonen og en nødtelefon. Nødtelefonen har været i brug i 112 år, og det er en klodser, med nødtelefonen og en nødtelefon.

Det har været en af de mest berømte klodser i Danmark. Det har været en af de mest berømte klodser i Danmark. Det har været en af de mest berømte klodser i Danmark.

Løkke til Sydkorea

Statenminister Lars Løkke Rasmussen har været i Sydkorea i 20 år. Han har været i Sydkorea i 20 år. Han har været i Sydkorea i 20 år.

Løkke Rasmussen er en af de mest berømte statsministre i Danmark. Han har været statsminister i Danmark i 20 år. Han har været statsminister i Danmark i 20 år.

99

tusinde anmeldelser om straffelovsovertrædelser var der ifølge Danmarks Statistik på landsplan i tredje kvartal af 2016.

Overgreb på bådflygtninge

Ansvar for overgrebene på flygtninge er en af de mest berømte overgreb i Danmark. Det er en af de mest berømte overgreb i Danmark. Det er en af de mest berømte overgreb i Danmark.

Overgrebene på flygtninge er en af de mest berømte overgreb i Danmark. Det er en af de mest berømte overgreb i Danmark. Det er en af de mest berømte overgreb i Danmark.

Klovn overfaldt Jakob. Det sku' den aldrig have gjort

Ikke spor sjov

Inden for genusklovn tid har politiet modtaget 16 anmeldelser om klownkastene i København

Trenden spreder sig: Hold nu op

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

Overfaldet i København er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark. Det er en af de mest berømte overfald i Danmark.

FARLIG DILLE HÆRGER DANMARK: 20-årige Jakob er en af dem, der mødte en knivbevæbnet klovn

THOMAS PEDERSEN
FOTO: STINE TISSVOLD

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Jeg har boksset i ti år. Så jeg reagerede i ren refleks. Først stak jeg ham en flad med venstre hånd, og så fik han en med den lige højre.

Jeg har boksset i ti år. Så jeg reagerede i ren refleks. Først stak jeg ham en flad med venstre hånd, og så fik han en med den lige højre.

Det er søgt. Klownen havde stillet på klownen. Klownen havde stillet på klownen.

Det er søgt. Klownen havde stillet på klownen. Klownen havde stillet på klownen.

Det er søgt. Klownen havde stillet på klownen. Klownen havde stillet på klownen.

Jakob blev overfaldet af en klown, efter han havde mødt en klown i København.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte. Han skubbede op ad af i en trætte fra trætte i en trætte.

Uhyggelige klovne spredde skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovne for deres levebrød – og helbred

DANMARK

Uhyggelige klovne spredde skræk i hele Danmark: Nu frygter professionelle klovne for deres levebrød - og helbred

ANDREAS BACH HOUGAARD | AHOU@BT.DK — 21. OKT. 2016 - 9.30

46

interaktioner

FÅ BT'S NYHEDSBREV

OK

▶ ×

BIANCO.

Klovnene Palietto (Jane Wigh med pØØ? voxpop. Mandag den 17. oktober 2016. Foto: Claus Bech

Siden den første uhyggelige klovn blev set i Danmark for en uge siden, er flere end 20 fulgt efter. Jane Wigh er klovn og frygter nu for sit levebrød.

I et lille værelse fuld af værktøjer til kreativ udfoldelse sætter Jane Wigh sig klar foran sit spejl. Hun retter på det flere gange og skal netop til at lægge sin tykke, farverige sminke på, da hun pludselig rejser sig.

Hun åbner en skinnende, lyserød skotøjsæske fuld af plancher, dukker, magasinforsider og skulpturer.

Det lille lokale synes mindre og mindre, efterhånden som det hele tages op. Jane Wigh viser frem med stor iver og stolthed i stemmen.

»Det er for at vise, at der altså er rigtig mange mennesker, som godt kan lide klovne,« forklarer hun, mens hun støt arbejder sig igennem dels de mange gaver fra børn og dels en række hædersbeviser.

Læs også: [8 klovne jog en skræk i livet på bilister og beboere på villavej](#)

Dræberklovne

I sidste uge nåede fænomenet 'killer clowns' (dræberklovne, red.) til Danmark, da en mand fra Fredericia blev antastet af en bevæbnet klovn sent onsdag aften.

Fænomenet - der menes at stamme fra USA - går ud på at maskere sig som en uhyggelig klovn og vandre rundt i nattetimerne for at skræmme tilfældige mennesker på gaden.

Siden sidste uge er antallet af episoder, hvor folk er blevet forfulgt af uhyggelige, bevæbnede klovne i Danmark, nået op på 24.

LÆS OGSÅ:

74-årig kvinde blev stoppet af 'dræberklovn' i Esbjerg - og så blev hun vred

Langt de fleste har fundet sted på Sjælland, men også i Nakskov, Sønderborg og Trekantsområdet har de klamme klovne vist sig. Oprindeligt var Jane Wigh makeup-artist og arbejdede for et eventfirma, men i dag lever 60-årige Jane Wigh fra Klampenborg for sit klovneri.

Hun er tilmed aktivt medlem af flere internationale og danske klovneorganisationer.

Smil og latter

Siden 2001 har hun rejst jorden rundt for at sprede glæde som klovnen Paliette.

Med sine tryllekunster og ballonshow har hun underholdt store og små lige fra England til Peru og mange andre steder ind imellem. Og resultatet har – næsten – altid været smil og latter.

»Nogle gange kan små børn godt blive bange, men det er sjældent, og når det sker, forsvinder frygten hurtigt. Jeg husker også, at jeg engang skulle optræde på en restaurant, hvor jeg blev sendt hjem lynhurtigt for at vaske sminken af. Det viste sig, at chefen havde en fobi for klovne. Men ellers lykkes jeg altid med at gøre folk glade og få dem til at grine med mine kunster!« siger hun.

LÆS OGSÅ:

Klovne har spredt skræk i hele Danmark - men nu er de pludselig selv de jagede

Dét kan dog vise sig at blive sværere end hidtil, efter de skræmmende klovne nu har indtaget Danmark.

Ikke engang en uge nåede at passere, før Jane Wighs kunder begyndte at opføre sig anderledes end normalt.

»Jeg kan godt mærke, det har gjort indtryk allerede. Så sent som i forgårs blev jeg ringet op af en kunde, som gerne ville booke mig, og som udtrykkeligt bad mig se ud som på min hjemmeside. Der så jeg nemlig ikke farlig ud. Det har jeg aldrig hørt før,« siger Jane Wigh, der både ærgrer og bekymrer sig over udviklingen.

»Jeg har elsket klovnen, siden jeg var i cirkus allerførste gang. Det er en kærlig karakter, som gerne skal vække tillid hos børn og voksne. Derfor gør det mig ked af det, når klovne bliver gjort uhyggelige. Desuden kan jeg frygte for mit arbejde - og mit helbred. Jeg har hørt snak om, at man bare skal give klovnene igen og angribe dem. Så nu kigger jeg mig over skulderen, når jeg går hjem fra en optræden.«

Derfor er klovne så skræmmende

Derfor er klovne så skræmmende

Mange har haft et ambivalent forhold til klovne, længe inden den uhyggelige klovne-trend brød ud på de amerikanske gader.

Skrækindjagende klovne har i flere måneder terroriseret indbyggerne i mange amerikanske delstater, og nu er klovne-moden også kommet til Danmark.

I USA har klovnene efter sigende forsøgt at lokke børn og kvinder med sig langt ind i skovene. Bevæbnet med knive og macheter har de angiveligt jagtet adskillige personer, og deres truende adfærd har skræmt flere bilister.

Men det er langt fra noget nyt, at klovne gør folk utrygge.

Ifølge en amerikansk psykologiprofessor udnytter gerningsmændene et gammelt had-kærlighedsforhold til klovne og en fundamental skræk og rædsel, som mange børn og en hel del voksne oplever i klovnenes nærvær. Det skriver [Videnskab.dk](#).

Seriemorder i klovnekostume

Faktisk viser et britisk studie afslørede i 2008, at kun ganske få børn faktisk bryder sig om klovne.

»Studiet konkluderede også, at det absolut ikke er med til at skabe en omsorgsfuld stemning, når vi pynter hospitalernes børneafdelinger med billeder af klovne; faktisk lige det modsatte,« fortæller Frank T. McAndrew, der er professor i psykologi ved Knox College i Illinois, USA.

Læs også: [Derfor er robotter og klovne så uhyggelige](#)

Professoren forklarer, at klovnelignende væsner har eksisteret i flere tusind år. Narren og klovnen har historisk set været et redskab brugt til satire og til at gøre nar ad magtfulde mennesker.

Den uhyggelige klovn kom virkelig til sin ret, efter at seriemorderen John Wayne Gacy blev pågrebet i 1978. Gacy optrådte til børnefødselsdagsfester som 'Pogo the Clown' og malede også jævnligt billeder af klovne.

»Da myndighederne opdagede, at han havde dræbt mindst 33 mennesker og begravet de fleste af dem i krybekælderen i sit hjem i en forstad til Chicago, blev forbindelsen mellem klovne og farlig psykopatisk adfærd for evigt fikseret i amerikanernes kollektive underbevidsthed,« fortæller Frank T. McAndrew.

Efter John Wayne Gacy begyndte filmindustrien i Hollywood at udnytte folk dybtliggende ambivalens over for klovne i blandt andet Stephen King-filmen fra 1990 'It', hvor den skrækindjagende klovn Pennywise huserer.

Læs også: [Videnskabs-TV: Hvorfor er zombier og vampyrer så uhyggelige?](#)

Vi ved aldrig, hvor vi har klovnen

Frank T. McAndrew står bag det første studie, der omhandler den uhyggefølelse, som klovnene ofte ender med at give, selvom de normalt blot leverer vittigheder og drengestreger.

1.341 frivillige forsøgsdeltagere i alderen 18 til 77 år udfyldte en online-spørgeundersøgelse om, hvordan de mener, at en uhyggelig person ser ud og opfører sig, og hvilke erhverv og hobbyer de anser som de mest uhyggelige.

Resultaterne indikerer, at de mennesker, vi opfatter som uhyggelige, er langt mere tilbøjelige til at være mænd end kvinder. Desuden er uforudsigelig en afgørende komponent.

»Usædvanlige eller mærkværdige fysiske karakteristika som udstående øjne, et mærkeligt smil eller uforholdsmæssigt lange fingre får ikke i sig selv os til at opfatte en person som uhyggelig. Men tilstedeværelsen af mærkværdige fysiske egenskaber kan forstærke andre skræmmende tendenser, som personen måske udviser, eksempelvis vedvarende at styre samtalen mod ejendommelige seksuelle emner eller måske en modvilje mod at forstå reglerne om at bringe krybdyr med ind på kontoret,« fortæller Frank T. McAndrew.

I lyset af undersøgelsesresultatet er det ikke overraskende, at mange finder klovnene skræmmende, mener han.

»Når vi interagerer med en klovn, kan vi aldrig vide, om vi får smidt en flodeskumskage i hovedet eller bliver offer for endnu en ydmygende narrestreg. Klovnens yderst usædvanlige fysiske egenskaber - parykken, den store røde næse, makeuppen, den besynderlige beklædning - forstørre yderligere usikkerheden om, hvad klovnen kan finde på,« forklarer Frank T. McAndrew.

BILAG 3 – RESPONDENTERNE

Gruppenummer	Navn	Beskæftigelse	Alder
1	Sara Nørrevang	Handicapbefordringen	40
	Janni Slotthøj	Sygemeldt	30
	Nana Josias	Kampagne- medarbejder hos Det Konservative Folkeparti på Christiansborg	25
	Martin Jensen	Studerer værdikæde og teknisk ledelse på Aalborg Universitet i København	25
2	Amalie Christensen	Human Resource Management studerende på CBS	27
	Nanna Jensen	Sales og HR Konsulent	29
	Joy Hesselholdt	Copenhagen Event	26
	Thomas Olesen	Uddannet klub pædagog. Sygemeldt	46
	Lea Jørgensen	Uddannet kontorassistent Sygemeldt	44
3	Merete Schultz- Hansen	Spansk studerende og tidligere socialrådgiver	31
	Charlotte Schmidt	Arbejder som kreditanalytiker i Danske Bank	30
	Stine Guillamore Hvolby	Arbejder som kreditanalytiker i Handelsbanken	29
	Isabella Plung Henriksen	Jurastuderende	25

BILAG 4 – INTERVIEWGUIDEN

Temaer	Interviewspørgsmål
Briefing og kort præsentation	• Vi præsenterer os selv kort og hvad vores speciale søger at undersøge. Men holder det afgrænset således, at vi præger dem til hvordan de i samarbejde vil italesætte emnet. • Fortæller hvor lang tid vi regner med fokusgruppeinterviewet vil tage, samt at vi har udvalgt seks nyhedsartikler vi ønsker de blot skal skimte for dernæst at de i samarbejde kan tale med udgangspunkt i disse artikler.
Præsentation af respondenterne	• Kan i kort fortælle om jer selv, hvor i fortæller jeres navn, alder, eventuelt job osv.? • Hvordan er jeres forhold generelt til de danske nyhedsmedier? (Læser i ofte artikler, ser nyheder eller andet) • (Hvis i læser nyhederne) Mener i, at i godt kunne bruge mere tid på at læse nyhederne eller er det tilpas den mængde i læser?
Nyhedsartiklerne (Respondenternes udvalgte ord og sætninger)	• (Inden I læser artiklerne, så får I udleveret en overstrengningstus. Hvis I finder noget i artiklerne, som I synes er særligt interessante (det kan være ord, sætninger, grammatik eller andet), så må I meget gerne highlighte det. Det er ikke sikkert, at I synes, der er noget I vil fremhæve, og så er det også helt godt. Der er ikke noget rigtigt eller forkert svar.) • (Respondenterne får mulighed for at skimme artiklerne) • I har nu fået udleveret nogle artikler. Hvad er jeres umiddelbare tanker om dem? Hvad er det første I lægger mærke til? Fx. ord, specielle sætninger, grammatik. Det kan være hvad som helst. Der findes ikke noget rigtigt eller forkert svar. Det skal "bare" hvad I synes er fremhævede eller interessante.
Mediernes rolle	• Hvad mener i, de her artikler omhandler? • Hvad er jeres mening om artiklernes indhold? • Har i læst om emnet før eller lignende emner?

	• Hvilken følelse sidder i med efter at have læst artiklerne? • Tror i, at denne følelse/eller havde den følelse indflydelse på, hvordan i vil agere i hverdagen? Fx. Ville i tænke over det, når i bevæger jer udenfor om aftenen? Vil det påvirke jer til at eksempelvis gå en tur med hunden om aftenen, tage ud og handle. • Kan i eventuelt give et eksempel på en hændelse, som personligt er jer hændt, som har påvirket jer i bestemte situationer i forbindelse med hvordan i agerer? • Hvorfor tror i, at medierne vælger at fremhæve sådan en case? • Hvad tror du, der er mediernes formål med disse artikler? (Oplyse, skræmme, skabe debat, andet??) • Når i læser sådanne artikler, føler i, at medierne bestemmer hvordan i skal påvirkes? • Synes I selv, at I kunne handle anderledes i forhold til at blive påvirket af nyhedernes indhold? (Eksempelvis læse mindre nyhedsartikler, se mindre tv-avisen) (Ville i have lyst til at høre om eller læse om denne case fra andre nyhedsmedier?) • Med udgangspunkt i de seks artikler var der bestemte ord eller sætninger i bed mærke i? Hvis ja, hvilke og hvorfor? • Ville have nogle ideer til andre ordvalg end dem der er blevet brugt, som ville fungere bedre for jer i forhold til jeres forståelse og opfattelse af emnet?
Frygt og angst	• Kan i fortælle hvordan i mere følelsesmæssigt bliver påvirket gennem nyhedsartiklerne? • Bliver i følelsesmæssigt påvirket af artiklernes indhold? Hvis ja, hvordan og hvilke følelser frembringer artiklens indhold? Gennem hvilke specifikke ord? • Oplever I, at emner i nyhedsmedier påvirker jeres følelser? • Kan I genkende situationer, hvor I i en eller anden grad er blevet påvirket af mediernes nyheder? (Tror i artiklerne vil påvirke jeres handlinger fremadrettet eller kun på kort sigt, eller vil i slet ikke blive påvirket af indholdet?)

	• Hvad synes i, der er skræmmende ved denne case? Hvorfor tror i, at i synes det er skræmmende? • Hvad er jeres holdning til disse skræmmende klovne? • Synes I, at medierne gør klovnene mere skræmmende? • Hvilke problematikker forbinder i med at folk klæder sig ud med det formål at skræmme andre? (Problematikker, sociale problemer, hospitalsklovne osv.)
Medier og samfund	• Fremtidsaspekt - debatter samfundet • Kan I komme i tanke om andre situationer, højtider eller kontekster, som minder om denne case i forhold til at klæde sig ud? • Fx. fastelavn. Hvordan adskiller fastelavn og klovnene fra hinanden? De handler begge om at klæde sig ud. • Har I hørt om Zombie Walks i København? [læs: en gruppe af personer, der klæder sig ud som zombies og går rundt i Københavns gader et specifikt tidspunkt på året. Arrangementet kræver tilmelding]. Hvordan adskiller den sig fra de skræmmende klovne?
Debriefing	• Føler I, at der var noget, der ikke blev spurgt om? Og som I gerne vil sige? • Tusinde tak fordi I havde tid og lyst til at deltage i interviewet, det har været spændende og vi er meget glade for jeres deltagelse.

BILAG 5 – FOKUSGRUPPE 1: TRANSSKRIBERING INKL. KODNING

Vedhæftet som PDF

BILAG 6 – FOKUSGRUPPE 2: TRANSSKRIBERING INKL. KODNING

Vedhæftet som PDF

BILAG 7 – FOKUSGRUPPE 3: TRANSSKRIBERING INKL. KODNING

Vedhæftet som PDF